

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DON'T ^{AND} DUSTED

LYLA SAGE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

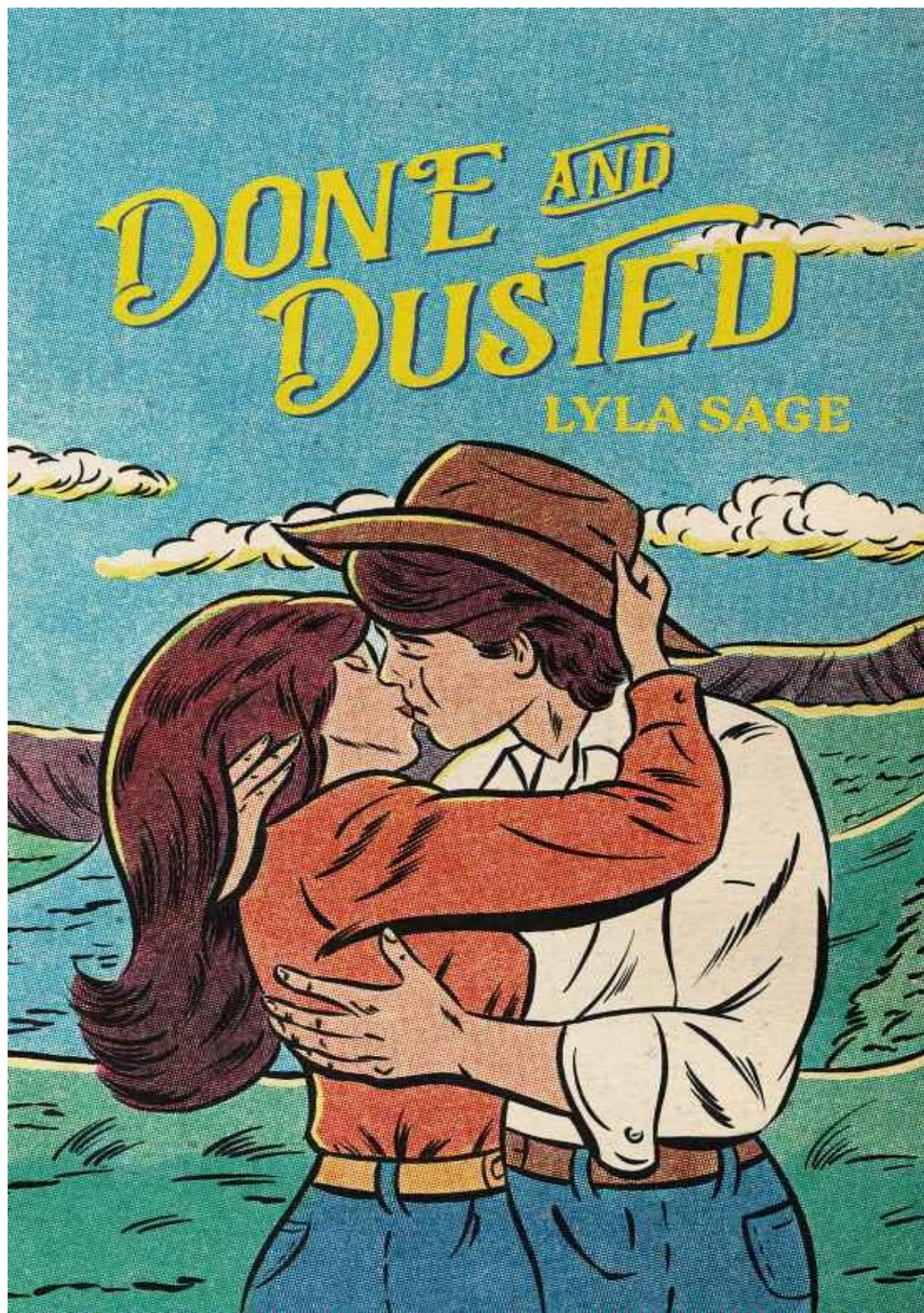
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

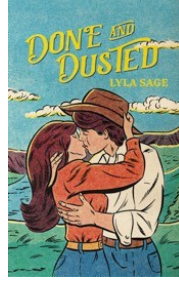

BITTI VE TOZLANDI

ASİ MAVİ ÇİFTLİK

LYLA SAGE

BITTI VE TOZLANDI

ASİ MAVİ ÇİFTLİK KİTAP 1

Telif hakkı © 2023 by Lyla Sage

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve hayali bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfi ve kurgusaldır.

KOPYALAMAYIN, ÖDÜNC VERMEYİN, SATMAYIN VEYA YENİDEN DAĞITMAYIN.

E-KITAP ISBN: 979-8-9877813-0-2

CILTSİZ ISBN: 979-8-9877813-1-9

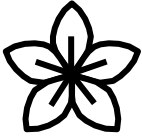
Kapak İllüstrasyonu ve Tasarımı: Austin Greene

Düzenleyen: Bailey ve Bloom Ink

Tayler Bailey McLendon

Düzeltilen tarafından: Autumn House

Düzenleme Sara Boone

Vellum ile oluşturuldu

*Leo için. Otobancım, güneş ışığım ve tek damla yağmurum. Seni her gün
özlüyorum.*

İÇERİK UYARILARI

Bu kitap yetişkin okuyucular için hazırlanmıştır (18+). Done and Dusted açık bir dil ve açık, sayfa içi cinsel içerik içerir.

Ek içerik ve tetikleyici uyarılar:

- Anksiyete
- Yaralanma sonrası travma
- Alkol tüketimi
- DEHB hakkında tartışmalar
- İlaçlara referans
- Potansiyel olarak kontrol edici davranışları olan eski bir
- sevgiliye atıflar Bir ebeveynin ölümü (geçmiş, sayfa dışı)
- Panik ataklar (sayfada bir tane)
- Toksik çocukluk ortamına atıflar Toksik ebeveyn
- ilişkilerine atıflar

YAZARIN NOTU

Done and Dusted'ı yazmaya başladığımda, benim ve benim gibi diğer kadınların ilişki kurabileceği bir karakter yazmak istedim. Okumayı seviyorum ve sizin gibi ben de çok fazla kitap okudum. Kalbime yakın tuttuğum, ancak istediğim kadar derin bir ilişki kuramadığım pek çok karakter var çünkü onların kafasının içinde yaşamak kendi kafamın içinde olmaktan çok farklıydı.

Done and Dusted'daki ana karakterin adı Emmy. Emmy ile çok fazla ortak noktamız yok ama Emmy de benim gibi DEHB hastası. Beyinlerimizin çalışma şeklindeki farklılıklar ince olabilir, ancak bu, var olmadıkları veya hayatlarımızı yaşama şeklimiz üzerinde bir etki yaratmadıkları anlamına gelmez.

ADHA tanısı almanın hepimiz için farklı göründüğünü biliyorum, ancak neden her şeyi son dakikaya bıraktığınızı, neden kontrolünüzün dışında hissettiğinizi, müzik çok yüksek olduğunda dilinizin neden ağzınıza ait değilmiş gibi hissettiğini veya DEHB'nin bir parçası olduğunu hissettiğimiz sayısız diğer şeyden herhangi birini açıklamakta zorlandıysanız, kendinizi *Done and Dusted'da* görebilirsiniz.

Emmy ve ben sizin yanındayız. İyi

okumalar,

Lyla

DUSTED /D - UHST - ED/ (BATI ARGOSU): FIIL.

Attan atılmak.

EMMY

"Clementine Ryder, yemin ederim, bütün gece surat asacaksan seni eve geri götüreceğim," dedi Teddy.

"Üzölümüyorum!" Kesinlikle üzgün olmama rağmen itiraz ettim.

üzülüyordum. Evde olmanın üzerimde böyle bir etkisi vardı. Teddy'nin tam adımı kullanması da öyle. Cidden, kim tek kızına bir meyvenin adını verir ki?

Dışarıda bir gece geçirmek söz konusu olduğunda, Teddy iş demekti ve Teddy iş demek olduğunda, onunla tartışmak yoktu. Genelde aldırmazdım. Teddy benim en iyi arkadaşımdı. Beni benden daha iyi tanırdı ve neye ihtiyacım olduğunu benden önce bilirdi. Bu sabah evimi toparlamaya, buzdolabına yapıştırdığım bir notla erkek arkadaşımdan ayrılmaya ve varil yarışı pistini terk etmeye karar verdiğimde, 300 mil boyunca doğruca onun küçük kasabamızdaki evine gittim.

Daha kamyonetimi bile boşaltmamıştım, Teddy'nin garaj yolunda duruyordu.

Teddy'nin bizi götürdüğü toprak yolu tanıdım ve hemen kamyonetimle geri dönmüş olmayı diledim.

"Şeytanın Çizmesi mi? Gerçekten mi?" diye sordum. Meadowlark'ta çok fazla seçeneğimiz olmadığını biliyordum ama Şeytan Çizmesi kaçınmak istediğim bir yerdi. Şu an ki sakinlerinin her birini tanıyor olma ihtimalim tehlikeli derecede yüksekti.

Babam ve kardeşlerim henüz evde olduğumu bilmiyorlardı ve onların bir süre daha olayların dışında kalmalarına ihtiyacım vardı.

"Evet, The Devil's Boot. Eğlenceli ve akılsızca," diye açıkladı. "Senin de eğlenceye ve akılsızlığa ihtiyacın var, Emmy." Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen buna ihtiyacım vardı, ama

Teddy'nin eğlence tanımı tarihsel olarak benimkinden biraz farklıydı.

"Eğlenceli olan ne biliyor musun?" diye sordum. "Şarap ve-"

Teddy sözümü kesti ve cümlemi tamamladı. "Şarap ve *Sweet Home Alabama* eğlencelidir. Haklısın," dedi. "Ama Emmy. Bir aydır Denver'daki dairende oturmuş şarap ve *Sweet Home Alabama* yapıyorsun. Seni her FaceTime'ladığımda Patrick Dempsey'nin mihrapta terk edilmesini duyuyor, sonra da onun ağlamaklı mavi gözlerini zihnimde görüyordum; buna ancak bu kadar katlanabilirim."

"Tüm filmdeki en iyi sahne bu," diye karşı çıktım. "Kalbinizi kırıyor ve tekrar bir araya getiriyor."

Teddy elini kalbinin üzerine koydu. "*Sweet Home Alabama*'nın değerini küçümsemiyorum," dedi. "Asla yapmam. Sadece otuz saniye izlemek yerine eve gelmenin bir nedeni olduğunu söylüyorum."

Lanet olsun. Haklı olduğu zaman nefret ediyordum.

"İyi," diye kabul ettim. "Ama her raundu sen alıyorsun."

Teddy güldü. "Çok küçük düşünüyorsun. The Devil's Boot'ta bize içki ısmarlamak isteyecek en az bir düzine adam varken neden sizin içkilerinizi -ya da kendiminkileri- ben ödeyeyim?"

"Erkekleri ikna etme gücümü abartıyorsun," dedim.

"Sen de benimkini hafife alıyorsun," dedi Teddy göz kırparak. "Ayrıca," diye ekledi, "sen Clementine Ryder'sın, şampiyon fıçı yarışçısı ve Meadowlark'ın en sevilen ailesinin üyesisin. İnsanlar muhtemelen sana ve dolayısıyla bana kimin içki ısmarlayacağı konusunda kavga edecekler."

Sıkıntıyla ofladım.

Teddy bana o kazanan gülümsemelerinden birini verdi. "Üniversite ve yarışlar arasında neredeyse on yıldır yoksun ve geri döndüğünde sadece aileni ve beni görüyorsun," diye devam etti. "Meadowlark'ın sevgilisinden Meadowlark'ın gizemine dönüştün. İnsanlar seni gördükleri için mutlu olacaklar."

Teddy'nin kamyoneti durdu. Yolcu tarafındaki camdan tanıdık toprak park yerine baktım. Doluydu. Tabii ki doluydu; Meadowlark, Wyoming'de bir Cuma gecesi idi.

Denver'daki hayatımı toparlayıp eve dönmeme neden olan olay neden Pazartesi gününe kadar bekleyemedi?

Devil's Boot Wyoming'in en eski barlarından biriydi ve neredeyse doğrudan Meadowlark ilçe sınırında yer alıyordu. Yoldan yeterince uzakta olduğu için sakinleri neredeyse her zaman sadece yerel halktan oluşuyordu. Dışarıdan pek bir şeye benzemiyordu. İçeriden de pek bir şeye benzemiyordu. Bu

klasik bir salon tarzında inşa edilmiş eski bir ahşaptı. Soluk boya lekeleri, fazla miktarda neon tabela ve ön kapının üzerinde asılı duran, içinde şeytan mızrağı olan spreyl boyalı bir kovboy çizmesi bulunan bir kontrplak parçası vardı. Aslında mekânın hiçbir yerinde "Şeytan Çizmesi" yazmıyordu; ne kapıda, ne bira bardaklarında, ne de başka bir şeyde. Her zaman sadece yalnız çizme ve üç çatallı mızrak vardı.

Hâlâ kamyonda olmamıza rağmen grubu duyabiliyordum. Bir Hank Williams cover'ı çalıyorlardı. Saat daha dokuzdu, yani kalabalık dans edip şarkı söyleyebilecekleri yeni hitler isteyene kadar country klasikleri devam edecekti. Teddy ve benim o zamana kadar buradan gitmiş olacağımızı ümit ediyordum.

Ama nefesimi tutmuyordum.

"Hey." Teddy'nin sesi sürücü tarafından yumuşak geliyordu. "Eğer gerçekten burada olmak istemiyorsan gidebiliriz ama en iyi arkadaşımın evdeki ilk gecesini ikimizin de gizliden gizliye sevdiği bir yerde geçirmekten daha iyi bir şey düşünemiyorum." İstemeyerek de olsa burayı gerçekten seviyordum. "Burada her zaman iyi vakit geçiriyoruz. Düşük risk, yüksek ödül."

İç çektim. Küçük bir parçam Şeytan'ın Botu'nda olmaktan heyecan duyuyordu. Evde olmak için.

Ve Teddy'nin haklı olduğunu bilen daha da küçük bir parça. Eğlenecektik, insanlar nazik olacaktı ve muhtemelen kendi içkilerimizin parasını ödemek zorunda kalmayacaktık. Meadowlark'ın özelliği de buydu, tahmin edilebilirdi. Hatta rahattı. Şu anda ihtiyacım olan iki şey.

"Ne yapmak istiyorsun, Emmy?" Teddy sordu.

Ona doğru baktım. "Kalmak istiyorum," dedim. Ve bunda ciddi dim.

Teddy'nin yüzündeki megavatlık gülümseme Meadowlark ve çevresindeki tüm ilçelere enerji sağlayabilirdi. Teddy elime uzandı ve sıktı.

"İşte benim kızım. Hadi yapalım şu işi."

Derin nefes al, Emmy. Teddy'nin yolcu tarafındaki kapısını açmak için kolu çektim ve sertçe ittim. 1984 model Ford Ranger'ının bazı tuhaflıkları vardı; zor çalışan kapılar da bunlardan biriydi.

Botlarım toprağa değer değmez midemdeki düğüm çözülmeye başladı. Bu seste rahatlatıcı bir şey vardı. Kayaların botlarımın tabanı altında verdiği his bana iyi olduğumu hatırlatıyordu. Tanıdık. Son zamanlarda her şey çok yabancıydı, ama bu değil. Eve değil.

Meadowlark'tan kaçışımı planlamak için o kadar çok zaman harcadıktan sonra, geri döndüğümde nasıl hissedeceğimi bilmiyordum. Tatil için geri geldim,

doğum günleri ve bazı hafta sonları, ama bu daha kalıcı hissettirdi. Yıllar önce yaptığım gibi kendimi kapana kısılmış hissedeceğimi düşündüm.

Ama ben hissetmedim. Mutluluktan normal hissediyordum.

Gecenin serin havasından derin bir nefes aldım. Ciğerlerime giren hava, göğsümde oturan ağırlığı itmeye başlamış gibi hissediyordum.

Kapımı itip kapattığımda Teddy'nin botlarının kamyonun benim tarafıma doğru geldiğini duydum. "Kahretsin, Ryder," dedi. "Ne kadar ateşli olduğunu neredeyse unutuyordum."

Gülümsedim. Gerçek bir tane.

Teddy'den gelen iltifatlar en iyisiydi çünkü onları kastettiğini biliyordum. Teddy içten, sert ve sevgi doluydu. Ciddi olmadığı hiçbir şeyi söylemezdi.

"Bu gece zaten seninle eve gidiyorum Andersen. Beni iltifat yağmuruna tutmana gerek yok," dedim kolumu onun kine dolayarak. "İyi bir çift olduk."

Ve yaptık.

Teddy ve ben, babası yirmi yıl önce ailemin çiftliğinde çalışmaya başladığından beri ayrılmaz bir ikili olmuştuk. Üniversiteden sonraki son dört yılımızı farklı şehirlerde geçirmiş olsak da neredeyse her gün konuşurduk ve Teddy yılda en az dört kez Denver'a sekiz saatlik bir yolculuk yapardı. Onun gibi, çoğu insanın ancak hayal edebileceği türden bir arkadaşına sahip olduğum için şanslıyım.

Bugün erken saatlerde garajının önüne geldiğimde, kamyonetimde tüm hayatım vardı. Gözünü bile kırpmadı. Ne dairemi, ne erkek arkadaşımı ne de geride bıraktığım kariyerimi sordu. Bana sadece peynir ve diyet kola verdi ve birkaç saat kanepesinde somurtmama izin verdi. Sonra ellerini birbirine vurarak yola devam ettiğimizin sinyalini verdi ve bana dolabından giyecek bir şeyler bulmamı çünkü dışarı çıkacağımızı söyledi.

Şu anda çok sevdiğim kürklü kot ceketimin örttüğü sade beyaz bir atlet ve Teddy'nin dolabından aldığım siyah saten bir etek giydim. Yırtmaç alışkın olduğumdan biraz daha yukarıdaydı - uyluk ortasının hemen üstünde - ama bana hissettirdiklerini sevdim. Şehvetli. Siyah kovboy çizmeleri giyiyordum, bir atın üç metre yakınına bile yaklaşmamalıydım ama bardaki bir gece için mükemmeldi.

Teddy siyah, kısa kollu bir bluz ve vücuduna tam anlamıyla kalıplanmış gibi görünen açık mavi bir kot pantolon giyiyordu. Bakır rengi saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve her hareketiyle birlikte dalgalanıyordu.

"Hazır mısın, bebeğim?" diye sordu.

Wyoming'in serin havasından derin bir nefes daha. *İyisin Emmy, diye* düşündüm kendi kendime. *Botların artık üzengide değil. Sağlam bir zemindesin.*

"Ben hazırım."

EMMY

C The Devil's Boot'un eşiğinden geçmek, en sevdiğiniz kot pantolonu giymek gibiydi. Her şey tam oturuyordu. Karanlık, pis ve eski sigara dumanı gibi kokuyordu. İçeride sigara içmek

2005'te Wyoming'de yasa dışıydı ama arada bir Şeytan Çizmesi'nde birileri ateş yakığında kimse bir şey demiyordu.

Ne de olsa burası sadece barın arkasındaki yumuşak sarı ışık, sahne ışıkları ve çok sayıda neon tabela ile aydınlatılan tam bir batakhaneydi.

Karanlığı yarıp geçen neon tabelalarda bir şeyler vardı.

En sevdiğim tabela, bira şişesine boğa gibi binen bir kovboydu ve köşedeki en sevdiğim yüksek masanın tam üzerinde duruyordu. The Devil's Boot'u daha önce gün ışığında gördüğümü sanmıyorum ve görmek istediğimi de sanmıyorum. Her şey neonla yıkandığında daha gizemli geliyordu.

Ve herkes de daha iyi görünüyordu. Şeytan Çizmesi'ndeki herkesin başını belaya sokan da buydu.

Birkaç adım sonra, Teddy ve ben neon kovboy köşeme doğru ilerlerken botlarımın yere yapışmaya başladığını hissettim -muhtemelen otuz yıl öncesinden dökülen viskinin tadını alıyordum.

"Pekâlâ, bu gece açık mı koyu mu likör içeceğiz?" Teddy bana sordu.

"Berrak," dedim, bunun DB'de iki seçeneğimiz olduğu anlamına geldiğini biliyordum: votka veya

Tekila. Teddy'nin Tekila'yı seçeceğinden hiç şüphem yoktu.

"Tekila o zaman," dedi. Bazı şeyler asla değişmez.

Sadece sevdiğiniz insanların yanında olmanın sağlayabileceği yakınlık hissi gibisi yoktu ve ben Teddy'yi fazlasıyla sevdim.

"Sen burada kal ve seksi ve gizemli görünmeye devam et, ben de gidip ilk içkilerimizi alayım," diye seslendi Teddy grubun üzerinden.

"Tekila soda, tamam mı?" Açıklık getirmezssem, iki shot ile geri döneceğini biliyordum. İkişer tane. "Bırak ben içeyim."

Teddy gözlerini devirdi ve uzaklaşmaya başladı. "Tamam. Tekila sodalar. Şimdilik."

"Ekstra limonlu lütfen!" Arkasından seslendim. Beni duyduğunu belli etmek için arkasını dönmeden elini salladı.

Kot ceketimi omuz silkerek çıkardım ve sandalyemin arkasına astıktan sonra oturup etrafıma bakındım.

Barın müdavimlerinden George, Fred, Edgar ve Harvey'i tanıdım. Sanırım en azından zamanın başlangıcından beri her gece buraya geliyorlardı. Küçük kabalalarının beşinci bir üyesi daha vardı ama Jimmy Brooks birkaç yıl önce vefat etmişti. Barın en ucundaki koltuklara kimse oturmuyordu, Jimmy'ninki bile hâlâ boştu. Birinin oraya oturacak kadar cesareti ya da aptallığı olup olmayacağını merak ediyordum. Adamlar yaşlıydı ama bu herkesi korkutmadıkları anlamına gelmiyordu.

Teddy bara doğru ilerledi ve şu anda at kuyruğunu Edgar'a doğru sallıyordu, şüphesiz yaşlı adamı içkilerimizin parasını ödemesi için kandırmaya çalışıyordu.

Grup Waylon Jennings'in "I've Always Been Crazy" şarkısının cover'ına geçti. "Sahnenin önünde nakaratı çığlık çığlığa söyleyen bir kalabalık vardı. Onları izledim, onların sınırsız neşesi yüzüme kocaman bir gülümseme getirdi.

"Emmy?" Bakışlarımı şarkı söyleyen kovboy grubundan derin sesin sahibine çevirdim.

"Kenny, merhaba." Kenny Wyatt'ı en son ne zaman gördüğümü hatırlayamıyordum - lise mezuniyeti mi? - ama karşımda durduğunda onu hemen tanıdım. Kirli sarı saçları kısacık kesilmişti ve onu hiç hayal edemeyeceğim kadar düzgün kesilmiş bir sakalı vardı. Kenny daha çok Meadowlark Lisesi'nin eski oyun kurucusu olarak tanınıyordu ama aynı zamanda Emmy Ryder'ın eski mezuniyet balosu eşiydi.

"Seni görmek çok güzel," dedim sandalyemden kalkıp ona hızlıca sarılırken. Kollarını bana sımsıkı doladı ve beni sıktı. Çekildiğimde bir elini belimde tutuyordu, ben de bir elimi onun omzuna koydum. Meadowlark'ta, sanırım.

"Lanet olsun, Em. Uzun zaman oldu. Şu anda WRPA turunda olursun sanıyordum." Kadın Profesyonel Rodeo Birliği

muhtemelen bunu da düşünmüşlerdir.

"Biraz ara veriyorum," dedim. Denver'dan Meadowlark'a kadar tüm yol boyunca prova ettiğim konuşmaya başladım. "Uzun zamandır yarışıyorum, bu yüzden bir dakikalığına ailemle vakit geçirebileceğimi düşündüm. Ayrıca, çiftliği gerçekten özledim."

Belimi hafifçe sıktı. Bundan nefret etmedim.

"Baban ve kardeşlerin orada büyük bir operasyon yürütüyorlar. Eminim geri döndüğün için mutludurlar." Evet, eminim öyledir. Döndüğümü öğrendiklerinde. "Daha ne kadar buralarda olacaksın?" *Muhtemelen sonsuza kadar, diye* düşündüm kendi kendime, bu noktada kendimi ata binmeye bile ikna edemediğimi düşünürsek.

Tüm hayatını at binerek geçirmiş biri için, at sırtında geçirdiği bir sakatlığın zihinsel engelini aşmamak bir kabustu. Yarışmak için olmasa bile tekrar ata binmek istiyorsam Meadowlark ve Rebel Blue'nun başlamam gereken yerler olduğunu biliyordum.

"En azından birkaç aylığına," dedim, sesimi coşkulu tutmaya çalışarak ama zorlama gelmeyecek kadar. "Evde olmak çok güzel."

Kenny bana gülümsedi. Kocaman, sıcak, içten bir gülümseme. "Seni görmek gerçekten çok güzel, Emmy. Sen de iyi görünüyorsun. Gerçekten iyi." Yanaklarımın kıpkırmızı olmaya başladığını hissettim. Kenny her zaman tatlı dilli biri olmuştu. Bunca zamandır beni bekliyormuş gibi bana bakışı ve sözlerinin ardındaki samimiyet bende kaçıp saklanma isteği uyandırdı.

Bunun yerine kendi gülümsememle karşılık verdim ve "Seni görmek de güzel Kenny" dedim.

"Siz buradayken, daha fazlasını görmeliyiz-" Kenny'nin sözleri, grubun "Good Hearted Woman" performansını özensizce yarıda kesmesiyle kesildi. Herkes bir sonraki hamleyi beklerken bara şaşkın bir sessizlik çöktü. Birkaç saniye sonra çelik gitarist "Good Heart Woman" ın açılış parçasını çaldı. Tanrım, hayır-"Oh My Darlin' Clementine."

Her odaya girdiğimde bana bu şarkıyla işkence etmenin komik olduğunu düşünen sadece iki kişi vardı. Bunlardan biri en büyük ağabeyim Gus'tı ama onun şu anda Wyoming eyalet sınırları içinde bile olmadığını biliyordum. Bunun tek bir anlamı olabilirdi. *O* buradaydı.

Öfkeyle barı taradım, onu arıyordum. *Şerefsiz herif*. Devil's Boot müşterileri şarkı söylemeye ve sallanmaya başladı, birçoğu bana aptalca gülümsüyordu.

yön. Bu şarkı artık kasaba çapında bir şakaya dönüşmüştü ve ben de şu anda şakacıyı bulmaya odaklanmıştım.

Onu görmedim ama buralarda bir yerde olmalı. Neden Şeytan'ın Botu'ndaydı ki? Oturma odasında yapacağı bira kutusu kuleleri yok muydu? Ateş edecek viski şişeleri?

Eğer grubu setlerini durdurmaya ikna edebildiyse, muhtemelen sahneye yakın bir yerdeydi. Hiç düşünmeden o yöne doğru yürümeye başladım. Yürürken barı taramaya devam ettim. Sadece bir atın sırtındayken koordine olabilen bir kız için kötü bir fikirdi.

Botlarıma takıldım ve sert bir şeye çarptım. Bir sandığa.

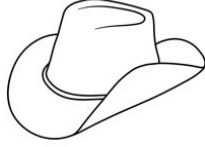
Bir adam göğsü.

Adamın göğsü.

Yüzünde boktan bir sırtış olan sahibine baktım. Bu oydu.

Luke Brooks.

LUKE

I siyah kovboy çizmeleri barımın eşiğinden geçtiği anda onu gördüm. Meadowlark'ın sevgilisi, tam bir baş belası ve en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşiydi.

Clementine Ryder.

Onu en son geçen tatil sezonunda görmüştüm.

Rebel Blue Çiftliği'nden ayrılıyordu. Çünkü her zamanki gibi geç kalmıştım.

Gus bana Emmy'nin programının son birkaç yıldır oldukça yoğun olduğunu söylemişti. Yarışlarda çok iyi olduğunu düşünürsek, bunun doğru olduğuna eminim. Ryders'ın sahip olduğum tek gerçek aile olduğu düşünülürse, bugünlerde onu nadiren görsem de Emmy hayatımda sürekli var olan biriydi. Arada bir aradığında Gus'la birlikte oluyordum ya da gazetede yeni bir şampiyonluk kazandığını görüyordum ama bu onun bir Cuma gecesi barıma gelmesinden farklıydı.

Öyle görünüyorsun.

Vay anasını. Hep böyle mi görünüyordu?

Yoksa sadece neon ışığı içinde nasıl görüldüğü müydü?

Saçları umursamaz ve dağınıktı. Onu son gördüğümde daha da uzun görünüyordu, sırtının ortasına kadar uzanıyordu. Parlak bir malzemeden yapılmış bir etek giymişti; saten ya da ipek sanırım. Vücudunun üzerinde su gibi hareket ediyordu. Çarşafı sarılsa nasıl görünürdü diye merak ettim. Ama herhangi bir çarşaf değil, *benim* çarşafımdı.

Kahretsin. Bu da nereden çıkmıştı? Neyim vardı benim? Belli ki biriyle yatmayalı çok uzun zaman olmuştu. Düşünmek istemedim.

ne kadar süreceği hakkında.

O senin en iyi arkadaşının küçük kız kardeşi, salak.

İki kelime kafamda alarm zilleri gibi çaldı: sınır dışı.

Ama lanet olsun. İyi görünüyordu. İyi görüldüğünü kabul etmemde bir sakınca yoktu, değil mi? O yetişkin bir kadındı. Ben de genellikle güzel kadınlara bakmaktan hoşlanan yetişkin bir adamdım. Sadece bir süredir görmemiştim.

En azından *bu kadar* güzelini değil. Zaten aramızda bir şey olacak gibi de değildi. Bana katlanamazdı.

Bu gece bara bakan Joe beni işaret ederek Emmy Ryder hakkındaki uygunsuz düşüncelerimden uzaklaştırdı. Onun burada ne işi vardı ki?

Genelde ziyaretlerinden haberim olurdu çünkü Gus onun gelişinden önceki birkaç gün boyunca hiç susmazdı ama dün Idaho'ya gittiğinden beri ondan çıt çıkmamıştı. Ayrıca eve geldiğinde de çiftlikten ayrılmıyordu. Emmy'nin her zaman Meadowlark'tan ayrılmak istediği bir sır değildi. Gitme arzusundan daha güçlü olan tek şey ailesine duyduğu sevgiydi ve onu yılda birkaç kez geri getiren de buydu.

"Brooks! Barda bozuk paraya ihtiyacımız var, dostum," diye seslendi Joe müzikten. Evet, esmer bir kız kapıdan girip beni olduğum yerde durdurmadan önce ben de öyle yapıyordum. Ne zamandan beri en genç Ryder benim üzerimde herhangi bir etkiye sahipti?

Görünüşe göre, şu andan beri.

Bu çok sinir bozucuydu.

Arkama baktım ve Joe'ya onu duyduğumu belli eden bir baş selamı verdim. Tam o sırada bardaki atlılardan biriyle flört eden kıvılcıklı saçlı bir kız fark ettim. Yüzünü görmeden önce kabarık at kuyruğunu tanıdım: Teddy Andersen.

Önce Teddy'yi görmüş olsaydım, belki de kendimi Emmy'nin gelişine hazırlayabilirdim. Bu ikisi söz konusu olduğunda kesin olan bir şey vardı: Biri nereye giderse diğeri de onu takip ediyordu. Bu Gus'ı deli ediyordu.

Teddy'nin her zaman çok fazla gürültücü, kaba ve sorun çıkaran biri olduğunu düşünürdüm.

Onu severdim. Emmy'ye her zaman iyi bir arkadaş olmuştu ve Gus'ın genel hıyarlığından çekinmeyen birkaç kişiden biriydi.

Ayrıca, o etraftayken müşterilerimin biraz daha fazla para harcayacağına ve barmenlerime biraz daha fazla bahşiş vereceğine her zaman güvenebilirdim. Teddy

iş için iyiydi ama Gus onun küçük kız kardeşi için iyi bir örnek olmadığını düşünüyordu. Bence Emmy biraz daha fazla övgüyü hak ediyordu. Sessizdi ama mücadeleciydi. Onu ve Teddy'yi iyi bir çift yapan da buydu. Bunu Gus'a söyleyecek değilim.

Emmy beni ilgilendirmezdi.

Teddy gözüme takıldı ve bakışları beni delip geçti.

Yüzündeki ifadeyi çıkaramadım ama sonra bakışlarının Emmy'ye ve sonra tekrar bana kaydığını gördüm. *Lanet olsun*. Bakmamam gereken bir yere bakarken yakalanmışım. Hızla döndüm ve bardan geçerek ofisime doğru ilerledim. Her zamanki gibi Fiddleback adlı grubumun Waylon'dan bir sürü parça çaldığı sahnenin hemen arkasındaydı.

Kendimi bildim bileli Devil's Boot'un canlı bir grubu vardı, ama genellikle sadece Cuma günleri. Ben devraldığımdan beri Cuma günleri ev grubu çalışıyor, Salı, Perşembe ve Cumartesi günleri ise diğer yerel gruplar sahne alıyordu. Seti klasiklerle destekledikleri sürece birkaç orijinal parça çalabiliyorlardı.

Patronlarım şarkı söylemeyi severdi. Yüksek sesle.

Haftanın diğer günlerinde, müzik kutusunda eski usule devam ettik.

Ofisime doğru ilerlerken gözlerimi Emmy'den uzak tutmaya çalıştım ama başaramadım. Tam kot ceketini çıkarıp dekolteli beyaz bluzunu ortaya çıkarırken bir anlığına göz göze geldik. Tanrım.

Bu ve lanet etek arasında, çığlık atmak istedim.

Değişim, Brooks. Joe'nun değişime ihtiyacı var. Sadece değişikliği getir.

Joe'ya para üstünü verecektim ve sonra kendimi dünyanın en meşgul bar sahibi yapacaktım. Sadece geceyi atlatmam gerekiyordu, çünkü sabah olduğunda neon ışıltısı gitmiş olacaktı ve Clementine Ryder yine en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi gibi görünecekti.

Umarım.

Ofisim küçüktü ama gerekli eşyalar vardı: bir masa, küçük bir kanep ve masanın çekmecelerinden birinde bir şişe viski. Orada çok fazla zaman geçirmiyordum. İş söz konusu olduğunda, yapılması gereken işleri genellikle biz açılmadan önce barda yapardım. Mekânın gündüzden geceye dönüşümünü izlemek hoşuma giderdi. Sihir gibiydi.

Kendimi hiçbir zaman bir iş sahibi olarak görmedim. Kimse görmemişti. Meadowlark'ta sorumluluk sahibi biri olarak tanınmıyordum ama bu bar, diğer insanların benden beklentilerinden daha fazlası olmak istememe neden oldu.

Oraya varıp varamayacağımı bilmiyordum.

Ofisim sahnenin hemen arkasında olduğu için davulun sesini hissedebiliyordum. Titreşimi eski meşe masamın üst çekmecesinden çıkardığım kadehi ve viskiyi salladı. Kendime bir shot doldurdum ve Clementine Ryder'ın üzerimde yarattığı yeni etkiyi hafifleteceğini umarak geri attım.

Bu neden benim başıma geliyordu?

Bar için bir tomar para almadan önce boğazımdaki yanmanın geçmesini bekledim. Parayı saymadım ama büyüklüğüne bakılırsa geceyi geçirmeleri için fazlasıyla yeterliydi. Ancak bütün gece Emmy'ye bakmak zorunda kalacaksam muhtemelen birkaç ofis shot'ına daha ihtiyacım olacaktı.

Gus'ın küçük kız kardeşi hakkında ne düşündüğümü bilse bana ne yapacağını bilmek bile istemiyordum.

En azından beni öldür. Muhtemelen öldürür.

Arka cebimde parayla ofisimden çıktım ve kapıyı kilitledim. Kafamı kaldırdığımda, Emmy'nin lanet olası Kenny Wyatt'tan başkasıyla flört etmediğini mükemmel bir şekilde görebiliyordum.

Sümüklü küçük piç. Evet, Kenny kasabanın altın çocuğuydu ama Emmy'nin ağabeyleri ve ben onun mezuniyet balosunda başka bir kız için Emmy'yi nasıl terk ettiğini unutmamıştık.

Emmy'nin en büyük erkek kardeşini koruyucu olarak tanımlamak yüzyılın en hafif tanımlamasıydı ve diğer erkek kardeşi Wes de aynıydı, ama daha az yoğun bir şekilde. Emmy'ye zarar veren birinin ağzını burnunu kıran Gus olurken, onun iyi olduğundan emin olan da Wes oluyordu.

Pek bir ailem yoktu, ama Ryders vardı, bu yüzden Emmy'nin onurunu savunma zamanı geldiğinde genellikle ben de sürüklendim, ki bu düşündüğünüzden daha fazla oldu.

O güne kadar Kenny'nin değerli Mustang'inin dört patlak lastikle şehrin öbür ucuna nasıl gittiğini bildiğini sanmıyordum.

Ve şimdi, o pislik herifin bir eli Emmy'nin üzerindeydi ve Emmy ona *gülümsüyordu*, ben de Gus ve Wes'in benden yapmamı isteyeceği şeyi yaptım: Onun pis ellerini kızın üzerinden çektim. Bunu yapmamın tek sebebi buydu. Gus ve Wes için. Kendim için değil.

Kıskandığım için değil.

Kıskanç falan değildim.

Çelik gitarın sesini duyar duymaz yüzünde beliren ifade paha biçilemezdi. Bonus olarak, eli hemen Dickwad'in kolundan düştü. *Güzel*. Ama kız barın etrafına bakmaya başladığında adamın eli kızın belinde kaldı, muhtemelen beni arıyordu. Gus'ın o çiftlikte olduğunu biliyor olmalıydı.

Idaho'da bu düğmeye basmaktan hoşlanan tek kişi bendim.

Kenny'nin elini kızın üzerinde tutuşunu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım -sanki kız onunmuş gibi- yoksa oraya gidip elini kıracaktım. Onun barın etrafına bakışını izledim. Lazer gibi odaklanmıştı ve bir eşek arısından daha kızgın olduğunu söyleyebilirdim. Gözlerinde daha önce ona baktığımda eksik olduğunu fark etmediğim bir şey vardı: ateş. Kendime engel olamayarak ona doğru yürümeye başladım, yanmaya hazırdım.

EMMY

Brooks'un ellerinin, göğsüne doğru koştuktan sonra beni sabitlemek için kollarımın üst kısımlarını kavradığını hissettim, bu bir tuğla duvara çarpmak gibiydi. Çok *sertti*. Araba falan mı çalıştırıyordu?

Elleri tenimde sert bir his uyandırıyor ve dokunuşuyla içimde oluşan küçük heyecandan nefret ediyordum.

Kaç yaşında olduğum önemli değildi - Brooks için içine girdiğinde yine on üç yaşındaydım ve on sekiz yaşındaki bir adamın gömleksiz saman balyalamasını izliyordum. O zaman da güzeldi, şimdi de güzeldi. Her ne kadar ona olan ergenlik aşkı, onun ne kadar sinir bozucu olduğunu anlayacak kadar akıllandığımda sona ermiş olsa da, onda beni derinden etkileyen bir şeyler vardı.

Üzerimde hâlâ bir etkisi olmasına sinirlenerek ellerini silktim. Uzun boyluydum, beş-dokuz civarında bir yerde duruyordum ama yine de Brooks'a gözlerimden hançer fırlatmak için boynumu eğmem gerekiyordu. Son birkaç yılda pek değişmemişti.

Aksine, daha da yakışıklı olmuştu, bu da beni daha da sinirlendiriyordu.

Brooks sadece uzun değil, genişti de. Her zaman uzun olan koyu kahverengi saçları ensesinin ortasına kadar uzanıyordu. Ben de dahil olmak üzere pek çok kadının uğruna öleceği hafif bir dalgası vardı.

Tıpkı aptal çikolata gözlerini çerçeveleyen aptal kirpikleri gibi. Saçları kulaklarının arkasına sıkıştırılabileceği kadar uzundu, bu da aptal keskin çene çizgisini aptal saat beş gölgesiyle birlikte görebilmem anlamına geliyordu.

Eminim erkek kardeşlerinin Luke Brooks kadar yakışıklı bir en iyi arkadaşına sahip olmasını isteyen pek çok kız vardır. Ben de onlardan biriydim.

Onlar. Ta ki o aptal ağzını açıp o aptal kısık sesiyle konuşana kadar.

Şimdiye kadar açıklayıcı hakaretlerimde daha yaratıcı olmalıydım, ama Luke Brooks'un beni yeterince sinirlendirmek gibi bir alışkanlığı vardı, öyle ki tüm tutarlı düşünceler kafamdan uçup gidiyordu.

Sinir bozucuydu.

Sinir bozucuydu.

"Selam Clementine," diye söylendi. Sert bakışlarım onun her gözeneğinden sızan kibri bastırmak için hiçbir şey yapmıyordu. Bu elle tutulur bir şeydi. O her zaman böyleydi. Eğer egosu fiziksel bir şey olsaydı, Wyoming eyaletinin tamamından daha büyük olurdu. Muhtemelen Colorado ve Utah'tan da.

"Siktir git, Brooks." Kıkırdamayla biten alçak bir ıslık çıkardı. Bunu yapmasından nefret ederdim.

"Dilinin hâlâ her zamanki gibi keskin olduğunu görmek güzel, şekerim." "Şekerim" deme şekli neredeyse aşağılayıcıydı.

"Yapma. Arama. Beni. Bunu." Her kelimededen sonra durakladım, Brooks'a olan kızgınlığımın her heceyi noktalamasına izin verdim.

Brooks, "Kenny Wyatt'ın ellerini senin üzerinde gezdirmesine izin verme," diye karşılık verdi. "O zaman seni kurtarmak zorunda kalmam."

Bu adam gerçek miydi? *Liseden* bir çocuk belime elini koydu diye o aptal şarkıyla psikolojik savaş mı yürütüyordu?

Bele konan bir el muhtemelen bu barın tarihindeki en masum hareketti. Cidden, Meadowlark nüfusunun ne kadarının Şeytan'ın Çizmesi'nin tuvaletlerinde gebe kaldığını bilmek bile istemiyordum.

"*Beni kurtarmak mı?* " diye sordum. Sesim yükselmeye başlamıştı ama neyse ki müzikten daha yüksek değildi... henüz. "Kendine gel, Brooks."

Grup, yumuşak ve ince kabarcıklarla ilgili çizgiye kadar geldi - Tanrı'ya şükür. Neredeyse bitmişti. Bardaki neredeyse herkes şarkı söylüyordu, ama çoğu insan ilk nakarattan sonra orada olduğumu unutmuştu, bu yüzden Brooks'un aptal şakası uzun sürmemişti.

"Evet, Clementine. Seni kurtarmak için. Kardeşlerin seni burada Wyatt'la flört ederken görseler çıldırırlar."

"Kenny ile flört etmiyordum. Sadece merhaba diyordum. Öyle olsa bile, bu seni ilgilendirmez. Sen benim bekçim değilsin Brooks. Gus ya da Wes de değil. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Aslında, müşterilerimin barımda ne yaptığı *beni ilgilendirir*." Barı mı? Ne zamandan beri? "Ve senin ailen de benim ailem Emmy, yani barımda olmasaydın bile benim işim olurdun. Her zaman benim işim oldun ve her zaman benim işim olacaksın." Sesindeki otorite seviyesi bana sorgulanmak istemediğini söylüyordu.

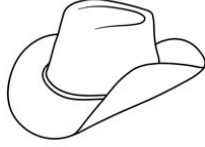
Umurumda değildi.

Şaka yapıyor olmalı. Şeytanın Çizmesi'nin sahibi o değildi. Kimin olduğunu bilmiyordum ama Luke Brooks olmasına imkan yoktu. Umursamaz ve sorumsuz biriydi. Hayatında sahip olduğu tek şeyin araç olarak sınıflandırılmayacak siyah bir Chevy C/K kamyonet ve bir makasla parçalayana kadar tişört olarak kullanılan bir grup kas tişörtü olduğundan oldukça emindim.

"Burası senin barın değil," dedim meydan okurcasına.

"*Burası* benim barım, şekerim. Ve şu anda barmenlerimin bozuk paraya ihtiyacı var, o yüzden kışını yolumdan çek." Beni iterek geçmeye başladı ama sonra bir kez daha bana döndü. "Ve Kenny Wyatt'a ellerini kendine saklamasını söyle, yoksa ikinizi de dışarı atarım."

LUKE

I penceremden içeri giren güneşle uyandım. Muhtemelen saat altıyı biraz geçiyordu. Kahretsin, bu çoktan geç kaldığım anlamına geliyordu. Dürüst olsaydım, muhtemelen sabahı çıkaramazdım.

Yine de kaçtım. Joe ile barın arkasında yaptığım içkiler için pişman olmam gözlerimin açık olduğu yaklaşık üç saniye sürdü.

Bunu hiç yapmadım.

Bunu neden yaptım ki?

Evet, çünkü Emmy dağınık saçları ve çarşaf gibi eteğiyle dün gece Kenny Wyatt'la birlikte barımdan ayrıldı. Kafasını arkaya atıp onun şakalarına güldüğü görüntüler zihnimde bir film şeridi gibi aktı.

Wyatt o kadar da komik değildi.

Ama Teddy'nin gecenin büyük bölümünde Emmy'yi sahnenin önündeki dans pistine çekmesi sayesinde o iğrenç parmaklarını kızıdan uzak tuttu. Ama gitmek için kapıya doğru yürürlerken Wyatt sıksa kolunu kızın beline doladı ve eli kızın sırtında benim hoşuma gitmeyecek kadar aşağıdaydı. Onlar daha bardan çıkmadan ben bir kadeh daha içmiştim.

Hatırladıkça dişlerimi sıktım.

Tanrım, başım ağrıyordu. İsteyken asla bir kereden fazla içmezdim ve o zaman bile bunu çok sık yapmazdım. Dün gece Emmy'nin beni etkilemesine izin verdim ve neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yataktan kalkıp soğuk bir duşa girmem ve onunla ilgili her türlü düşünceden arınmaya çalışmam on dakika daha sürdü ve bir sürü inleme duydum.

Aynı zamanda tüm uzantılarımı sevdiğimi hatırladığım ve Gus'a herhangi birini çıkarması için bir neden vermek istemediğim yerd.

Yıpranmış kot pantolonumu giydikten sonra telefonum çaldı. Ekranı baktım. *Şeytandan bahset.* Gus.

Sakin ol, Brooks. Sen hiçbir şey yapmadın. Sadece kız kardeşini siktin. Sorun değil.

Her şey yolunda.

Telefonu açtım.

"Brooks, al." Sesim gıcırdadı mı? Evet, sesim gıcırdadı.

"Neden telefona iş görüşmesiymiş gibi cevap veriyorsun?" Buna ne demem gerekiyordu ki? Ya bu şekilde selamlaşacaktım ya da yanlışlıkla Gus'a kız kardeşinin çok seksi olduğunu düşündüğümü söyleyecektim.

"Ben bir iş sahibiyim. Profesyonelce davranmalıyım." Evet, çünkü ben de öyleydim: bir profesyonel. Gus bir saniye sessiz kaldı.

"Sarhoş musun?" diye sordu.

"Ne dedin? Hayır. Saat sabahın altı buçuğu ve bugün dersim olduğunu biliyorsun."

"Sadece emin olmak istedim," dedi. "Bu sabah çiftliğe giderken Riley'yi annesinden alabilir misin?"

"Sen şehir dışında olduğun için Cam'in onu bırakacağını sanıyordum." Camille beş yıl önce tek gecelik bir ilişki yaşamış ve sonucunda Gus'ın kızı Riley dünyaya gelmişti. Riley doğduktan sonra Camille ve Gus biraz takılmışlar ama hiçbir zaman resmi olarak bir çift olmamışlar.

Camille ve Gus'ın arası iyiydi, Riley'nin velayetini yarı yarıya paylaşıyorlardı. Gus, Camille'in yeni nişanlısından bile hoşlanıyordu - en azından Gus'ın bir şehirli çocuktan hoşlanabileceği kadar.

Riley, Gus için dünyadaki en önemli şeydi. Riley doğduğunda onun için her şey değişti ve benim için de değişti.

Her zaman bir tür beceriksizdim, ama dürüst olmak gerekirse, uzun bir beceriksizler soyundan geliyordum. Annemin babamla yaşadığı bir ilişkinin sonucuydum. Babam Gus gibi değildi. Sorumluluğu kaldıramazdı. Adım atamadı, ben de annem, kocası ve oğullarıyla aynı eve düştüm.

Orada pek sevilmediğimi söyleyebilirim.

Annem hâlâ buralardaydı ama onu yıllardır görmemiş ya da konuşmamıştım. Kocasını benimle iletişim kurmasından hoşlanmıyordu. Onunla konuşmamak

kendimi pek iyi hissetmiyordum ama üvey babamla uğraşmaktansa onunla hiç konuşmamayı tercih ederdim. John tam bir baş belasıydı.

Şehrin diğer tarafında onunla birlikte yaşıyordu ve kardeşlerim de onların yakınında oturuyordu. Tahmin etmem gerekirse, muhtemelen hala mentollü sigara ve Coca-Cola ile besleniyordu.

Hayatımın ilk yedi yılını bende neyin yanlış olduğunu merak ederek geçirdim. Bunu hâlâ merak ediyorum ama Gus'la tanıştığında her şey değişti.

Gus sadece Emmy'ye karşı koruyucu değildi, genel olarak koruyucuydu. Her zaman böyleydi, ilkokulda tanıştığımızda bile. Boyum uzamadan önce, yürüyen bir telefon direği gibiydim ve yaşıtlım olan herkesten daha uzundum. Annemin her büyüme atağında bana yeni kıyafetler alacak parası yoktu, bu yüzden üzerime tam oturmayan kıyafetler giyiyordum. Bu ve karavan parkından gelen çocuk olmak yaşıtlarımı pek etkilemiyordu.

Çocuklar acımasız olabilir.

Ama Gus bir gün beşinci sınıf öğrencileri tarafından tartaklandığımı görünce araya girdi ve onlara bir dördüncü sınıf öğrencisinin yapabileceği en iyi şekilde "defolun gidin" dedi. Daha sonra onunla öğle yemeği yedim. Bana kendi yemeğinden biraz vermek zorunda kaldı, çünkü benim hiç yemeğim yoktu ve okuldan sonra Wes'e yeni arkadaşları olduğumu söyledi.

Bu kadar.

Ryder'ları bulduğumda bana değerli biriymişim gibi davrandılar. Onlarla tanışmadan önce arkadaşın ne olduğunu bile bilmiyordum. Hiç arkadaşım olmamıştı ama o gün iki arkadaşım oldu.

Bu yüzden, Gus'ın küçük kızına babalık yapmak için elini taşın altına koymasını izlediğimde, ben de elimi taşın altına koymak istedim.

Hâlâ berbat biriydim ama en azından bir işi, bir birikim hesabı ve barım için birkaç hedefi olan bir berbattım.

"Nişanlısı büyük bir anlaşma falan yapmaya çalışıyor," diye açıkladı Gus. "Bana açıklamaya çalıştı ama başka bir dil konuşuyor gibiydi. Tek bildiğim, her ne ise, anlaşılan bütün gün şehir kulübünde birilerini gıybet etmesini gerektiriyor."

"Anladım. Neden Emmy'ye onu almasını söylemiyorsun?"

"Çünkü Emmy Denver'da, salak," dedi. "Sarhoş olmadığına emin misin?"

"Ben sarhoş değilim ama Emmy sarhoş olabilir, dün gece barımda kaç tane tekila içtiğini düşünürsek."

Telefonun diğerk ucunda sessizlikten başka bir şey yoktu. İçimde Emmy'yi otobüsün altına attığıma dair kötü bir his vardı. Neden ailesine eve döneceğini söylememişti ki?

Biraz daha düşündüm. Babası ve erkek kardeşi şehir dışındayken neden eve gelsin ki? Wes'in onu görmekten heyecan duymayacağından değil ama Amos ve Gus'ın çiftlik işlerine bakıyordu. Şimdi düşündüm de, ortaya çıkması için ideal bir zaman değildi.

"Emmy Meadowlark'ta mı?" Gus'ın ses tonu sertti.

Kahretsin. Kesinlikle Emmy'i otobüsün altına attım.

"Evet, dün gece Kenny Wyatt ile barımdan ayrıldı." Yine, kahretsin. Muhtemelen bu küçük ayrıntıyı atlayabilirdim. Umarım Gus, küçük kız kardeşinden ve eski mezuniyet balosu arkadaşından bahsettiğimde sesimdeki kızgınlığı duymamıştır.

"O pislikle eve mi gitti? Ve sen onu durdurmadın mı?" Hayır. Keşke yapsaydım ama onun düşündüğü sebepten değil.

"Kız kardeşinin yetişkin bir kadın olduğunu biliyorsun, değil mi?" Dedim. Emmy'nin Wyatt'la gitmemiş olmasını dilesem de, Gus'ın arada bir başının çaresine bakabileceğini hatırlatmaya ihtiyacı oluyordu. "Ayrıca Teddy ile birlikteydi. Eminim en iyi arkadaşı ona göz kulak olabilir."

Gus, "Teddy'nin baş belası olduğunu çok iyi biliyorsun," dedi. Şimdi daha da sinirlenmeye başlamıştı. Muhtemelen Teddy'den bahsetmemeliydim. O ikisi *gerçekten* anlaşıyorlardı. Bu sabah çok iyi gidiyordum. "Emmy'nin bize eve geleceğini söylemediğine inanamıyorum."

"Eminim bunu planlıyordu," dedim, Emmy'nin hareketlerini haklı çıkarma ihtiyacı hissettiğim için sinirlenerek. Ne zamandan beri umurumdaydı ki? "Muhtemelen sen Idaho'dayken seni ve babanı rahatsız etmek istememiştir."

"Eminim Teddy'nin bununla bir ilgisi vardır." "Her şey için Teddy'yi suçlayamazsın." "Yapabilirim, yaptım ve yapacağım."

"Emmy hoşuna gitmeyen bir karar verdiğinde ve Teddy ortalıkta olmadığına ne yapacaksın?"

"Bu asla olmayacak." Gus her zamanki gibi gerçekçiydi. "Her neyse, Riley'yi almaya hazır mısın? Artık Emmy'nin evde olduğunu bildiğime göre, dersin sonunda gelip onu almasını ve Büyük Ev'e götürmesini isteyeceğim."

"Elbette." Dersten sonra Riley'yi almaya gelecekse Emmy'den kaçmamın imkânı yoktu. Neredeyse garanti edebilirdim ki

Onu Gus'a ispiyonlayanın ben olduğumu öğrendikten sonra bana en iyi sözlü saldırıyı yaptı.

"Teşekkürler, dostum."

"Sorun değil. Seninle sonra konuşuruz."

"Bir şey daha var," dedi Gus. "Ben eve dönene kadar Emmy'ye göz kulak ol, tamam mı?"

EMMY

O aralıksız uğultu her neyse kesilmesi gerekiyordu. *Şimdi.*

Başım zonkluyordu ve uğultu-tanrım, uğultu.

Yap. Yap. Dur.

Bunu yüksek sesle söylemiş olmalıyım, çünkü Teddy'nin sesi onun banyosundan geldi, "Emmy, bu uğultu senin telefonunun çalması, on dakikadır olduğu gibi. Bu kıyametin sesi değil."

Oh. Whoops. El yordamıyla telefonumu aradım. Teddy'nin yatağının yanında, yerde bulduğumda sesi kesilmişti.

Çevirdiğimde, Gus'tan yedi cevapsız arama olduğunu gördüm.

Kahretsin.

Babam iyi miydi? Wes iyi miydi? Riley iyi miydi?

Onu geri aramaya gittim ama ben arayamadan tekrar aradı. Hemen açtım.

"Hey, her şey yolunda mı?"

"Sen söyle Clementine." Gus'ın bana baba sesini kullanmasından nefret ediyordum ama en azından ses tonundaki sıkıntı ve aciliyet eksikliği bana ailemizdeki herkesin güvende olduğunu ve hesap verdiğini söylüyordu.

Bu da şu soruyu akla getiriyordu: Gus neden bir Cumartesi günü sabah yedi buçukta beni sekiz kez aramıştı? "Her şey yolunda, neden?"

"Şu anda neredesin?" Gus sordu. *Lanet olsun.* Biliyordu. Bilmek zorundaydı. Bana bunu sormasının tek nedeni buydu. "Kenny Wyatt'la birlikte olmasan iyi edersin," dedi.

Bir kahkaha attım. Şaka mı yapıyordu?

"Ben ciddiym, Emmy." Ciddi olduğunu biliyordum. Bu yüzden çok komikti.

"Öncelikle, kimin yatağında olduğum gerçekten sizi ilgilendirmez ve bu bilgiyi bilmek istemeniz gerçekten ürkütücü."

"Bu bilgiyi bilmek istemiyorum. Sadece umarım o pisliğin yakınında değilsindir diyorum."

"Sakin ol, ağabey. Teddy'nin yatağındayım." Telefonun diğer ucundan Gus'ın iç çektiğini duydum. Ama bu rahatlama iç çekişi değildi, muhtemelen Teddy'ye kızgınlık iç çekişiydi.

"Kenny dün gece içkisi olmadığı için bizi Şeytan Çizmesi'nden eve bırakacak kadar kibardı," dedim. "Tam bir pislik, ha?"

"Siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki bir iyilik her şeyi kapsamaz."

"Ondan neden bu kadar nefret ediyorsun?" "Sadece ondan hoşlanmıyorum, tamam mı?"

"Mezuniyet balosuyla mı ilgili? Çünkü bunu gerçekten aşman gerekiyor," dedim. "Bu neredeyse on yıl önceydi ve yüzde doksan dokuz eminim ki ertesi sabah Kenny'nin arabasının bir çukura düşmesinin nedeni sensin, yani sanırım intikamını aldın."

"Sen benim küçük kardeşimsin, Emmy. Biri seninle uğraşırsa benimle uğraşmış olur," dedi Gus. Koruyucu rolünü çok ciddiye alıyordu. "Annem gibisin. Çok bağışlayıcısın ve insanlar senden faydalaniyor."

Aman Tanrım. Sabahın çok erken bir saatiydi ve Gus'ın ölen annemizden bahsetmesi için çok akşamdan kalmaydım. "İnsanları istediğin kadar affedebilirsin ama unutmamak benim işim," diye bitirdi sözlerini.

"Tanrım, August. Saat daha sabahın sekizi bile değil. Sakin ol."

"Neden evdesin, Emmy?" Gus sordu. Konuşmanın konudan çok uzun süre sapmasına izin vermedi. Tipik bir durumdu.

"Sadece bir molaya ihtiyacım vardı," dedim. Ki bu teknik olarak doğrudu. "Ara vermek için bir fırsatım vardı, ben de verdim. Ve bunu evde geçirmeyi düşündüm."

"Daha ne kadar buralardasın?" Cevabım Gus'ı tatmin etmiş görünüyordu. En azından şimdilik.

"Belli değil ama en azından birkaç hafta." En azından, en azından. "Tamam. Wes'i arayıp evde olduğunu söyleyeceğim."

"Tamam." Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde, Luke Brooks ve onun koca ağzı sayesinde kimliğim açığa çıkmıştı.

"Riley'nin bu sabah çiftlikte grup binicilik dersi var. Saat on gibi işi bitecek ve teyzesini görmeyi çok istiyor, o yüzden onu alıp Büyük Ev'e götürebilir misin?"

"Kızım için her şeyi yaparım," dedim dürüstçe. Yeğenimi çok seviyordum. "Ama neden Cam onu almıyor? Hafta sonu onun değil mi?"

"Evet, bir işi çıktı. Dinle, dersten sonra onu almanı istiyorum. Wes onu alabilir ya da Brooks, annesi yarın onu geri alana kadar onu eve götürebilir."

"Çocuğunu gerçekten Brooks'la yalnız mı bırakıyorsun?" Ben sordum. *Şaşırtıcı.*

Biz büyürken, Gus bana bakmak zorunda kaldığında Brooks hep etrafta olurdu. Beni tamamen görmezden gelmedikleri zamanlarda, ben onların eğlence kaynağıydım.

Kardeşiniz ve en yakın arkadaşı sizi ne kadar ikna etmeye çalışsa da, bir çamaşır sepetinin içinde merdivenlerden çok karanlık ve çok ürkütücü bir bodruma gönderilmenin aslında eğlenceli olmadığı ortaya çıktı.

Bir yığın yastık da düşüşünüzü engellemeye yetmedi. Bir keresinde de beni çatıda bırakmışlardı. İki saat boyunca.

"O çok iyi bir amca, Emmy. Elinden geldiğince hepimize yardım eder. Ona göz kulak olacak. Babam ve ben eve dönene kadar da sana." Gözlerimi devirdim. Luke Brooks'un bana göz kulak olmasına ihtiyacım yoktu.

Bir gün kardeşim bana bir yetişkin gibi davranacaktı. Umuyordum.

Brooks'un adını duyunca aklıma dün gece bana söylediği bir şey geldi. Sarhoşluğumun etkisiyle unutmuştum.

"Tişört parçalayıcıdan bahsetmişken, Şeytan'ın Çizmesi'nin sahibi gerçekten o mu?"

"Kaslı tişörtlü olan aşkına neden bu kadar karşı çıkıyorsun?" Gus sordu.

"Kaslı tişörtün kendisi değil, onları bu kadar agresif bir şekilde kesen kaslı tişörtlü adam." Luke Brooks'un meme uçlarını görmek istemiyordum.

"Soruya cevap ver."

"Evet, öyle," diye yanıtladı.

"Ne zamandan beri?"

"Bunu ona sormanız gerekecek. Garip bir hikaye. Gitmeliyim, Emmy. Seninle sonra konuşuruz." Sanırım Coors'un poster çocuğunun Meadowlark'ın en sevilen, kirli simgesini nasıl ele geçirdiğini asla öğrenemeyecektim.

Buradayken Brooks'u -eğer varsa- pek görmeyi planlamıyordum.

"Hoşça kal, ağabey."

"Güle güle, Gussy!" Teddy banyodan bağırdı.

Cevap vermedi.

Gus'la telefonu kapattığımda iki mesaj aldım: biri Kenny'den dün gece beni görmenin ne kadar güzel olduğunu söyleyen bir mesaj, diğeri de babamdan.

Eve döndüğün için mutluyum, Spud. Seni seviyorum.

EMMY

Rebel Blue Çiftliği yaklaşık 8.000 dönümlük birinci sınıf Wyoming arazisi üzerinde yer alıyordu. Bu da onu Meadowlark ve çevresindeki ilçelerdeki en büyük çiftlik ve eyaletteki en büyük çiftliklerden biri yapıyordu.

Ailemin Rebel Blue ile geçmişi 1800'lere, ailemin Vahşi Batı'ya gittiği yıllara kadar uzanıyor. Çiftlik o zamanlar daha küçüktü. Rebel Blue'nun orijinal yapılarının çoğu şu ya da bu şekilde hala ayakta duruyordu.

Kamyonumu büyük demir kapısından geçirip Büyük Ev'e giden ana toprak yola sürdüğümde boğazım düğümlendi.

Evdeydim ve Rebel Blue bıraktığım gibiydi.

Çiftlik ilk kurulduğu zamanki gibi büyükbaş hayvan çiftliğiydi ama aynı zamanda koyun yetiştiriyorduk ve atlar için de yer kiralamıştık.

Wes'in hayali artık kullanmadığımız bazı yapıları küçük bir misafir çiftliğine dönüştürmekti ama bu çok büyük bir projeydi ve Gus bu projeye tam olarak katılmıyordu. Wes'e açıkça hayır dememişti, sadece tereddütlüydü.

Yine de olabilirdi. Gus çok şey yaptı ama henüz geminin kaptanı değildi.

Çiftlikte bir şey değiştiğinde, genellikle oylama yapardık ve oybirliği olması gerekirdi. Eğer misafir çiftliği için bir oylama yapılacaksa, ben de Wes'le birlikte oy kullanırdım. Babamın bu konuda ne hissettiğinden emin değildim ama onun hakkında bir şey varsa o da büyük hayallere sahip olduğuydu.

Rebel Blue'nun merkezinde Amos Ryder vardı.

Babam bugünlerde yetmişine altmışından daha yakın olsa da, Rebel Blue hala onun tarafından yönetiliyordu ve muhtemelen fiziksel olarak artık yapamayana kadar da öyle olacaktı.

Wyoming babamın kalbiydi ve Rebel Blue da onun kalp atışıydı; ona hayat pompalıyordu.

Meadowlark'tan kaçmayı ne kadar çok istemiş olursam olayım, Asi Mavi'nin bana da hayat pompaladığını inkâr edemezdim. Bana hissettirdiklerini tarif etmek zordu. Çiftlikte durup mavi gökyüzüne ya da ilerideki dağlara baktığımda sanki çok küçük ve önemsizmişim gibi hissediyordum. Ama kötü anlamda değil; sadece bana sorunlarımın hiçbir zaman göründükleri kadar büyük olmadığını hatırlatan bir şekilde.

Toprak yolun yaklaşık bir mil aşağısında Büyük Ev göründü.

Kulübe tarzında inşa edilmişti ve altı yatak odası vardı: her birimiz için bir tane, bir misafir odası ve gayri resmi olarak Brooks'a ait olan bir oda.

Büyüdüğümüzde Wes, muhtemelen babamın yanında birinin olduğundan emin olmak için kalmaya karar vermişti ama Gus yolun aşağısındaki kulübelerden birine taşınmıştı.

Kamyonetim tanımadığım siyah bir Chevy K20 pikabın yanında durdu. Wes kamyonetini her zaman arka tarafa park ettiğinden ve çiftlik sahiplerinin kulübelerinin dışında yerleri olduğundan, bu sabah binicilik derslerini kim veriyorsa ona ait olduğunu düşündüm.

Telefonumu ve güneş gözlüğümü almak için ön koltuğuma uzandım. Ben aşağıya bakarken, birisi kamyonetimin kaputuna elini vurdu ve beni öyle bir sıçrattı ki başımı kabinin tavanına çarptım. Allah kahretsın. Akşamdan kalma baş ağrısı yetmezmiş gibi.

Başımın üstünü ovuştururken, ön pencereden kardeşim Wes'i gördüm. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve az önce bana bedensel bir zarar vermiş olmasına rağmen gülümsemesine karşılık vermekten kendimi alamadım.

Wes bir golden retriever'ın insan eşdeğeri idi. Gus ve benim aksime, o annemin özelliklerini almıştı. Koyu renk saç yerine kumraldı. Yeşil gözleri bizimkilerden daha açık renkliydi ve ayrıca sık sık ortaya çıkan iki kocaman gamzesi vardı.

Dürüst olmak gerekirse, Gus'ın da gamzeleri vardı, ama tam olarak gülümsemesiyle tanınmıyordu.

Wes kamyonetimin şoför mahalline doğru yürüdü, kapıyı açtı ve beni sert bir şekilde kucakladı.

"Hey, küçük kardeşim," dedi. Gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. Keşke herkes beni gördüğünde hep böyle mutlu olsaydı.

"Merhaba ağabey," diye karşılık verdim. "Sabahın bu saatinde evde ne işin var? Çalışıyor olman gerekmiyor mu?"

"Ha. Ha. Gus bu sabah beni aradı ve Riley'nin dersinin sonuna kadar burada olacağını söyledi, bu yüzden sana hoş geldin demek ve iki şey söylemek istedim."

"Devam et."

"Babam yoga yapmaya başladı."

Altmış beş yaşındaki babamın aşağı doğru köpek hareketi yaptığı görüntüsü karşısında şok olmuş bir şekilde homurdandım. Hayatım boyunca onu kot pantolon ve fanila dışında bir şey giyerken kaç kez gördüğümü bir elin parmakları kadar sayabilirdim.

"Biliyorum, biliyorum," dedi Wes başını sallarken. "Ama eklem sağlığına gerçekten önem veriyor. Sebze falan da yiyor." Tam da burada hiçbir şeyin değişmediğini düşünürken. "Neyse, mesele şu ki senin odan onun en son yoga stüdyosu. Güneşin pencereden nereye ve ne zaman girdiğine bağlı olarak onları hareket ettiriyor ve yaz olduğu için güneş sizin odanızı tercih ediyor."

"Tamam..."

"Yani bazı seçenekleriniz var: Gus'ın eski odasını alabilirsiniz ya da küçük kulübe açık." Küçük kulübe Büyük Ev'in yaklaşık 500 metre gerisinde, yaşlı kavak ağaçlarıyla çevriliydi ve çiftliğin bir kısmından geçen derenin hemen yanındaydı. Ayrıca ailemin atlarının çoğunu barındıran küçük ahırlara da daha yakındı. Her şeye yakın olmasına rağmen gözlerden uzaktı.

Diğer kabinlerin aksine, ayrı bir yatak odası yoktu. Temelde bir kabin stüdyo dairesiydi.

Özel ve rahat; kulağa mükemmel geliyordu. "Küçük bir kulübe lütfen," dedim.

"İyi seçim." Wes gülümsedi. "Bu sabah Gus aradıktan sonra oraya gittim ve birkaç pencereyi kırdım. Oraya biri girmeyeli uzun zaman olmuştu. Yatak takımları ve havlular da sizin için yıkanıyor."

Gus azılı bir koruyucuyken, Wes kendini işine adanmış bir bakıcıydı. Sanırım bu yüzden misafir çiftliği fikri ona cazip geldi.

Başkalarıyla ilgilenmek Weston Ryder'ı mutlu eden şeydi ve karşılığında hiçbir şey beklemiyordu. Bunu düşünmedi bile.

Onu bir kez daha sıktım. "Yemekten sonra eşyalarını aşağıya taşımana yardım edeceğim, tamam mı?" dedi.

"Tamam," diye cevap verdim. "Ayrıca, ahırlarda Maple için yer var, değil mi? Nakliyesi yarın onunla birlikte burada olmalı." Denver'dan ayrılışımın ne kadar hızlı olduğunu düşünürsek, küçük at römorkumu almaya vaktim olmamıştı ve Maple'ı yatılı ahırından almamıştım - ama buraya gelirken onları arayıp onun için bir nakliye ayarlamıştım.

"Elbette, Emmy. Ryder ahırında otuz kadar ahır var. Onu Moonshine'ın yanına koyabilirsin. Eminim birbirlerini görmekten mutlu olacaklardır." Moonshine benim de atımdı. Yirmi üç yaşında yaşlanıyordu ve altın yıllarını bol bol havuç ve elma yiyerek geçiriyordu.

"Kulağa hoş geliyor. Riley'i almak için kullanabileceğim dört tekerlekli bir araç var mı?"

"Evet, garajda bir tane var. Anahtarlar kontakta," dedi. "Gitmem gerek. Çiftlik sahipleri, büyük köpekler şehir dışındayken tembellik ettiğimi düşünürlerse ayaklanırlar. Onarılacak çitler, güdülecek düveler. Ne yapacağımı biliyorsun." Bildim. "Sonra görüşürüz, Emmy." Yanağıma bir öpücük kondurdu ve uzaklaşmaya başladı.

"Wes?" Ben

aradım. "Evet?"

"Bana neden eve geldiğimi sormadın."

"Neden burada olduğun umurumda değil, sadece burada olman." Bu sözler tam kalbime işledi. Sonunda Meadowlark'a dönmem için başıma bir sürü boktan şey gelmesi gerekti ama sanırım eve dönerek doğru seçimi yaptım.

"Evine hoş geldin Clementine," dedi Wes. Şapkasını eğdi, arkasını döndü ve ahırlara doğru yürümeye başladı.

Çiftliğin yaz boyunca dersler için kullandığı küçük ağla giden patikadan aşağı doğru hızla indim. Saçlarım arkamda savruluyordu ve önümde toprak ve mavi gökyüzünden başka bir şey yoktu. Tanrım, bu hiç eskimeyecekti.

Colorado'da yaşamayı seviyordum. Dağların olduğu her yerde mutluydum ama Wyoming'de bir şeyler vardı.

Ağla yaklaştığımda, çitin dışında birkaç figür gördüm, muhtemelen çocuklarını izleyen ebeveynler ve beş Shetland'ımız küçük

insanlar sırtlarında.

Binicilik dersleri Rebel Blue'da yeni bir şeydi. Annem öğretirdi, o ölünce bıraktılar.

Riley doğduktan sonra Gus, sadece kendi çocuğu için değil, Meadowlark'taki diğer çocuklar için de ata binmenin çocuklara sabır, empati ve disiplin öğrettiğine dair annemin felsefesini gerekçe göstererek ata binmeyi geri getirmek istediğine karar verdi.

Annemin ders verdiğini hatırlayamayacak kadar küçüktüm ve Gus dersleri tekrar başlattığında Meadowlark'tan çoktan ayrılmıştım, bu yüzden bugün onları ilk kez görüyordum.

Dört tekerlekli arabayı ağılın otuz metre uzağında durdurdum. Midillilerin ne kadar sakin ve dengeli oldukları önemli değildi; sırtlarında dört yaşında çocuklar varken onları ürkütmek konusunda asla çok dikkatli olamazdınız.

Riley'nin kıvrıkcık siyah saçlarını fark etmek kolaydı. Camille'in genlerinin Gus'inkilere dayanması bir mucizeydi ve ortaya çok sevimli bir çocuk çıkmıştı: siyah saçlar, yeşil gözler ve iki kocaman gamze. En sevdiği midilliye biniyordu: Cheerio adında kestane rengi bir kadın. Ağla yaklaştığımda ebeveynlerden birkaçını tanıdım ve yanlarına doğru ilerledim.

Annelerden biri diğerine birinin poposunun "bu kotlar için yaratılmış" olduğunu fısıldıyordu ve ben bir kahkaha attım.

Gus bir öğretmen için kazanan birini seçmiş olmalı. Bahsettikleri adamı fark etmem bir saniye sürdü. Sırtı bana dönüktü ama geniş omuzlarını, yıpranmış beyzbol şapkasının altından çıkan kahverengi saçlarını ve evet, poposunu tanımam sadece yarım saniye sürdü.

Luke Brooks'un çocuk eğitmeni olduğuna inanamıyordum.

Ve hepsinin hala nefes aldığına.

Brooks henüz beni görmemişti, ben de kendime asla izin vermediğim bir şey yaptım, onu izledim. Başka bir küçük kızın dizginleri tutmasına yardım ediyor ve doğru tutturduğunda saçlarını karıştırıyordu. Küçük kızın ona attığı gülümsemeye bakılırsa, Disneyland'e bir gezi kazandığını düşünebilirdiniz.

"Emmy, sen misin?" Brooks'un poposu hakkında fısıldaşan anne beni gözlem durumumdan çıkardı. Onu tanıyordum. Yüzünü tanıyordum ama adını bir türlü hatırlayamıyordum. Sanırım benim yaşımda bir erkek kardeşi vardı.

"Tek ve biricik," dedim. İçimdeki Teddy Andersen'ı ortaya çıkarmaya çalışarak ona gülümsedim. Başka bir şey söylemek için ağzını açtı ama "Teyze!" diye bağırarak bir çocuk tarafından sözü kesildi.

Ağıla döndüğümde Riley, Cheerio ve şimdi de Brooks'un bana doğru baktığını gördüm. Riley'nin bana attığı bakış bir buzdağını bile eritebilirdi. Tanrım, bu çocuğu özlemişim.

Brooks da bana gülümsedi ama... bu onun normal ukala gülümsemesi değildi. Bana bakışından, beni gördüğüne gerçekten sevindiğini düşünebilirdim.

Bu yeniydi.

"Hey, Emmy," diye seslendi. Ona birkaç el ateş ettim.

Keşke şaka yapıyor olsaydım.

Kendimi içten içe azarladım ama Riley ona bir soru sorduğunda Brooks etkilenmemiş görünüyordu ve Riley'ye eğilerek attan inebileceğini söyledi - *güvenli bir şekilde, diye* belirtti- çünkü neredeyse attan inme vakti gelmişti. Riley bir eli eyerin kulpunun altında, diğeri dizginleri tutarken bir ayağını üzengiden çıkardı ve aynı bacağını Cheerio'nun kamburunun üzerinden dikkatlice geçirip yere indirdi.

Doğuştan yetenekliydi.

Yeğenimi midillisiyle izlemek beni gururdan sarhoş etti ama aynı zamanda mideme beyzbol sopası gönderdi. Maple'a bir aydır binememiştim. Onu bağlayıp ringe çıkarırdım ama sıra benim binmeme geldiğinde paniğe kapılırdım.

Her zaman.

Daha önce de at binerken yaralanmışım ama hiçbirisi geçen ay Denver'da başıma gelenler gibi olmamıştı. İlk kez şahlanan bir at yüzünden çamura düşmüyordum ama ilk kez ata binerken kontrolümü tamamen kaybetmişim

ve hiçbirini geri alamıyordum. Ne kadar mücadele edersem edeyim. O alıştırmanın başından beri bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordum. Eğittiğim at tedirgin ve ürkekti ama yine de onu koşturdum.

Daha iyisini biliyordum ama yine de yaptım.

Hatırladıkça ürperiyor ve kalp atışlarımın kulaklarıma doğru ilerlediğini hissediyordum ama gözlerimi Riley'den ayırmıyor, yeğenimi o günü her düşündüğümde içime dolan endişeden uzak tutmak için kullanıyordum.

Şimdi olmaz, Emmy. Bunu şimdi yapamazsın.

Derin bir nefes aldım, dün gece The Devil's Boot'un dışında aldığım nefesle aynıydı, sabah havası bana yeni bir gün olduğunu hatırlatıyordu.

Ve evde olduğumu.

Riley dizginlerini Brooks'a uzattı, o da itaatkâr bir şekilde aldı. Bana doğru koştu; ağılın çitlerindeki boşluklardan tırmandı ve ben daha nefes alamadan kendini kollarıma attı. Bir adım geriye tökezledim ama akşamdan kalma olmama rağmen kıcımlın üstüne düşmemeyi başardım.

"Teyze! Buradasın!" Riley küçük ellerini yanaklarıma koydu.

"Buradayım, günüşiğim," dedim en sevdiğim dört yaşındaki çocuğuma gülümseyerek.

"Beni ata binerken gördün mü?" diye sordu. "Beni ve Cheerio'yu gördün mü?"

"Evet, babandan daha iyi bir binici olabilirsin," dedim şakayla.

Riley'nin gülümsemesi büyüdü.

"Senin gibi olmaya çalışmam gerektiğini söylüyor çünkü sen en iyi binicisin." Mecazi beyzbol sopası yine midemle buluştu.

Evet, harika bir biniciydim. Ata bile binemeyen harika bir binici. Bir yerlerde bir şaka olmalı, özellikle de soyadımın tam anlamıyla Ryder olduğunu düşünürsek.

Riley bana doğru eğildi ve sağlıklı bir koku aldı. "Teyze," dedi. "Dumanlı kokuyorsun." Binicilik dersine akşamdan kalma ve Şeytan'ın Çizmesi gibi kokarak gelmek mi? Tanrım, bu Brooks'un yapacağı bir şeye benziyordu.

Kahretsin.

"Riles!" Brooks seslendi. "Çözülme zamanı. Emmy'den ayrıl lütfen."

Riley'i daha sıkı sıktım. Kıkırdadı. "Teyzem gitmeme izin vermiyor Brooks!"

"Beni otobüsün altına atmanın yolu, evlat," dedim onu yere bırakırken. Ağılın parmaklıklarından geçip Cheerio'nun yanına döndü. Brooks ona dizginlerini geri verdi ve bana baktı.

Beni karşıladığı gülümsemesi gitmişti. Şimdi sinirli görünüyordu.

Dün gece barda yaptığı numaradan sonra binicilik dersinin sonunu böldüğüm için ciddi sinirlenmiş miydi?

Neden binicilik dersleri veriyordu ki? Bu adam, kardeşimin *nakliye* kamyonunun kasasından kil güvercinleri vuran adamla aynıydı.

Brooks kapıyı açmak için ağılın ortasından hareket etti. Çocukları içeri sokup ahırlarımıza inen patikaya yönlendirirken tekrar bana baktı.

Güneş gözlüklerimin arkasından bana baktığımı görmemesini umuyordum.

LUKE

Lanet olsun. Emmy Ryder gün ışığında da neonda olduğu kadar iyi görünüyordu. Bu arada çok iyiydi.

Dört tekerlekli aracın ağılın yakınında durduğunu duyduğumda, bunun o olması gerektiğini biliyordum ve onu görmek için ne kadar endişelendiğimden nefret ediyordum.

Ve işte buradaydı. Solmuş mavi kot pantolonu ve kısa kesilmiş yırtık George Strait tişörtüyle her kovboy için yürüyen bir ıslak rüyaydı.

Nedense son kırk beş dakikadır kığım hakkında konuştuklarını duymadığımı düşünen bir grup annenin yanına yerleşirken gözlerimi ondan ayırmak çaba gerektirdi.

Arada bir çiftlikte ders veren başka bir adam daha vardı ama Gus'ın onu bilerek yetişkin sınıflarına koyduğuna eminim. Çocukları aldım çünkü Gus benim bir "MILF Mıknatısı" olduğumu düşünüyordu.

Ama çit boyunca park etmiş kadınlardan hiçbiri ilgimi çekmiyordu, ta ki şimdiye kadar. Emmy onların yanında durmuş, yersiz görünüyordu. Göz ucuyla onu izledim. Kibarca merhaba dedi ama buraya havadan sudan konuşmak için gelmediğini biliyordum. Riley'i görmeye gelmişti.

Riley Emmy'ye takıntılıydı. Emmy burada değilken bile teyzesi hakkında konuşmaktan hiç vazgeçmiyordu. Normalde, ders bitene ve atlar çözülüp padoklarına geri dönene kadar beklerdim, küçük cehennemin teyzesinin yanına gitmesine izin vermek için.

Ne yazık ki, Riley'ye bayılıyordum, o yüzden Emmy'yi görmek ister istemez kabul ettim. Onları yeniden bir araya gelirken izlemek gerçekten de çok özeldi. Riley'ye sarılırken Emmy'nin yüzündeki kocaman gülümsemeyi gördüğümde göğsümdeki tuhaf duygunun ne olduğundan emin değildim.

Her neyse, muhtemelen akşamdan kalmaydı.

Emmy'ye tekrar baktım. Dün gece onun hakkında hissettiğim her şey hâlâ oradaydı.

Hala güzel olduğunu düşünüyordum.

Hâlâ çarşafıma sarılsa nasıl görünürdü diye merak ediyordum.

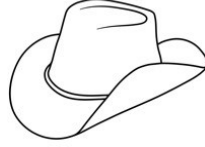
Hâlâ Wyatt'la gittiği için kızgındım ve onun yerine benimle gitmesini diliyordum.

Umarım yüzümde yazılı olanları görmemiştir.

Kahretsin, tehlikeli bir bölgedeydim.

Emmy Ryder hiç beklemediğim bir şekilde derimin altına girmişti.
Bu konuda ne yapmam gerekiyordu?

LUKE

A Günün son ders grubundan sonra Büyük Ev'e doğru yürümeye başladım. Bugün güzel bir yaz sonuydu. Çiftliğe hafif bir esinti getiren türden.

Rebel Blue Çiftliği bu yeşil dünyadaki en güzel yerdı ve dere boyunca, kavak ağaçlarının arasından geçerek Büyük Ev'in bulunduğu yere kadar uzanan patikadan hiç yorulmadım. Diğer her şeyden biraz daha yüksekte duruyor, herkesi ve her şeyi gözetliyordu - tıpkı Amos Ryder gibi.

Kamyonuma gidip gelirken yaptığım yürüyüşler genellikle günün en sevdiğim bölümleriydi ama bugün öyle değildi. Bugün, hayatımda Rebel Blue'dan daha güzel olduğunu düşündüğüm tek şeyi gördüm, o da Emmy'ydi.

Neyim vardı benim?

Emmy her zaman güzeldi ama onu hiçbir zaman en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşinden daha fazlası olarak görmemiştim. Dün gece barıma gelen kadın, Emmy'nin yürüdüğünü hiç görmediğim kadar uzun yürüyordu. Bırakın bir erkeği, hiç kimsenin yanında kendine bu kadar güvenmezdi. Wyatt'ın onun bu yönüne odaklanmasından nefret ediyor olabilirdim ama onu böyle görmek hoşuma gidiyordu.

Amos, Emmy'nin pantolonu için çok küçük olduğunu söylemişti, ama benim durduğum yerden, o pantolon şimdi ona tam olarak uyuyordu.

Sanki Meadowlark alçak bir tavan gibiydi ve o gittiğinde bariyerini aşabilirdi.

O zaman neden buraya dönmüştü?

Yol küçük kulübenin köşesini döndüğünde aklımdaki soru buydu. Emmy'nin kamyoneti - bebek mavisı 1991 model GMC Syclone - dışarıdaydı.

Ön tarafta. Ne zaman aldığını hatırlıyorum. Babası Gus ve Wes'e ilk arabalarını almıştı ama Emmy'ye almamıştı. Ona almamasını söylemişti. Kim bedava bir arabayı geri çevirir ki?

Çiftlikte çalışmış ve para biriktirmek için Main Street Diner'da garsonluk yapmıştı. O çirkin kamyonu ilk görüşte sevmişti. Hala onda olması hoşuma gitmişti ama hala çalışıyor olmasına şaşırmıştım.

Kulübenin kapısı açıktı ve Cheap Trick dışarı süzülüyordu. Emmy dışarı çıkarken yaklaştım. Kot pantolonunu dar siyah bir atletik şortla değiştirmişti. Hay sikeyim. Bronz bacakları bir mil uzunluğunda görünüyordu.

Kamyonun arkasından bir kutu almaya gitti. Ağır görünüyordu. Gus kız kardeşine nasıl baktığımı bilse beni öldürürdü ama yardım teklif etmezsem de beni öldürürdü.

Her iki durumda da ölecektim, bu yüzden Emmy'yle olan tüm bu şeyi sistemimden çıkarmaya çalışabilirdim.

"Emmy, ben hallederim," dedim kamyonetinin yanına doğru koşarken.

"Bir kutuyu taşımak için koca ve güçlü bir adamın yardımına ihtiyacım yok" derken bana bakmadı bile. Yüzüne düşen bir tutam saçı kaldırmak için bir nefes çekti.

"Benim büyük ve güçlü olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordum.

"Kapa çeneni, Brooks." *Yakaladım onu.* Şimdi kamyonetine yaklaştım, tıka basa dolu olduğunu görebiliyordum. Sadece bir ya da iki hafta burada kalacak olsa tüm bunları getirmezdi.

"Sen-" Sorumu nasıl ifade edeceğimi bilemediğim için "buraya geri mi taşıyorsunuz?" diye başladım.

Emmy taşımayı teklif ettiğim kutuyla boğuşmayı bıraktı. Kutu kamyonun koltuğunda kaldı. Sorum üzerine onda bir şeyler değişmişti. İçini çekti ve gökyüzüne baktı. Sonra gözlerini kapattı.

"Evet," dedi, gözleri hâlâ kapalıydı. "Öyleyim."

"Peki ya yarış?" Meraklı ve endişeli bir şekilde sordum.

Emmy kaskatı kesildi. Sanki etrafındaki duvarların yükseldiğini görebiliyordum. "Ne olmuş ona?" dedi savunmaya geçerek.

"İşin bitti mi?" diye sordum. Tek açıklaması buydu. Son on yıldır Meadowlark'ta yaptığı gibi rekabetçi bir şekilde ata binemezdi.

Emmy yine iç çekti. Bu öyle bir iç çekişti ki, ancak üzerinize çöken bir ağırlıktan kaynaklanabilirdi, nefesinizi vermekten başka çareniz kalmayacak kadar sertti.

Bunların hepsini biliyordum.

"Bilmiyorum." Gözleri hâlâ kapalı ve burnu gökyüzüne dönüktü.

"Tamam..." Buna ne diyeceğimi bilemedim. *Bu seni ilgilendirmez Luke.*

Aramızda birkaç vuruşluk bir sessizlik oldu. "Eşyalarını boşaltmana yardım edeceğim. İnsanların iki katı, işin yarısı." Teklifimi, onunla daha fazla zaman geçirmek istiyormuşum gibi değil de işlemselmiş gibi göstermeye çalıştım. Bana baktı ve birkaç saniye sonra başıyla onayladı. "Ağır kutuyla başlayacağım," dedim ve her şeyi başlatan kutuyu aldım.

Vay anasını. Çok ağırdı. Denver'daki hayatını nasıl toplarladığını düşündüm. Bunu kendi başına mı yaptı? Yoksa biri ona yardım mı etti? Belki bir erkek arkadaşı? Bu düşünceyle parmaklarım kutuyu sıkıca kavradı.

Emmy'yi tanıyor olmama rağmen, Emmy'yi ya da şu anki hayatının nasıl olduğunu *bilmiyordum*.

Ama ben istedim.

Emmy daha küçük bir kutu aldı ve kulübeye giden yolu açtı.

Kulübenin içi buraya son gelişimden bu yana hiç değişmemişti. Gus, Wes ve ben burada takılırdık, genellikle Coors ve esrar içerdik. Büyük Ev'den Amos'un bizi yakalayamayacağı kadar uzaktı ama çiftlikte takılmayacağımız kadar da yakındı.

Gus'ın bekaretini bu kulübede kaybettiğine eminim. Bunu kendime saklamak için aklıma bir not aldım.

Emmy kutusunu yatağın yanına koymak için eğildi ve ben de elimde olmadan onun küçücük şortunun içindeki kalp şeklindeki kıkına baktım.

Doğruca cehenneme gidiyordum.

"Bunu herhangi bir yere koyabilirsin," dedi Emmy, yarım saniye önce onun kıkını incelediğimden habersiz.

"Bunun içinde ne var?" Kutuyu kapı aralığının içinde yere bırakarak sordum. "Taşlar mı?" Emmy hafif bir gülümsemeyle gülümsedi ve ben de piyango kazanmış gibi hissettim.

Bana ne halılar oluyordu?

"Yakın," dedi. "Kitaplar. Hiç okudun mu?"

"Komik."

"Üzgünüm, okumayı bilmemenin senin için zor bir konu olduğunu biliyorum." Gülümsemesi büyüyordu. Bana bok atmak onu böyle gülümsetiyorsa, bunu istediği kadar sık yapmasına izin vermekten başka çarem yoktu.

"Wyoming devlet okulu sistemi beni ve sayısız kişiyi hayal kırıklığına uğrattı," diye yanıt verdim.

"Aslında hiç okula gitmediysen okulu suçlayamazsın." "Okula gittim," diye itiraz ettim, gerçekten gitmemiş olmama rağmen.

"Futbol oynamak ve otoparkta içmek sayılmaz." Tanrım, şu gülümseme. *Al bakalım Kenny, diye düşündüm kendi kendime, Emmy'nin dün gece ona nasıl gülümsediğini hatırlayarak. Bak şimdi kime gülümsüyor, pislik.*

"Vay be. Beni yakaladın," diye kabul ettim. Haksız da sayılmazdı. Yine de mezun oldum.

"Bu arada beni Gus'a ispiyonladığın için teşekkürler," dedi. Sesi hâlâ hafifti, bu yüzden kendimi kötü hissetsem de bu konuda çok kızgın olamayacağını düşündüm.

Kızgın olduğunda nasıl görüldüğünü biliyordum ve şu anda öyle görünmüyordu. Sakin görünüyordu. Rahat görünüyordu.

Benimleyken bu şekilde görünmesi hoşuma gidiyordu.

"Yine de Kenny detayını atlayabilirdin," diye devam etti. "Onun haberi olmadan evde olmam muhtemelen o meşhur alın damarının ortaya çıkması için yeterliydi."

Kenny'yi siktir et.

"Dün gece bardan ayrıldıktan sonra iyi vakit geçirdin mi?" -yine sorumu nasıl doğru ifade edeceğimi bilemedim; Emmy beni tamamen bağlamıştı. *Pürüzsüz.*

Emmy güldü. "Gus'ın beni sorgulamak için seni kullanmaya çalıştığına inanamıyorum." *Evet, bilmek isteyen Gus'tu.* "Kenny beni ve Teddy'yi Teddy'lere bıraktı çünkü fark ettin mi bilmiyorum ama çok yorulmuştuk."

Sadece Teddy'ye mi bıraktın? Kenny ile eve gitmedi mi? Hiçbir şey olmadı mı?

İçimi bir rahatlama kapladı. Kendime bunun en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşinin tekrar incindiğini görmek istemediğim için olduğunu söyledim ki bu doğrudu. Sadece tüm gerçek bu değildi.

"*Islands in the Stream*'i çok yüksek sesle ve çok tutkulu bir şekilde yorumlaman seni ele vermiş olabilir," diye karşılık verdim. Teddy'nin orkestranın solistini iterek yolundan çekip Emmy'yi sahneye çıkardığı anı aklımdan geçti.

Gerçi barın arkasında içtiğim içkiler yüzünden biraz bulanıktı. "Aman Tanrım." Emmy elini yüzünde gezdirdi. "O kadar kararttım ki Şimdi."

"Gerçekten çok iyiydin. Birkaç şan dersi al, ben de sana ve Teddy'ye bir set vereyim," diye şaka yaptım.

Emmy daha fazla eşya almak için kamyonetine doğru yürümeye başladı, ben de peşinden gittim.

"Demek doğru, öyle mi?" diye omzunun üzerinden seslendi. "Ne doğru?" Ben sordum.

"The Devil's Boot'un sahibi olduğunuzu." "Evet, sahibiyim."

"Bu nasıl oldu?"

Jimmy'den bahsetmeden Şeytanın Çizmesi'nin kucağıma nasıl düştüğünden bahsetmek imkânsızdı. Bir an sessiz kaldım, Jimmy'den her bahsedildiğinde göğsüme yerleşen o tanıdık acıya kendimi hazırladım.

"Sarhoş Jimmy'yi hatırlıyor musun?"

"Baban mı? Evet, Jimmy'yi hatırlıyorum." Emmy şaşkın görünüyordu ve onu suçlayamazdım.

"Meğer bunca zamandır onunmuş. Öldüğünde bana bıraktı." Babam hakkında konuşmayı pek sevmezdim. Onun kötü bir adam olduğunu düşündüğümünden değil, ama kötü bir baba olduğunu biliyordum. Jimmy hakkında hissettiklerim artık açık bir yara değildi. Yara dokusuyla kaplıydı. Bu, yüzeyin altında devam eden bir acı olmadığı anlamına gelmiyordu.

Kaç yıl geçerse geçsin, babamın beni istemediği gerçeğini hiçbir zaman tamamen aklımdan çıkaramadım.

Hayatım boyunca benimle aynı kasabada yaşadı ve sahte bir kimlik çıkarıp The Devil's Boot'a girecek yaşa gelene kadar onu yılda belki bir kez gördüm. Sonra, onu sadece bardaki her zamanki yerinde gördüm. Bazen benimle konuşurdu, bazen konuşmazdı.

Barı ve içindeki her şeyi neden bana bıraktığını bile bilmiyorum.

o.

"Açıkçası Şeytan Çizmesi'nin gerçekten bir sahibi olduğunu düşünmemiştim."

Emmy başka bir kutu almak için dönerken öyle dedi. Ben de hemen arkasıdaydım. "Yani, sanırım bir noktada birinin ona sahip olması gerektiğini biliyordum, ama o kadar uzun süredir ortalıkta olduğunu düşündüm ki, sahip olmanın ötesine geçti."

"Dürüst olmak gerekirse, ben devraldığımda defterler sanki bir sahibi yokmuş gibi görünüyordu. Tam bir felaketti." Jimmy barı yerin dibine sokmuştu. İtiraf etmekten nefret ediyordum ama yıllar içinde ne kadar zarar verdiğini görünce, babamla ilgili tek şeyin ben olmadığımı bilmek beni rahatlatıyordu.

bakmamıştı. Yine de barı benden daha çok önemsedğini düşünüyorum.

Emmy ve ben kutularımızı kulübenin zeminine yerleştirdik. Onun eşyalarıyla dolmaya başlamıştı.

"Bunu sana daha önce söylediğimi sanmıyorum," diye başladı Emmy. "Baban öldüğü için üzgünüm. Hiç tanımadığın birinin yasını tutmak zor ve kafa karıştırıcıdır." Göğsümde yine o tuhaf his belirdi. Emmy'nin sözlerinin samimi olduğunu biliyordum. Annesi o bir yaşına gelmeden ölmüştü. Binicilik kazası.

"Bunu takdir ediyorum, Emmy." Ben de takdir ettim. "Jimmy onun için bir anlam ifade eden tek şeyi bana bıraktı ve sanırım bunun bir değeri var." Babam hakkında hiç böyle konuşmamıştım. Neden böyle yaptığımı bilmiyordum.

Sanırım Emmy'nin beni tanımasını istedim. Ve ben de onu tanımak istedim.

Cheap Trick, Bruce Springsteen'e dönüşene ve Emmy'nin tüm kutuları kulübeye girene kadar Emmy'nin kamyonetinden gidip gelmeye devam ettik. Sohbetimizden sonra, Emmy'nin bana bir şeyi nereye koyacağını söylemesi ya da çalan şarkıların sözlerini dalgınlıkla söylemeye başlaması dışında çoğunlukla rahat bir sessizlik içinde çalıştık.

"Sanırım bu kadar," dedi son kutuyu getirdiğimde, ne kadar ağır olduğunu düşünürsek daha fazla kitap olmalıydı. Bu kadın ne okuyordu? Onu da diğerlerinin yanına koydum. "Bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen" dedim. Ve ciddiydim. Dün itibarıyla Emmy Ryder için her şeyi, her yerde, her zaman yapardım. "Ben çıkmadan önce başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Dizlerimin üzerine çöküp biraz daha kalmama izin vermesi için yalvarabilirdim. Tanrım, neyim vardı benim?

Bir kutu yığınının ortasında sıkıştığı yerden çıkmaya çalışıyordu. Bana cevap veremeden ayağı bir kutunun köşesine takıldı ve sert bir şekilde yere düştü. İlgüdüsel olarak ona doğru uzandım ama yere düşmeden önce ona ulaşamadım.

Lanet olası kutular.

"Emmy!" Önüme çıkan kutuların etrafından olabildiğince hızlı geçtim ve Emmy'nin yerde yattığı yerin yanına çömeldim. Kolunda kan vardı. *Kahretsin.* "Emmy, iyi misin?"

Sesimdeki panik beni şaşırttı.

"Evet, ben iyiyim. Düşüşü durdurmak için kolumu dışarı uzattım ve bir kutunun içine girdi. Sorun yok."

"Bir bakayım, lütfen."

"Sorun değil," diye homurdandı. *İnatçı kadın*. Kafası her zaman bir atıncından daha sert olmuştur.

"Emmy, ayakkabı kutunun her yeri kanıyor." Koluna baktı. Kanadığının farkında olduğunu sanmıyordum. Şaşkın görünüyordu.

"Kahretsin," diye nefes aldı.

"Buraya gel." Ayağa kalkmasına yardımcı olmak için ellerimden birini beline, diğerini de kanamayan kolunun dirseğinin altına koydum. "Lavabonun altında bir ilk yardım çantası var. Gus ve ben onları birkaç ay önce yeniledik."

"Tanrım, kandan nefret ediyorum," dedi Emmy. "O zaman bakma Clementine."

"Vay canına. Bu gerçekten iyi bir tavsiye Luke. Doktor olmalısın. Teşekkür ederim." *Luke*. Bana Luke dedi. Bunu söylerken gözümün önünde kan kaybediyordu ve ukalalık yapıyordu ama dudaklarından dökülüğü hoşuma gitmişti.

"Ciddiyim, bakma ona," dedim. "Buyurun, oturun." Arka pencerenin yanında iki sandalyeli küçük bir mutfak masası vardı. Onu oraya götürdüm, oturttum ve önünde diz çökmeden önce ilk yardım çantasını aldım.

"Kan veremem Brooks. Gerçekten yapamam," dedi Emmy. Sesi artık boş geliyordu. Başımı kaldırıp ona baktım. O da öyle görünüyordu. Gözleri kolundan akan kana bakıyordu.

"Hey," dedim sesimi nazık tutmaya çalışarak. "Emmy, bana bak." Gözlerini kesikten ayırmıyordu, yüzünde boş bir ifade vardı. Bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu. Emmy'nin kandan bu kadar nefret ettiğini hatırlamıyordum. Kesikler ve kan çiftlikte alışılmadık şeyler değildi. Ayrıca, Ryder'lara birden fazla kez bir kavgadan sonra yıpranmış bir halde gelmişim, bu yüzden Emmy'nin büyürken kana karşı tepkisinin bu kadar içgüdüsel olup olmadığını hatırlayacağımı hissettim.

Ellerimi yüzünün iki yanına götürdüm ve yukarı kaldırdım. Bu onu gözlerini kolundan ayırmaya zorladı. "Bana bak," dedim.

Emmy'nin yeşil gözleri benimkilerle buluştu. Dinleyebiliyordu, kim bilebilirdi ki?

"Gözlerini benden ayırma, tamam mı? Seninle ilgileneceğim, Emmy." Cevap vermedi ama küçük bir baş hareketiyle beni onayladı. Ellerimi olması gerekenden daha uzun süre yüzünde tuttum ve ona yakın olmanın nasıl bir his olduğunu iliklerime kadar hissettim.

Yüce Tanrım. Zavallısın, diye düşündüm kendi kendime. Kelimenin tam anlamıyla kanıyor, salak.

Ellerimi yüzünden çektim ve kolunda çalışmaya başladım. Ne yaptığımı görebilmem için elini pazuma koymasını istedim. Kesiği temizledikten sonra hiç de derin olmadığını görmek beni mutlu etti. Sadece kontrol altına alıncaya kadar kanayan "doğru" kesiklerden biriydi.

İlk yardım çantasından ispirtoyu aldım. "Bu acıtabilir," dedim ıslatılmış pamuğu ön koluna götürürken. Nefesini içine çekti ve pazumdaki eli sıktı. Sertçe.

"Kahretsin. Bu acıttı," dedi.

"Neredeyse bitti," dedim. Gazlı bezle cildini kuruladım ve en büyük yara bandını kesiğin üzerine koydum. "İşte oldu," dedim.

Kollarımı bacaklarının iki yanına getirdim ve mantığıma aykırı bir şekilde orada durmalarına izin verdim. Başımı kaldırıp ona baktım. Artık bayılacak gibi görünmüyordu - ormandan çıkmıştık.

Emmy gözlerini bana dikmişti ve ben de içgüdüsel olarak ellerimi kalçalarının yanlarındaki çıplak tene, dar şortunun eteklerinin hemen altına götürdüm. Yutkunmasını izledim. Boğazının çalışma şekli onu tutup dudaklarını kendime çekmek istememe neden oldu.

En son ne zaman birine karşı bu tür bir çekim hissettiğimi hatırlamaya çalıştım.

Hiç olmadığımıdan emin değildim.

"Teşekkür ederim," dedi. Sesi nefes nefese miydi? Yoksa bunu ben mi uyduruyordum?

Ellerimi biraz daha yukarı kaydurdım ve sonra tekrar eski yerlerine getirerek bacaklarının yanlarını ovuşturdum. Kendime bunun sadece kesikten sonra onu rahatlatmak için olduğunu söyledim. Nefesi kesildi ama beni durdurmadı.

Gözleri ağzıma kaydı ve sonra tekrar yukarı baktı.

Sikeyim. Onu öpmek istedim.

Ve bana bakışından anladığım kadarıyla, sanırım o da beni öpmek istiyordu. Bir kadının bunu istemesinin neye benzediğini biliyordum ama lanet olsun, bu herhangi bir kadın değildi.

Bu Emmy'ydi.

İkimiz de bir şey söylemedik, olduğumuz yerde kaldık.

Ağzına baktım.

Bir öpücükten zarar gelmezdi, değil mi? İkimiz de yetişkindik.

Yapacaktım. En iyi arkadaşımın küçük kızını öpecektim.

"Emmy!" Wes'in sesi Emmy ve benim içinde bulunduğumuz trans halini bozdu. "Yatağını aldım." Çabucak ayağa kalktım ve Emmy haklıydı.

Wes ön kapıdan içeri girerken arkamdan. "Selam Brooks," dedi.

"Kamyonunun neden hâlâ Büyük Ev'in dışında olduğunu merak ediyordum."

"Hey, dostum." Küçük kız kardeşine bir tane çakmak üzere olduğum gerçeğini ele vermemek için sesimi düz tutmaya çalıştım.

"Sadece kutuları taşımama yardım ediyordu," dedi Emmy çabucak. Sesi az önce gizlice kurabiye yerken yakalanmış bir çocuk gibiydi.

Wes bir kaşını ona kaldırdı, sonra da bana. "Çok nazıktı," dedi sonunda.

Bu garipti.

Emmy ve ben garip

davranıyorduk. Garip olmayı

bırakmamız gerekiyordu.

Hiçbir şey olmadı.

Ama olabilirdi.

"Evet," dedim. "Ahırdan dönerken kamyonetini gördüm. Yardım edebileceğimi düşündüm."

Wes, Emmy'ye dönüp konuşmadan önce bir saniye daha bana baktı. "Akşam yemeği otuz dakika içinde hazır olacak. Riley barbekü tavuk istedi. Brooks, bu gece kalıyor musun?"

"Teşekkürler ama bara gitmem gerek. Muhtemelen nerede olduğumu merak ediyorlardır." Bu doğrudu. Güneş batmaya başlamıştı, bu da insanların her an Şeytan Çizmeleri'ne akın edebileceği anlamına geliyordu ama Joe bu işi halletmişti.

"Emin misin?" Emmy sordu. Akşam yemeğine kalmamı mı istiyordu? Sanırım her şeyin bir ilki vardı.

"Evet," dedim. "Evine hoş geldin Emmy. Wes, yarın maç için geri geleceğim." Pazar maçlarını hep Ryders'larda yapardım.

Kapıya doğru ilerlemeye başladım ve her iki Ryders da bana el salladı. Ben de el salladım ve hissettiğim kadar utangaç görünmediğimi umdum.

Kamyonetime doğru koştum. Onu neredeyse öptüğüme inanamıyordum. Eğer Wes gelmeseydi, öpecektim.

Eğer orada olduğunu bilmemiz için bağırmasaydı, beni kız kardeşini öperken yakalayacaktı ve ben şu anda ölmüş olacaktım. Başımı direksiyona yasladım.

Bu bir daha olamaz.

EMMY

I Küçük kulübeye taşınalı neredeyse bir hafta olmuştu ve ilk akşamında Brooks'un başına ne geldiyse artık.

Bunu düşünmemeye çalıştım, ama ne zaman aklımın dağılmasına izin versem

Kolunun elimin altında nasıl hissettirdiğine, ellerinin kalçalarımnda nasıl hissettirdiğine ve beni yutmak ister gibi bana nasıl baktığına geri döndüm.

Brooks her zaman bir kadın erkeği olmuştu. Nedenini anlamak için tüm dikkatinin benim üzerimde olması bir dakikadan az sürmüştü.

Sarhoş ediciydi.

Luke Brooks'un -muhtemelen Meadowlark'taki yaşıtı kadınların yarısından fazlasıyla yatmış olan adamın- beni öpmesine bu kadar yakın olduğuma inanamıyorum. Neyse ki Wes ortaya çıktı, yoksa muhtemelen ben de çıkardım.

Brüt.

O zamandan beri kamyonetini çiftlikte birkaç kez görmüştüm ama onu hiç görmemiştim. Çoğunlukla kulübemde kalıyordum ve şu anda giysilerimi yerleştirmenin yarısındaydım. Wes, Büyük Ev'e gelip onunla yemek yediğim sürece kulübemde inzivaya çekilmemi sorun etmiyordu ama Gus kasabaya döndüğünde bunu yapmayacaktı.

Brooks'la yollarımız kesişmediği için rahatlamalıydım. Ondan hoşlanmıyordum bile.

Peki neden hayal kırıklığına uğradım?

Kendine gel, Emmy. Geçen hafta sonu erkek arkadaşından post-it ile nasıl ayrıldığını hatırlıyor musun? Kimseyi öpmene gerek yok.

Özellikle Luke Brooks.

Eski sevgilimi düşünmek beni şaşırttı. Stockton ve ben çok uzun süredir birlikte değildik, birkaç aydır. Benimle aynı apartmanda yaşıyordu. İlk başta ondan hoşlanmıştım çünkü daha önce benimle ilgilenen hiçbir erkeğe benzemiyordu. Büyük bir şehirden geliyordu, teknoloji sektöründe çalışıyordu ve kovboy değildi.

Hiç ata binmemişti bile.

İyi biriydi ama son bir buçuk aydır hoşlanmadığım şeyler yapmaya başlamıştı. Beni sürekli kontrol ediyordu ve Teddy ne zaman arasa çok alınganlaşıyordu, ben de telefona cevap vermiyordum. Birkaç hafta önce bir restorana gittik ve benim yerime yemek sipariş etmeye çalıştı.

Sadece bu da değil, bana biftek ısmarlamaya çalıştı. Ben kırmızı et bile yemezdim.

Bunu ona söylediğimde, "Sadece dene" derdi.

"Denememe" gerek yoktu. Kelimenin tam anlamıyla bir sığır çiftliğinde büyüdüm. Ancak ilişkimizde onunla duyusal sorunlarım hakkında konuşabileceğimi hissettiğim bir noktada değildik - özellikle de onun yanıtı "sadece dene" olacaksa.

Dürüst olmak gerekirse, eninde sonunda ondan ayrılacaktım.

Sakatlığım ve ardından gelen spiral süreci hızlandırdı.

Kulübemin kapısı çalındı. Ben cevap veremedim Teddy bir kasırga gibi içeri girdi.

"Merhaba, aşkım!" Elinde birkaç alışveriş poşeti vardı. "Hediyelerle geldim!"

"Neden?" diye sordum. Sinirlenmiş gibi görünmek istememiştim ama öyle anlaşıldı.

"Mesajlarıma cevap vermediğin için *Sweet Home Alabama* durumuna düşmediğinden emin olmak istedim" -bunun üzerine gözlerimi devirdim- "ve düşmüş olma ihtimaline karşı: hediyeler." Taşıdığı çantaları havaya kaldırdı.

Teddy hediyeleri severdi; almak ya da almamak fark etmezdi.

"Seni seviyorum, bunu biliyor musun?" Dedim.

"Tabii ki. Ve seni seviyorum, bu yüzden birkaç saniye önce bana takındığın tavrı hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Özür dilerim," dedim. Ciddiydim.

"Kabul edildi. Hediyelerinizi görmek ister misiniz?"

"İstediğimi biliyorsun." Teddy heyecanlı bir mini çılgılık **a t t ı** ve ellerini çırpı. Brooks'un olay yerine doğru yürümeye başladı.

mutfak masası olarak da bilinir, ben de onu takip ettim.

"Her şey sırayla." Teddy en büyük çantaya uzandı. "Yeni yatak takımları! İyi uyuyamadığın için davranışlarının pek iyi olmadığını varsayıyorum. Wes'in sana muhtemelen sıradan bir çiftlik takımı getirdiğini biliyorum." Haklıydı. "Bu şey cızırtılı ve cildine temas eden cızırtılı dokular hakkında ne hissettiğini biliyoruz."

Teddy'nin getirdiği yatak takımı krem rengindeydi ve çok ama çok yumuşaktı. Bazen Teddy'nin beni ne kadar iyi tanıdığını unutuyordum ama boğazımdaki yumru iyi bir hatırlatma oldu.

"Bayıldım, Ted. Teşekkür ederim."

"Daha yeni başlıyoruz," dedi. "Ayrıca mini bir cezve, klasik Folger's, bir sürü dereotu turşulu patates cipsi ve seveceğinizi düşündüğüm bu yeni taytları getirdim. Gerçekten de çıplak dolaşıyormuşsunuz gibi hissettiriyor."

Teddy ve ben üniversiteden beri aynı yerde yaşamamıştık. Teddy tarafından sevilmenin nasıl bir his olduğunu asla unutamam da, sanırım ona yakın olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum.

"Tüm bunları yapmak zorunda değildin."

"Bla bla bla." Teddy iltifat etme ve övme konusunda bir yıldızdı ama övgü alma konusunda pek iyi değildi. "Mesajlarıma cevap vermesen bile burada olduğun için mutluyum ve sadece senin için burada olduğumu bilmeni istiyorum Em. Neye ihtiyacın olursa."

Teddy benim en iyi arkadaşımdı.

Ona her şeyi anlatabilirdim. En iyi arkadaşına sahip olmanın tüm amacı buydu. Ayrıca, birine söylemeliydim yoksa patlayabilirdim.

"Luke Brooks'u öpmek istedim," diye ağzımdan kaçırdım. Teddy tamamen hareketsiz kaldı. Bunu yapabildiğini bile bilmiyordum.

"NE." Teddy'nin gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Konuşmaya başla, şimdi."

Kahretsin.

"Açıklaması zor ama bir yaralanma ve adrenalin vardı ve pazuları çok... bilirsiniz, yüzü de fena değil ve-"

Teddy sözümü kesti. "Nerede oldu bu?"

"Oturduğun yerde."

"Vay anasını." Teddy sandalyesinde arkasına yaslandı ve gözlerini benden ayırmadı. "Yani onu öpmek mi istedin?" -bir an durakladı- "Onu öpmek mi?"

Yutkundum. "Şu anda... bir nevi?"

"Peki ya şimdi? Yani o an geçtiğine göre?" "Tabii ki hayır."

Bu bir yalandı. Ben küçük, pis bir yalancıydım. "Tamam.

Tamam." Teddy inanmayarak başını salladı.

Sanırım Teddy hayatımızda ilk kez ne diyeceğini şaşırmıştı. "Yani, seni suçlamıyorum," dedi sonunda. "Onda kötü çocuk kovboy havası var ve sen de daha yeni birinden ayrıldın, bu yüzden mantıklı geliyor."

"Öyle mi?"

"Hayır, ama öyleymiş gibi davranalım. Bu seni daha iyi hissettirir." Ugh. Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Peki sen ondan hoşlanıyor musun?"

"Hayır!" Çabucak söyledim. Çok çabuk. Teddy bana tam olarak inanmadığını gösteren bir bakış attı.

Ben de kendime pek inanmadım.

Kulübemin kapısı bir kez daha çalındı - daha doğrusu Teddy kapıyı açık bıraktığı için kapı çerçevesi çalındı.

"Emmy, sana kamaranın kapılarını açık bırakmamanı kaç kere söyledim?" Gus üç kişi için fazla küçük olan kulübeye doğru ilerledi, özellikle de bu kişilerden ikisi Teddy Andersen ve August Ryder ise.

"Üzgünüm, Gussy," diye seslendi Teddy. "O bendim."

Gus'ın adımları Teddy'ye hançer gibi saplanırken hemen durdu.

Eğer Gus birkaç yaş daha genç olsaydı ve daha çok gülseydi ikiz olabilirdik. Ama benim gözlerim onun hançer atma yeteneğine sahip değildi.

Gus'ın düzgünce kesilmiş sakalı bile onu babamızın daha genç bir versiyonu gibi gösteriyordu. Onu son gördüğümde böyle değildi. "Theodora, seni Rebel Blue'dan men ettiğimi sanıyordum," dedi. Sinirlendiği çok belliydi.

"Beni ararsan boğazına bir çit direği sokacağımı söylediğimi sanıyordum," dedi Teddy hastalıklı ve tatlı bir sesle. "Ve bu günlerde biraz daha kötü görüldüğünü düşünürsek, ihtiyacın olan son şey bu."

Teddy iyi bir önlem için kirpiklerini kırıştırdı. Bu hareketi çok küçümseyici göstermişti.

"Eğer sana bir dizgin veririm, çeneni kapatacak mısın?" Gus tersledi.

"Dizgin mi? Oooh, August Ryder'ın sapık bir tarafı var," diye karşılık verdi Teddy. "Tamam," diye araya girdim. "Saat daha 10 bile değil, o yüzden biraz sakinleşelim.

sözlü savaş." Teddy ve Gus bana baktılar.

Orada. Böyle olduklarında, bütün gün gidebilirler.

Teddy, "Evet, sabahın bu erken saatinde Gus'ı ezik duruma düşürmek istemem," dedi. Bakır rengi saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Sadece Maverick'i kontrol etmeye geldim." Maverick eskiden Teddy'nin babasına aitti ama artık ata binemiyordu, bu yüzden Teddy ata bakıyordu. "Seni sonra ararım, Emmy."

"Hoşça kal Ted. Seni seviyorum."

"Seni daha çok seviyorum." Kulübeden çıkarken Teddy, Gus'ın önünde durdu. "Bu da ne?" Gömleğini işaret etti, o da aptal gibi aşağı baktı. Parmağını tekrar yukarı kaldırdı ve burnuna vurdu.

Gus hırladı. Kelimenin tam anlamıyla hırladı.

Kamyonetin kapısını kapatana kadar Teddy'nin kahkahasını duydum. "Ona gerçekten katlanamıyorum," dedi Gus bana.

"O da sana katlanamıyor." Bir an için ona baktım, sonra koşarak yanına gittim ve ona kocaman sarıldım. "Evine hoş geldin, ağabey."

Gus beni sıktı. "Sen de küçük kardeşim." Bir eliyle saçlarımı karıştırdı. Gus sert adam rolünü çok iyi oynardı ama bunu asla kabul etmese de aslında çok yumuşak biriydi. Eğer bunu ona söylersem, sırf yanıldığımı kanıtlamak için puşluğunu iki katına çıkarırdı.

"Idaho nasıldı? Eve daha geç döneceğinizi sanıyordum?" Onu gördüğüm için mutluydum, gerçekten mutluydum. Ama onu ve babamı görmeden önce kendimi zihinsel olarak hazırlamak için biraz daha zamanım olmasını umuyordum.

"Uçağımız erkene alındı. Babam seni görmek için ölüyor." Erken gelmeleri babama daha erken sarılabileceğim anlamına geliyordu ve bu ihtiyacım olan bir şeydi. Bir sarılmanın ve Amos Ryder'dan gelen ev yemeğinin düzeltemeyeceği bir şey yoktu.

"Nerede o?"

"Evde bizim için dünyanın en son kahvaltısını hazırlıyor. Gelip seni almamı söyledi. Hazır mısın?" Başımı salladım ve Büyük Ev'e doğru yola çıktık. Gus'ın hatırı için kapıyı kapatıp kilitlediğimi göstermeye özen gösterdim.

Gus ve ben eve doğru yürürken bana babamla birlikte Idaho'da katıldıkları konferanstan bahsetti. Görünüşe göre, Gus misafir çiftlikler ve at kurtarmalar hakkında pek çok bilgi edinmiş. Konuşma tarzına bakılırsa, her iki fikre de oldukça sıcak bakıyor gibiydi. Rebel Blue'da onlar için yer vardı.

Wes, konuk çiftliğiyle ilgili bu olası fikir değişikliğine çok sevinecekti.

"Riley burada mı?" Ben sordum.

"Hayır, Cam'le birlikte. Yarın onu almaya gideceğim."

"Cumartesi günkü dersinin son bölümünü izledim. Doğuştan yetenekli," dedim ve Cheerio'ya binerken ne kadar cesur ve kendinden emin görüldüğünü düşündüm. Eskiden ben ata binerken nasıl hissediyorsam o da öyle hissediyordu.

Bunu düşünmek kalbimi acıttı. Acaba ata binmek artık geride kalan bir şey miydi diye düşündüm ama Gus'ın yanıtı, o sarmalda çok fazla ilerleyemeden beni kendi zihninden çıkardı.

"Evet, iyidir. Brooks da iyi bir öğretmen." Elbette Gus sözü Brooks'a getirecekti. Binicilik dersinden bahsetmiştim ve eğitmenden bahsetmenin konuştuğumuz konunun doğal bir ilerleyişi olduğunun farkındaydım ama yine de beni rahatsız ediyordu.

Luke Brooks yeterince zihnimi meşgul ediyordu. Onun konuşmalarında da yer kaplamasına ihtiyacım yoktu.

"Binicilik eğitmeni Brooks ile farklı bir tür binicilikle tanınan Brooks'u hâlâ bağdaştıramıyorum," dedim, çoğunlukla düşünmeden. Gus bana sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi baktı.

Bugün bana böyle bakan ikinci kişiydi ve her ikisinde de Luke Brooks'la ilgiliydi.

"İğrençsin, Emmy. Kız kardeşimin ağzından bunu duymak istemiyorum."

"Geçen hafta kimin *yatağında olduğumu* soranın sen olduğunu düşünürsek, bu seviyede olduğumuzu sanıyordum," diye karşılık verdim.

"Anlaşıldı." Gus konuyu değiştirdi. "Wes bana kamaranda somurttuğunu söyledi," dedi. Bu bir soru değildi.

"Neden herkes benim somurttuğumu düşünüyor?"

"Sen somurtkan birisin, Emmy. Yaptığın şey bu," dedi kesin bir ifadeyle.

Alay ettim. "Çok konuşuyorsun." Ama haklı olması ve bunu bana söylemesi beni kızdırdı. Ben somurtkan biriydim. Kendi kafamın içine çekilmek benim için her şeyden daha kolaydı. En az direnç gösteren yol buydu - en azından bir süreliğine. "Ama evet, kulübede çok zaman geçiriyorum. Sadece yerleşiyorum. Bu büyük bir değişiklik."

"Yani geri mi taşınyorsun? Telefonda söylediğin gibi bu sadece bir 'ara' değil mi?"

"Teknik olarak hâlâ bir mola," diye ısrar ettim. "Ama evet. Sanırım geri dönüyorum. En azından bir süreliğine." Onunla telefonda konuştuğumda kalacağımı biliyordum ama bunu bilmesine gerek yoktu.

"O zaman seni çalıştıracağımı biliyorsun, değil mi?"

İçimi çektim. Tabii ki biliyordu. "Biliyorum."

"Bir çiftlik görevlisi eksliğimiz var, Brooks'la ikiniz biz doldurana kadar o boşluğu doldurabilirsiniz. Tamam mı?"

Brooks ve benim bu durumda bir çift olduğumuz gerçeğini sevmiyordum ama yine de başımı salladım. Çalışmayı kabul edersem Gus mutlu olacaktı.

"Tamam o zaman. Evde olduğun için mutluyum," dedi Gus. *Tahmin edilebilir*. İş her zaman Gus'ın aklının bir köşesindeydi. Çiftlikten daha önemli olan tek şey Riley'di.

Büyük Ev'e geri döndük ve Gus arka kapıyı benim için iterek açtı. Ve eve geldiğimden beri ikinci kez bir adamın kaya gibi sert göğsüyle karşılaştım.

Brooks'tan kaçma şansım tükenmişti.

Başımı kaldırıp ona baktım. Tıpkı ilk çarpışmadan sonra yaptığı gibi beni dengede tutarken yüzü çoğunlukla boştu. Boş baksın ya da bakmasın, onun koyu kahverengi gözlerinde boğulabilirdim.

Bu gerçekten en kötüsüydü.

"Hey, Emmy," dedi. Güzel. Nötr.

Sinir bozucu.

Açıkçası kibirli sesini kullanmasını tercih ederdim. Günlerdir durmaksızın düşüncelerimi meşgul ettiği düşünülürse, bu soğuk kayıtsızlık çileden çıkarıcıydı. Bu kadar yakışıklı olması gerçekten berbattı. Buna izin verilmemeliydi.

"Merhaba." İki kişi havalı oyunu oynayabilir.

"Spud? Sen misin?" Babamın mutfaktan gelen sert sesini duydum. Beni Brooks'la yaşadığım açmazdan çekip çıkarabilecek tek şey buydu. Babama doğru koştum ve onu görür görmez kendimi ona doğru attım, sarılabileceğim en büyük sarılmayı ona yaptım.

Kolları etrafımda dolandı ve beni yerden kaldırdı. Altmışlı yaşlarının ortalarında olmasının onun üzerinde hiçbir etkisi yoktu. Amos Ryder çivi gibi sağlamdı.

Belki de yogadır.

Cildi yıpranmıştı ve yeşil gözleri koyuydu. Kolları kıvrılmış, her zamanki flanel düğmeli bluzunu giymişti. Elinde bir kırlangıç

Her iki kolunda da dövme vardı. Güneş altında geçen bir ömürden sonra solmuşlardı. Onları severdim.

Bir haftadır evde olmama rağmen, babam olmadan evimdeymişim gibi hissetmemiştim. Şimdi gerçekten evdeydim. Saçlarıma doğru güldü. İçten ve çakıllı bir kahkahaydı. "Ben de seni özledim, Spud." Kollarımı bırakmadan önce bir anlığına ona daha sıkı sarıldım.

Beni yere indirdi.

Babama baktım. Onu son gördüğümünden daha yaşlı görünüyordu; gözlerinin etrafında birkaç kırışıklık daha vardı ve saçlarındaki tuz daha da artmıştı. Bugünlerde biberden çok tuz vardı.

"Maple iyi döndü mü?" diye sordu.

"Evet, Moonshine'ın yanındaki ahırda." Maple birkaç gün önce Rebel Blue'ya dönmeyi başarmış. Nakli beklenenden biraz daha uzun sürmüş ama başarmış.

Profesyonel kariyerimin başından beri Maple'a biniyordum. Ondan önce Moonshine vardı. Maple'ın binmeye hazır olmasını beklediğim için ikisi arasında birkaç at denemiştim ama diğer atların hiçbirisi bana uygun değildi. Çoğu hâlâ çiftlikteydi, Gus'ın atı Scout gibi.

Her at variller için yaratılmamıştır ama Maple öyleydi. Etkileyici bir attı ve yarıştığımızda onun da benimle aynı şekilde hissettiğini söyleyebilirdim.

En azından eskiden böyle hissederdim.

"Eminim yeniden bir araya geldikleri için mutludurlar," dedi babam. Öyleydiler de. Moonshine anne olmak için yaratılmıştı ve Maple'ı kendi çocuğu gibi seviyordu.

Dürüst olmak gerekirse, onları merada tekrar bir arada görmek neredeyse ata binme isteği uyandırdı.

Neredeyse.

"Öyleler. Birlikte otlamalarına izin veriyordum."

"Onları yakında bir gezintiye çıkarmamız gerekecek. Eminim Moonshine, Cobalt yerine Maple ile binmeyi tercih eder." Cobalt babamın atıydı. Siyah-beyaz bir Amerikan Boya Atı'ydı; çiftlikteki en güzel attı. Cobalt ve Moonshine arasında bir aşk-nefret ilişkisi vardı. İkisi de Rebel Blue'nun alfası olduklarını düşünüyorlardı.

Babamın patika gezintisi önerisine cevap vermeyi kendime yediremedim. Birlikte yapmayı en sevdiğimiz şeydi - en azından eskiden öyleydi, bu yüzden sadece başımı salladım.

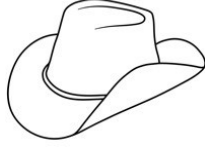
Ön kapı tekrar açıldı. Wes'ti. İş kıyafetlerini giymişti. Günün bu saatinde genellikle çocuklar öğle yemeği yedi, çünkü sabahın köründe kalkmışlardı.

"Weston, tam zamanında geldin. Yemek hazır."

Masadaki normal yerime oturdum. Brooks'un tam karşısındaki koltuk olduğunu unutmuşum.

Harika.

LUKE

I Emmy'nin bu dünyaya bana işkence etmek için geldiğini düşünmeye başlamıştım. Dün Büyük Ev'deki kahvaltıdan sonra bunun böyle olduğuna iyice ikna olmuşum.

Gus ve Amos'un konferansları hakkında söyledikleri hiçbir şeyi duymadım.

Gus'a fazladan bir sürü iş için yardım etmeyi kabul etmiş olmam bile umurunda değildi.

Tek yapabildiğim Emmy'ye bakmamaya çalışmak ve ellerimin altında teninin nasıl hissettiğini düşünmemeye çalışmaktı.

Ayrıca beni görmezden gelme konusunda çok iyi bir iş çıkardı ve bu beni kızdırdı. Ben de onu görmezden geliyordum ama yine de.

Yapabildiğim en iyi şey, onun bakmadığını düşündüğümde gizlice birkaç bakış atmaktı. Saçları her zamanki gibi dağınıktı.

Bunu bu hale getiren kişi olmak istedim.

Dün kabul ettiğim görevlerden biri olan ahırları temizlerken de bunu düşünüyordum.

Ryders'ların arazide üç ahır vardı, ancak şu anda bunlardan sadece ikisi kullanılıyordu. Ailenin atlarının bulunduğu bu ahırda derslerde kullandığımız atlar ve midilliler de bulunuyordu - toplamda yaklaşık on beş tane. Diğer ahır yolun aşağısındaydı ve çiftlik çalışanlarının yanlarında kendi atlarını getirmeleri halinde atlarını tutabildikleri yerdı. Bu ahır en büyüğüdü, bu yüzden sahipleri yer kiralayan atlar da vardı. Orada ahırları temizlemediğim için minnettardım.

Cuma gününün tezgahıyla başladım. Cuma benimdi. On yedi yaşımıdayken çiftliğe kurtarılmış olarak gelen bir palomino Morgan'dı. İlk kez

Onu gördüğümde kamyonetimde Cure'un "Friday, I'm in Love" şarkısını dinliyordum. İsmi de oradan geliyor.

Cuma günü Emmy'nin atları Moonshine ve Maple'a yakındı. Neredeyse bir haftadır evde olmasına rağmen onu ahırda bir kez bile görmemiştim. Tüm atları otlatmaya çıkarmak ve geri getirmek için gelmiş olması gerektiğini biliyordum, ama takımları aynı yerde duruyordu.

Yani ata binmeye gitmemişi. Bu ona göre değildi. Hem de hiç.

Amos normalde Emmy'yi attan indirmek için mücadele etmek zorunda kalırdı. Onu ata bindirmek hiç sorun olmazdı. Amos çok iyi bir at fısıldayıcısıydı ama Emmy onu yenmeye çok yakındı.

Kulübedeki düşüşü, kana nasıl baktığını düşündüm. Bunun onun beklenmedik eve dönüşüyle bir ilgisi olup olmadığını merak ettim.

Dün, Amos'un onu eve getirdiği için çok mutlu olduğu belliydi, nedenini umursamıyordu. Wes de öyle. Ama Gus'ın endişeli olduğunu söyleyebilirim.

Ben de öyleydim. Buna hakkım olduğundan değil.

Ahırın kapısının açıldığını ve Emmy'nin içeri girdiğini duydum. Tabii ki tam da onu düşündüğüm sırada geldi. En iyi arkadaşımın küçük kız kardeşini arzuladığım için başıma gelen buydu.

Botlarını, siyah taytını ve beyaz atletini giymişti. Saçları sırtından aşağıya doğru örülmüştü ve başında eski püskü bir beyzbol şapkası vardı. Neden her zaman bu kadar iyi görünmek zorundaydı ki? Maple'ın tezgahına doğru ilerliyordu ama beni görünce durdu.

"Hey," dedim zorla.

"Hey. Durak görevi mi?"

"Evet. Friday ve Moonshine meraya çıktılar, eğer onu arıyorsanız."

"Maple için buradayım. Moonshine's için endişelenme. Ben hallederim."

"Pekâlâ. Binmek için mi geldin?"

Uzun bir duraklama oldu. Emmy neredeyse korkmuş görünüyordu.

Maple'dan mı korkmuştu?

Ata binmekten korkuyor musunuz?

"Evet, ata binmek için buradayım," dedi sonunda. Verdiği yanıttan pek emin görünmüyordu. Cuma'nın ahırını temizlemeye devam ediyordum ama Emmy'ye gizlice bakmaktan da kendimi alamıyordum. Bunu belli etmemeye çalıştım. Maple'ın yularını ahırına götürdü. Ahırın kapısını açmaya gittiğinde elleri titriyordu.

Ne oluyor be?

Maple'ı çapraz bağların olduğu yere getirdi ve tımar aletlerini aldı. Maple'ı fırçalamaya başladığında ellerinin titrediğini hâlâ görebiliyordum.

Emmy, gergin veya korkmuş hissettiğinizde bir atı tek başınıza tutmanın kötü bir fikir olduğunu herkesten daha iyi biliyordu.

Sırtı bana dönüktü. Fırçaladıkça elleri daha az titriyordu ama hâlâ davul gibi gergindi.

"Emmy?" Ona yaklaşıırken sessizce söyledim. Cevap vermedi. Sadece fırçalamaya devam etti. Omuzlarının da hafifçe titrediğini fark ettim. "Emmy," dedim daha sert bir şekilde. Bana hâlâ cevap vermedi. Şimdi tam arkasıydım, bu yüzden uzandım ve fırçalamayı durdurmak için elimi onunkinin üzerine koydum. Titreyen elleri ve omuzları dışında tamamen hareketsiz kaldı.

Fırçayı elinden aldım, sonra parmaklarımı onunkilere doladım ve onu Maple'dan uzaklaştırmaya başladım. Sonunda iki elimi omuzlarına koyduğumda benimle yüzleşmesini sağladım. Gözlerinde yaşlar vardı.

Sikeyim.

Onu ağlarken görmek istemedim.

"Konuş benimle, Emmy. Neler oluyor?"

"Ben iyiyim." Yanağından bir damla yaş süzüldü. Hiç düşünmeden sildim.

"Belli ki iyi değilsin." Onu hiç böyle görmemiştim. Bundan nefret ediyordum. "Neyin var?" diye sordum.

Bir an hareketsiz kaldı ama sonra yavaşça başını salladı. Onu sakinleştirmeye çalışarak ellerimi kollarının üst kısmında aşağı yukarı gezdirdim.

"Bana anlatabilirsin, Emmy."

"Ben iyiyim." Hâlâ ağlıyordu ama sesi artık öfkeliydi.

"Emmy-"

"Yapma. Beni yalnız bırak." Evet, bunu kesinlikle yapmayacaktım ama o anda onu itmedim. Yanında durdum ve bir süre daha ağlamasına izin verdim. Gözyaşlarının yüzüne düşüşünü izlemek boğazına inen bir yumruk gibiydi.

Ona bir şey olmuş olmalı. Birdenbire eve geldi ve kimseye söylemedi. Gus bana kulübesinden gerçekten ayrılmadığını ve şimdi de ata binmediğini söyledi.

Denver'da ona ne oldu? Bunu öğrenecektim.

"Emmy, neden eve geldin?" diye sordum. Sesimi yumuşak tutmaya çalışıyordum, onu bu şekilde görmek beni tuhaf hissettirse de

beni çok korkuttu. "Neden umursuyorsun ki?"

"Çünkü sana değer veriyorum," dedim. Bu her zaman doğrudu ama şimdi kulağa farklı geliyordu.

Emmy sadece alay etti. Başka bir açı denemeye karar verdim.

"Hadi ama Emmy. Birine söylemelisin ve Gus'a söylesem bile bana güvendiğine inanacağını mı sanıyorsun? Bana katlanamıyorsun."

Son kısımda gözle görülür bir şekilde sönmemeye çalıştım. "Bana anlatabilirsin, Emmy."

Emmy konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Ben... Ben yaralandım. Fırlatıldım," dedi. Sesi titriyordu ve daha fazla gözyaşı dökmeye başladı. "Fırlatıldım ve çitin içine düştüm..." Artık daha hızlı konuşuyordu. Kelimeler sanki bir hortum gibiydi. "Bayıldım ve gözlerimde kanla uyandım. Başımı tam sağa çarptım ve ne olduğunu bilmiyorum. Farklı bir ata biniyordum. Sadece alıştırma yapıyordum... Çok uzağa fırlatıldım ve çitlere çok sert çarptım. Daha kötü yaralanmalıydım..." Nefes alışları hızlanıyordu.

Tehlikeli bir şekilde.

"Olanlar için çok üzgünüm, Emmy. Gerçekten çok üzgünüm." Daha önceki boğaz yumruğunu hatırlıyor musun? Şimdi çok daha kötüydü. Tabii ki ata binmiyordu. Böyle bir şey yaşamak herkesin kafasını karıştırır. Annesini nasıl kaybettiğini düşününce Emmy için ne kadar kötü olduğunu tahmin edebiliyordum.

Bu iki olayı birbiriyle ilişkilendirmemiş olsa bile, kabul etse de etmese de kafasının bunu yaptığına bahse girerim.

"Uyandım ve geri dönmeye çalıştım. Gerçekten denedim... ama yapamadım. Yapamadım ve o zamandan beri de yapamıyorum." Emmy'nin nefes alış verişleri hiç yavaşlamadı. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Emmy, hey, sorun yok. Geçti." Kollarını ovmaya devam ettim. Artık tüm vücudu titriyordu ve ellerini boynuna götürüp kaşımaya başladı, sanki kendi derisinden kaçmaya çalışıyordu.

"Emmy. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle. Ne yapmam gerektiğini söyle."

"İhtiyacım var..." dedi nefesleri arasında elinden geldiğince.

"Yapabilir misin...?" "Her şey, şekerim."

"Sık. Lütfen." Gözlerini kapadı ve kollarını kendine sarılır gibi sardı. Anlamıştım.

Onu kollarıma çektim ve ikimizi de yere indirdim. Onu göğsümde sıkıca tuttum ve hafifçe ileri geri sallamaya başladım. Gözyaşlarının gömleğimi ıslattığını hissettim.

"Emmy, benimle birlikte nefes al, tamam mı?" Emmy'nin hissedebilmesi ve duyabilmesi için nefes alıp verişlerimi abartmaya başladım. "Güvendesin, Emmy."

Bir süre ahırın zemininde kaldık. Emmy'nin nefes alış verışı yavaşlamaya başladı ve rahatladığını hissettiğimde onu kavrayışımın gevşemesine izin verdim. Nefes alış verişimi aynı tuttum. Yavaş ve sabit.

Birkaç dakika sonra Emmy yüzünü boynumdan çekti. Yüzü kızarmıştı ve gözleri cam gibiydi.

"Özür dilerim," dedi. "Çok özür dilerim."

"Emmy. Lütfen yapma. Bu daha önce başına geldi mi?" Sadece başını salladı. "Ne zamandır? Atıştan beri mi?"

"Ondan önce birkaç kez oldu ama o zamandan beri daha çok oluyor." "Her ata binmeye çalıştığında oluyor mu?"

"Neredeyse her zaman." Hay sikeyim. Emmy hakkında herkesin bildiği bir şey varsa o da ata binmeyi sevdiğiydi. Sadece yarışmayı değil, ata binmeyi de. Muhtemelen Rebel Blue'nun sadece ana parkurlarına değil, tüm parkurlarına binmiş olan tek kişiydi. Hem de defalarca. Ata binemeyeceğini bilmek beni hiç beklemediğim bir şekilde yıktı.

Onun için hissettiğim her şey beklenmedikti.

Yardım etmek istedim.

"Ve her gün ata binmeye mi çalışıyorsun?"

Başını salladı.

"Emmy, bunu kendine neden yapıyorsun?" Gözleri yine yaşlarla doldu. Kahretsin.

"Daha iyi olacağını düşünmüştüm. Gerçekten daha iyi olacağını düşünmüştüm."

"Daha iyi olacak Emmy," dedim. "Ama panik atak geçiriyorsan 'ata tekrar bin' sözü işe yaramaz."

"Ne yapacağımı bilmiyorum Brooks." Emmy'nin acı çektiğini görmek korkunçtu. Bunu onun için durdurmayı o kadar çok istiyordum ki.

Belki ben yapabilirim. Aklıma bir fikir geldi.

"Çok büyük bir zihinsel engel koymuşsun, Emmy. Sen çok iyi bir binicisin, sadece yeteneklerine yeniden güvenmeyi öğrenmen gerekiyor."

"Nasıl?"

"En baştan başlayacağız." Başını bana doğru eğdi. "Biz mi?"

"Evet. İnsanlara ata binmeyi öğretiyorum, Emmy," diye yumuşak bir sesle konuştum, içinde bulunduğumuz balonu patlatmamaya çalışarak. Şu anda Emmy'ye yakın olmak için her şeyi yapardım ama bu ondan daha fazlasıydı. Onun tekrar ata binmesini istiyordum ve ona yardım eden kişi olmak istiyordum.

Onun sevdiği şeyi yapabilmesini istedim.

"Bana ata binmeyi öğretmeyi mi teklif ediyorsun?" diye nefes aldı. Sesi titrek ve emin değildi.

"Neden olmasın?"

"Biz arkadaş değiliz, Brooks." Ouch.

"Neden şimdi başlıyoruz?" Onun arkadaşından daha fazlası olmak istiyordum ama bunu bilmesine gerek yoktu. Kimsenin bunu bilmesine gerek yoktu.

Emmy yere baktı, benimle göz teması kurmadı. Gözlerinin yerde bir ileri bir geri gidip gelişini izledim. Düşünürken böyle yapardı. Her zaman yapardı.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir konuşmadan sonra, "Tamam. Ama Gus ya da Wes'e neler olduğunu anlatamazsın. Bilmelerini istemiyorum." Evet, onlara kesinlikle Emmy ve benimle ilgili hiçbir şey söylemeyecektim.

"Anlaştık. Yarın Wes sana ne yaptırıyorsa ondan sonra başlarız. Sabah sekizde mi?"

"Elbette," dedi. Hâlâ ahırın zemininde birbirimize dolanmış olduğumuzu ve görünüşe göre dünyanın en iyi atı olan Maple'ın hâlâ çapraz bağlarının üzerinde mutlu olduğunu fark ettim. Emmy bunu benimle aynı anda fark etmiş gibiydi ve kucağımdan atladı.

Ben de ayağa kalktım.

"Teşekkür ederim. Bunun için," dedi yere doğru işaret ederek. "Böyle bir şey olduğunda hiç kimseyle birlikte olmamıştım. Bu... yardımcı oldu. Teşekkür ederim." Ona gülümsedim ve kızardığına yemin edebilirim.

Muhtemelen sadece bir ışık oyunuydu.

Emmy Maple'a döndü ve onu çözmeye başladı. "Onu yakaladım," dedim. "Sen git. Ben onu dışarı çıkarıp ahırını yapacağım."

"Yapmak zorunda
değilsin-" "Sorun
değil, Emmy. Git
hadi."

"Teşekkür ederim Brooks. Her şey için. Gerçekten minnettarım." Ahır kapısından çıkmak için döndü.

"Hey, Emmy," diye seslendim. Bana doğru döndü. Ahırın kapısında

dururken güneş sırtında parlıyordu. Lanet olası bir melek gibi görünüyordu
- sınırların dışında bir melek.

"Öyle mi?"

"Arkadaşız o zaman?" diye sordum. Bir an için bunu düşünmüş gibiydi.

"Arkadaşız," dedi.

Emmy söz konusu olduğunda ateşle oynuyordum ama onun için seve seve alevlerin içine girebilirdim.

Ve tüm bu lanet zaman boyunca yüzümde bir gülümseme olurdu.

EMMY

R Brooks'la binicilik dersleri aslında iyi gidiyordu. Henüz ata binmemi istememişti ama dün içimdeki küçük panik canavarına yenik düşmeden Maple'ı tamamen hazırlayabildim.

Brooks'un beni o halde görmesinden daha çok utanmam gerektiğini hissediyordum ama utanmıyordum. Bu durumu her düşündüğümde, gerçek panik atak aklıma gelmiyordu ama Brooks'un beni sorgusuz sualsiz teselli edişi aklıma geliyordu.

"Neye ihtiyacın var şekerim?" Bu sözleri kafamda tekrar tekrar canlandırdım. Daha önce hiç böyle yumuşak konuştuğunu duymamıştım. O anda, kolları kadar sözleri de beni bir arada tutuyordu.

Benimle dünyadaki en doğal şeymiş gibi ilgilendi ve aklımı kurcalayan da buydu, panik atak değil.

İkimiz de bu konuyu açmamıştık ve ikimizin de açacağını sanmıyordum ama bu beni o gün bunu tek başıma yaşamak zorunda kalmadığım için daha az minnettar yapmadı.

Başka birinin neler olduğunu biliyor olması tuhaf bir şekilde özgürleştiriciydi. Sanki artık o da bildiğine göre, tüm bunlar sadece benim kafamda var olmuyordu.

-Gerçekti. Bana verdiği acı gerçektir. Sonrası gerçektir.

Ve eğer düşüş gerçekse, yükseliş de gerçek olabilir.

Şimdiye kadar Brooks'un binicilik dersleri sadece atlarımızı birlikte bağlayıp çözmekten ibaretti. Sonra onları binicilik ağılına götürüp gezdiriyorduk. Ahıra döndüğümüzde atları çözdükten sonra Maple ve Friday'i meraya salıyorduk.

Bundan sıkılmış olmalı. Atlarımızı hazır hale getirmek için yaptığı onca işi, onları bir köpeği sokakta gezdirip sonra da geri getirmekle eşdeğer bir at gezintisine çıkarmak için nasıl sabrediyordu?

Benimle zamanını boşa harcıyormuş gibi hissediyordum ama işi ağırdan aldığı, Maple'a binmem için bana baskı yapmadığı için minnettardım... henüz.

Gelmesi gerektiğini biliyordum.

Yapıştır ve yürü rutinimizi yaparken Brooks'la konuştuk. Bu adam ben doğduğumdan beri evimin etrafında dolanıyordu ama ilk kez onunla bire bir vakit geçiriyordum. Ve konuştuk. Yani, *gerçekten* konuştuk.

Konuştuğumuz sırada ne kazayı ne de sonrasını düşünüyordum.

Yardıma oldu. Muhtemelen itiraf etmek istediğimden daha fazla.

Son birkaç gündür Brooks hakkında çok şey öğrenmiştim. En sevdiği filmler *Ölü Ozanlar Derneği* ve *National Treasure*'miş - kesinlikle beklemediğim iki film. Daha çok *İhtiyarlara Yer Yok tarzı* bir adam olacağını düşünmüştüm.

En sevdiği grup Bread'di ama ikinci bir favori seçmek zorunda kalsaydı Brooks & Dunn ya da The Highwaymen'i seçerdi.

Başka şeyler de öğrendim. Konuşmalarımızın arasına serpiştirilmiş, muhtemelen bana söylediğinin farkında olmadığı şeyler. Üvey kardeşlerinin artık onunla hiç konuşmadığı gibi. Üvey babası John yüzünden annesini yıllardır görmemişti. Birkaç yıl önce The Devil's Boot'tan biri ona annesinin sağlığı için başsağlığı dilemiş ve o da annesinin yemek borusunda kanser tedavisi gördüğünü bu şekilde öğrenmiş.

Şimdi iyiydi ama onu hâlâ görmemişti.

İyileşme sürecine girdikten hemen sonra birkaç kez denedi ama John onu eve almadı.

Büyürken Brooks'un evdeki durumunun pek iyi olmadığını biliyordum. Bu yüzden tüm zamanını çiftlikte geçiriyordu. Ama bunu bir yetişkin olarak duymak farklıydı. Artık benim için daha önemliydi.

Bunu duymak bile bana ağır geldiyse, Brooks için nasıl bir his olduğunu ancak hayal edebilirim. Bunu taşımak zorunda olan oydu.

O daha iyisini hak ediyordu.

Brooks'la bu şekilde vakit geçirmek tuhaftı. Onu neredeyse tüm hayatım boyunca tanıyordum ama aslında *tanımıyordum*.

Yakın zamana kadar Brooks hakkında bildiğim en önemli şey *sürekli* etrafta olduğuydu. Kardeşlerim ve babamla birlikte Ryder Boys Club'ın bir parçası olduğu için onu çok kıskanırdım ama o bir Ryder bile değildi.

Keşke o zaman böyle bir şeyin parçası olmanın, yani bizim bir parçamız olmanın onun için ne kadar önemli olduğunu bilseydim.

Bugün bir dersimiz daha vardı ama sabahın ilerleyen saatlerine kadar değildi. Gus, Brooks'un sağlamaya istekli olduğu ekstra ellerden yararlanıyordu, bu yüzden babamla kahvaltı etme fırsatını değerlendirdim. Eve geldiğimden beri onu yeterince görmemiştim, meşgul bir adamdı.

Mutfak tezgâhında otururken, ben ev yapımı çikolatalı kreplerle, o yeşil bir smoothie ile -es gerçekten sağlık konusunda şaka yapmıyordu- Brooks'u sordum.

"Baba?" Sesim sessiz, hatta ürkekti.

"Evet, Spud?" diye cevap verdi sabah gazetesinden başını kaldırmadan. Sormak üzere olduğum şeyin babamın tepkisini çekeceğini biliyordum ama Brooks'ta ne bulduğunu bilmem gerekiyordu.

"Brooks hakkında ne düşünüyorsun?"

"Luke mu? O iyi bir adam. Neden?" *Çünkü geçen gün bir saat boyunca benimle ahırın zemininde oturdu ve bunun normal olup olmadığını bilmem gerekiyor.*

"Sanırım sadece biz çocukken onu neden yanına aldığını merak ediyorum."

Babam okuma gözlüğünü çıkardı ve elindeki kâğıdı yere bıraktı. "Bu ani ilgi neden?" *Bayraklar: kalktı.*

"Bilmiyorum. Sadece merak ettim."

Babamın bana bakışı cevabıma tam olarak ikna olmadığını gösteriyordu ama yine de soruma cevap verdi.

"Luke korkusuz biri. Çocukken Gus onu okuldan eve getirdiğinde, ya harika biri olacağını ya da babası gibi kendisinin en büyük düşmanı olacağını biliyordum." Babam devam etti: "Jimmy'yi eskiden çok iyi tanırdım. O da korkusuzdu. Ama kimsenin ondan bir beklentisi yoktu. Korkusuzlukla başlayan şey yaşlandıkça pervasızlığa dönüştü."

Bu bana mantıklı geldi. Jimmy Brooks sorumluluk sahibi ya da istikrarlı bir adam olarak bilinmezdi.

"Ama Brooks da umursamazdı," dedim, kendini yaraladığı ya da aptalca bir şey yaptığı tüm zamanları düşünerek. Boktan bir motosiklet alıp kasksız bir şekilde kasabanın içinden geçtiği ve

aynı gün içinde bir ağacın etrafına dolandı. Babamın ve Gus'ın ödünü koparmıştı. Eve döndüğümde, kanlı ve morarmış Brooks, Amos Ryder'ın meşhur konuşmalarından birini yapıyordu.

Şimdi bildiklerimi öğrenince, Brooks'un o gün babamın yaptığı gibi ona bağırarak kadar önemseyen biri olup olmadığını merak ettim.

Eve döndüğümünden beri, ona verdiğim değerden çok daha şefkatli ve dinamik olan bu adamı anlamaya çalışıyordum.

"Luke umursamaz değildir. Hiçbir zaman da olmadı. Bazen dikkatsiz davranırdı.

-Dürtüsel ve aceleci. Muhtemelen bu yüzden sayamayacağım kadar çok kez burnu kırıldı. Ama hiç kimseniz ya da hiçbir şeyiniz olmadığında ve etrafınızda sizinle ilgilenecek kimse olmadığında umursamak zordur."

Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum. Sevildiğimi hep biliyordum.

"Luke bir tür sokak köpeği gibi," diye devam etti babam. *Güzel, diye* düşündüm. "Kenarları kaba, biraz yapıya ve sağlıklı bir doz sevgiye ihtiyacı var. İyi günleri de var, kötü günleri de. Babam dilini şaklattı

-"Birkaç yıldır onun kefaletini ödemek zorunda kalmadım ve bu durumdan oldukça memnunum."

Babamın Brooks'u üç kez kavga ettiği için kefaletle hapisten çıkarmak zorunda kaldığını hatırlıyorum ve bunlar sadece benim bildiğim zamanlardı.

Neyse ki burası küçük bir kasabaydı ve Amos Ryder şerifle aynı okula gitmişti.

"Burada hoş karşılanacağını söylediğimizde bana, Gus ve Wes'e güvenmesi uzun zaman aldı ama biz ona destek olmaktan asla vazgeçmedik ve sonunda o da bize destek oldu ve o zamandan beri de her gün destek oluyor."

Ailemden kimse gelemediği için Brooks'un beni rodeo antrenmanından alması gerektiği zamanı düşündüm. Eve yürümeyi tercih ederdim ama Gus sorun olmayacağı konusunda ısrar etti.

Brooks geç kalmıştı. Birkaç bira içtiği için araba kullanamıyordu, bu yüzden kamyoneti köşeyi döndüğünde, o sırada hangi kızla takılıyorsa sürücü koltuğundaydı.

O zamanlar bu durum beni çok sinirlendiriyordu, özellikle de kızla Brooks'un arasına oturmak zorunda kaldığım için. Kız arabayı sürerken Brooks yüzüne biraz hava gelsin diye kafasını camdan dışarı çıkarmak zorunda kalıyordu.

Şimdi geriye dönüp baktığımda, o gün yine de benim için geldiğini fark ettim.

Çakırkeyif ve geç de olsa, yirmi yaşındaki bir Brooks'un bunu yapabileceği çok fazla insan olduğunu sanmıyordum.

Luke Brooks'un en iyi arkadaşının küçük kız kardeşini almaya gitmek için o kızı kendisini götürmesini istemek zorunda kaldığını düşününce ağzımın kenarlarında küçük bir gülümseme hissettim.

"İstenmediği bir evde yaşamamanın onun için nasıl bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim," dedim. Ona karşı böyle bir pislik olduğum için kendimi kötü hissettim. "Sence Gus'la tanışmasaydı farklı mı olurdu?"

"Olabilir. Tüm övgüyü alabileceğimizi sanmıyorum. Çocuğun Rocky Dağları büyüklüğünde bir kalbi var. Kendisiyle ilgilenecek insanlar olmasını seviyor ve insanların kendisiyle ilgilenmesine ihtiyacı var. Bence eninde sonunda yolunu bulacaktı, belki birkaç boktan pit stop daha yapsaydı."

Bir an için bunu düşündüm. Hâlâ Brooks'un beynimdeki iki versiyonunu birleştirmeye çalışıyordum: Düğmelerime basan dikkatsiz genç ve ben panik atak geçirirken bir saat boyunca ahırın zemininde benimle oturan adam.

Aynı kişi olduklarına inanmak zordu. Değişmiş miydi, yoksa onu daha önce net olarak görememiş miydim bilmiyordum.

"Sanırım o iyi," dedim, babamın önünde hiçbir şeyi ele vermemeye çalışarak.

Bana gülümsedi ve yüzünde anlam veremediğim bir ifade vardı. "Öyle," diye onayladı babam. "Benimle kahvaltı ettiğin için teşekkürler, Spud."

"Zamanınız doldu mu?" diye sordum.

"Evet, öyle. Bugün biraz envanter ve saman balya makinelerinden biri için yeni bir parça almak üzere kasabaya gidiyorum. Bir şeye ihtiyacın var mı?" Tezgâhtaki alanını temizlemeye ve bulaşıkları lavaboya götürmeye başladı.

"Ben iyiyim. Ahıra gitmem gerek."

Kovboy şapkasını mutfaktaki kancasından çıkarırken, "Günün tadını çıkar, Spud," dedi. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum," diye cevap verdim. Artık babam çiftliğe döndüğüne göre, onunla geçirdiğim zaman için minnettardım. Şu anda onunla geçirdiğim zaman, tatillerde eve geldiğim ya da programıma ara verdiğim zamanlardan farklıydı. O zamanlarda babam benim etrafımda plan yapar, böylece birlikte iyi vakit geçirebilirdik.

Daha uzun bir süre evde olduğum için onunla geçirdiğim bu küçük anlara değer veriyordum. Bu, birlikte zaman geçirmemiz için üzerimizde hiçbir baskı olmadığı anlamına geliyordu. On sekiz yaşımdan beri ilk kez birbirimizin yörüngesinde -zamanımızla ilgili bir son tarih olmadan- var olabildik.

Bu küçük anlar, ben yokken onu ne kadar özlediğimi ve ona ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemi sağladı.

Ve beklenmedik bir şekilde eve döndüğüm için ne kadar mutlu olduğumu hissettim.

Ahırlara doğru yürümeye başlamıştım ki telefonum çaldı. Arka cebimden çıkardım ve arayanın Kenny olduğunu gördüm. Onu The Devil's Boot'ta gördüğümünden beri biraz konuşmuştuk ama çılgınca bir şey değildi. O gece onunla flört etmek eğlenceliydi. Onu görmek güzeldi, nazikti ve Teddy ile beni eve bıraktığı için gerçekten minnettardım, böylece barın dışındaki kamyonetin kasasında uyumak zorunda kalmamıştık, ama ona karşı herhangi bir ilgim yoktu.

Buluşacağım adamla hiçbir ilgisi yoktu. Muhtemelen.

Stockton'dan da birkaç mesaj almıştım. Onları okumamıştım ve daha sonra okumadan sileceğimi biliyordum. İçimi çektim ve Kenny'ye cevap vermeden telefonumu cebime geri koydum.

Brooks beni görmeden ben onu gördüm. Ahırın kapısında idi ve elinde bazı aletler vardı. Muhtemelen Gus'ı duvara yapıştıran menteşeyi tamir ediyordu.

Eve geldiğimden beri Brooks ilk kez kendine özgü kaslı tişörtünü giyiyordu. Sanki bu tişörtü makasla kesmeden önce INXS tişörtüymüş gibi görünüyordu.

İtiraf etmek ne kadar sinir bozucu olsa da Luke Brooks çok seksiydi ve kaslı tişört de öyle. Tanrım, benim neyim vardı? Geçmişte kaslı tişörtlere şiddetle karşıydım ama şimdi Brooks'a ve onun açıkta duran kollarına ağzımın suyu akıyordu. Pazularının esneme ve kabarma şekli herkesi azdırmaya ve rahatsız etmeye yetiyordu.

Bugün taktığı beyzbol şapkasına hiç girmeyeyim bile.

Lanet olsun.

Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun.

Sen zayıfsın Clementine Ryder, diye düşündüm kendi kendime. Bir ters beyzbol şapkası ve kaslı tişörtler hakkındaki tüm fikirlerimi pencereden dışarı atıyordum.

Luke Brooks hakkındaki görüşlerim de onlarla birlikte çöpe atılıyordu.

Toprağın üzerindeki çizmelerimi duymuş olmalı ki işinden başını kaldırdı. Olabildiğince kocaman gülümsedi ama iki elinin arasında bir çivi tutuyordu.

İhtiyacı olursa diye elinin altında tutuyordu.

Neden o da sıcaktı?

"Hey," diye seslendim. Çiviye ağzından çıkardı ve ayaklarının dibindeki kâseye attı.

"Günaydın," dedi. Eskiden onun dağlı ses tonundan nefret ederdim, ama şimdi kendimi ona kaptırmak istiyordum. Gözlerinin beni bir aşağı bir yukarı takip edişini izledim ama bunu sanki fark etmemi istemiyormuş gibi hızlıca yaptı. Yanaklarım kızardı ve bunu uzaklaştırmaya çalıştım.

"Bugün ata binmeye hazır olduğuna düşünüyor musun?" diye sordu. İçinde bir yerlerde bir şaka vardı ama ona dokunmuyordum. İhtiyacım olan son şey Luke Brooks'la montaj şakaları yapmaktı.

Maple'a binme düşüncesi kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden oldu, ancak birkaç hafta önce verdiğim tepkinin yakınından bile geçmiyordu.

"Sanırım deneyebilirim," dedim. Brooks yine gülümsedi. Böyle kocaman gülümsediğinde gözlerinin etrafında kırışıklıklar oluşurdu. Aptalca sevimliydim.

"Gidelim o zaman." İki parmağıyla ahırda ona katılmamı işaret etti. Maple ve Friday'in ahırlarına doğru yan yana yürüdük ama Maple'ınki boştu.

"Maple nerede?" Ben sordum.

"Bu sabah onu dışarı çıkardım," diye cevap verdi. Tamam mı?

"Yani... bugün montaj yapmayacak mıyım?" Kafam karışmıştı. Maple benim atımdı, madem ben binecektim, o neden burada değildi?

"Öylesin, ama biz temellere geri dönüyoruz." "Ne olmuş yani?"

"Moonshine'a bineceksin." Hah. Maple'dan başka bir ata binmeyi düşünmemiştim ama Moonshine mantıklı gelmişti. Moonshine bombaya dayanıklı, yeni başlayanlar için mükemmel bir atı.

Ve yine acemiymdim. Bunu neden düşünemedim ki?

"Tamam," diye kabul ettim. "Moonshine olsun o zaman."

"Onu ve Cuma'yı çapraz bağlara bağlayacağım ve başlayacağız, tamam mı?"

"Evet." Kalbim göğüs kafesimi tekmelemeye başlamıştı ve ilk panik duyguları artık çok tanıdık geliyordu. Brooks'un gözleri üzerimdeydi, muhtemelen tepkimi ölçmek istiyordu. Göğsümden yukarı doğru tırmanan panik duygusuna odaklanmak yerine ona odaklandım. Kolları beni sardığında kendimi ne kadar güvende hissettiğime ve nefesinin yanağımda bıraktığı hisse odaklandım.

Eğer o buradaysa, iyi olacaktım.

Paniği bastırdım ve onu boğazımın dibinde sıkıca kilitledim. Bağlama işlemini başlatmak için hareket ettiğimde içimi sızlattığını hissettim ama beni yenmesine izin vermedim.

Bunu yapabilirim.

Bunu yapmak istedim.

Brooks atları sabitlerken duvardan tımar aletlerini aldım ve son bir haftadır yaptığımız rutine geri döndük. Moonshine'ı fırçalamaya başladım ve sanırım bu onu mutlu etti. Kuyruğu özgürce sallanıyordu.

"Peki, bugün neyi ele alalım?" diye sordu. Benimle konuşmak istemesi hoşuma gitmişti, belki de konuşmalarımızdan o da benim kadar keyif alıyordu. "Hmm..." Yüksek sesle söyledim. Bir an düşündüm. Ne yaptım ben?

Luke Brooks hakkında ne bilmek istersiniz? "İlk öpücüğün kimdi?" Ben sordum.

Brooks şaşırılmış görünüyordu ama sadece gülümsedi ve "İlginç bir soru Ryder," dedi.

"Öyleyse cevap ver," dedim. "Yoksa Luke Brooks tarafından kalpleri kırılan uzun kadın serisini hatırlamıyor musun?"

Güldü. Derin, içten bir kahkahaydı. "İlk öpücüğüm Claudia Wilson'dı."

Bu isim - yani soyadı - hemen kafamda bir çan çaldı. "Annesiyle yatmadın mı?" Ağzımdan kaçırdım.

"Beni takip mi ediyorsun Ryder?" dedi sırtarak. "Hayır," dedim savunmaya geçerek.

"Elbette." Hâlâ sırtıyordu ve ben bunu rahatsız edici bile bulmuyordum, ki bu bile başlı başına rahatsız ediciydi. "İlk öpücüğümü on üç yaşımdayken aldım. Bir ortaokul dansındaydı. Hani şu Usher'ın "Yeah" şarkısını çaldıktan sonra Journey'nin "Open Arms" şarkısını çaldıkları ve fazla yaklaşmamanız için sizi uyardıkları danslar var ya?" Neden bahsettiğini çok iyi biliyordum. "Ve o zavallı öğretmenler her an birbirlerine sürtünmeye başlayabilecek bir oda dolusu genci izlemek zorunda mı?" Kıkırdamadan edemedim. Bu danslar Meadowlark'ta evrensel bir deneyimdi.

"Her neyse, onlardan biriydi. Yavaş bir şarkı sırasında erkeklerin soyunma odasına gizlice girdik ve onu duşta öptüm. Bu işte pek iyi değildim. Neredeyse ikimizin de ön dişlerini kırıyordum ve hazır olmadan dilimi kullanmaya çalıştım."

Bunun üzerine daha yüksek sesle güldüm.

"Ve diğer hafif istilacı sorunuza cevap vermek gerekirse, evet. Annesiyle yattım." En azından dürüsttü. "Ama bu liseden sonraydı, onun kim olduğunu bilmiyordum ve sadece bir kez oldu."

İlginç.

"Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, insanların anneleriyle cinsel ilişkiye girdiğime dair söylentiler abartılı." Bu söylentilerin varlığından haberdar olmasına rağmen onlara hiç değinmemesi bana komik geldi. Kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü umursamadan yoluna devam etti.

"Peki kaç tane anneyle yattın?"

"Sadece bir tane." Birisi bana en az on olduğunu söylemişti. Meadowlark'ta Luke Brooks'u çevreleyen efsane köklüydü. Benim dışımda herkesin ona katlanması beni rahatsız ederdi.

"Benim için perdeyi gerçekten aralıyorsun Brooks."

"Gördüklerini beğendin mi?" diye sordu şakayla karışık ama cevap verirken dürüsttüm.

"Evet." Yaptığı işe ara verdi -Cuma'nın toynaklarını temizliyordu- ve bana baktı. Yüzündeki ifadeyi tam olarak çıkaramadım ama... yoğundu. Geldiği gibi gitti.

"Peki seninki kimdi?" diye sordu, işine dönerek. "İlk öpücük yani."

"Colton Clifford'dı. İkinci sınıfta. Dört Temmuz rodeosundaki havai fişek gösterileri sırasında." O günü düşündüm. On beş yaşındaydım ve tek düşünebildiğim Meadowlark'tan ayrılmama sadece üç yıl olduğuydu.

Acaba on beş yaşındaki ben, başladığım yere geri döndüğüm için hayal kırıklığına uğrayacak mıyım?

"Vay be. Pürüzsüz." Moonshine'ın ayakkabılarındaki inatçı kirleri temizlerken Brooks'un sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

"Gerçekten öyleydi," dedim. "Ta ki o gecenin ilerleyen saatlerinde başka bir kızı öptüğünü öğrenene kadar."

"Şaka yapıyorsun." Luke'un sesi gerçekten şok olmuş gibiydi, sanki bir erkeğin bana bunu yapabileceğine inanamıyordu. Kalbim tekrar göğsümü tekmelediğinde, bunun panikle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey onunla ilgiliydi.

"Hayır," diye cevap verdim. "Onu tribünlerin altında bir birinci sınıf öğrencisiyle yakaladım." "Nerede yaşadığını biliyorum. Oraya gidip kışını tekmeleyeceğim.

Şimdi."

Güldüm ama ciddi olabilirdi. "Teddy bunu yıllar önce halletti," dedim gülümseyerek.

"Güzel," diye yanıtladı.

İkimiz de tımarımızı bitirdik ve takımlarımızı almaya gittik. Kalp atışlarım yeniden hızlanmaya başladı. Brooks sanki bunu hissetmiş gibi, "Sorun yok Emmy," dedi ve beni Moonshine'a geri götürürken elini belime koydu. Onun dokunuşuyla vücuduma yayılan sıcaklık beni ona binme konusundaki endişemden uzaklaştırdı.

Onu bağlamak için gerekenleri yaptım. Bu ikinci doğasıydı. Bunu hayatımda binlerce kez yapmıştım. Bu abartı değildi.

Eyer yastığı. Eyer. Kolan. Dizgin, uçtan başlayarak. Hareketleri yaparken kafamdaki kelimeleri defalarca tekrarladım, zihnimi daha sonra ne olacağına değil, elimdeki göreve odaklamaya çalıştım.

Brooks Cuma günkü işini bitirdikten sonra atları ahırdan ağıla götürdük.

Brooks Cuma'yı direklerden birine bağladı ve yanıma geldi. "Hadi yapalım şunu Ryder. Desteğe ihtiyacın var mı?" Dürüst olmak gerekirse, bir destekten zarar gelmezdi.

Elini sırtıma koyduğunda verdiğim tepkiye dayanarak, dokunuşunun dikkatimi dağıtabileceğini düşündüm ve başımı salladım.

Havada bir şeyler değişti, sanki bana dokunmasına izin vermek aramızdaki bir şeyi değiştirdi.

"Pekâlâ." Önce ellerini belime koydu, birine ata binmesi için böyle yardım edilmezdi. Bunu ikimiz de biliyorduk ama umurumda değildi. Moonshine'a kendim de binebilirdim ama onun bana dokunmasını istiyordum. "Sol ayak üzengide, şekerim." Bu terim onun dilinden zahmetsizce döküldü. Artık kulağa aşağılayıcı gelmiyordu, gerçi muhtemelen her kadına böyle sesleniyordu.

"Bir elin kulpta." Sesi alçaldı mı? Bu mümkün müydü? Omurgamdan aşağı bir ürperti sızdı.

Ne yaptığımı bilmeme rağmen talimatlarını uyguladım. Ama bunu düşünmek zorunda olmamak, sadece dinleyebilmek özgürleştiriciydi.

Dikkat dağıtma işe yaradı. Beni kaldırması gereken noktaya geldiğimizde, bana doğru eğildiğini hissettim.

"Bu ata kendi başına binebileceğini biliyorum Ryder." Elleri hâlâ belimdeydi ve nefesini enseme hissedebiliyordum. Belimi sıktı ve sonra bıraktı. "Öyleyse yap."

Yaptım.

Daha ne olduğunu anlamadan sağ ayağımı yerden kaldırdım ve bacağımı Moonshine'ın üzerine savurdum.

Eyerdeydim.

Lanet olsun.

Eyerdeydim ve her şey yolundaydı.

Brooks'a baktım, gülümsüyordu ve gülümsemesi içimi baştan aşağı ısıttı.

"İşte orada," dedi.

Cuma gününe geri dönerken gözlerini benden ayırmakta zorlanıyor gibiydi.

Luke Brooks pek çok seksi şey yapıyordu, bu da giderek daha az sinir bozucu olmaya başlamıştı, ama onu ters beyzbol şapkası ve kaslı tişörtüyle ata binerken izlemek kadar seksi bir şey olduğunu sanmıyorum.

Lanet olsun.

Yerleştikten sonra, "Ağırdan alacağız, tamam mı? Ağılın etrafında birkaç tur attıktan sonra bugünlük işimiz bitecek."

Başımınla onayladım. Brooks'un Cuma'nın ortasını baldırlarıyla hafifçe sıkıştığını ve ilerlemeye başlamasını istediğini gördüm, o da bunu yaptı.

Derin bir nefes aldım ve aynısını Moonshine'a yaptım. O da. "Nefes al, Emmy. Moonshine'ın seninle ilgileceğini biliyorsun. O Her zaman öyleydi." Haklıydı. Derin bir nefes aldım ve dizginleri beyaz parmaklarımla kavrayarak gevşedim.

Moonshine Cuma'yı takip etti, tıpkı olması gerektiği gibi.

Brooks beni kontrol etmek için sürekli arkasına bakıyordu. Gülümsemesi yüzünü hiç terk etmedi.

Cuma durmadan önce ağılın etrafında üç tur attık. Moonshine'ın dizginlerini nazıkçe çektim, ama o olmadan da dururdu. Brooks attan indi ve Friday'i tekrar direğe bağladı. Bana doğru yürüdü ve yüzündeki gülümseme o kadar bulaşıcıydı ki ben de ona gülümsedim.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Harika hissediyorum," dedim. Gerçekten.

"Sen de harika görünüyorsun." Bu adam ve onun beni kızartma yeteneği hâlâ sinir bozucuydu.

"Kapa çeneni Brooks," dedim. Gülümsemeye devam etti. "Hazır öndeyken bırakalım. Attan inmeye hazır mısın?"

Attan iniş sorunsuz geçti ve botlarım yere değdiğinde, artık sevincimi kontrol edemiyor gibiydim. Moonshine'ı Friday'in yanındaki direğe bağladım ve Brooks'la yüzleşmek için döndüm. Elimde değildi, kendimi ona doğru attım ve kollarımı boynuna doladım.

Bir an sersemlemiş gibiydi ama sonra kollarını bana doladı ve beni bir saniyeliğine yerden kaldırdı. Birlikte güldük. Ona bakabilmek için geri çekildim.

"Teşekkür ederim Luke." Samimiyetimi duyabilmesini umuyordum. "Bunu sen yaptın Emmy. Hepsi senin sayende oldu."

"Bunu sensiz yapamazdım." Evet, bir ata binmek ve birkaç yürüyüş turu atmak varil yarışından çok farklıydı ama bu da bir şeydi. O kadar uzun süre hiçbir şeyim olmadıktan sonra kendimi dünyanın tepesinde gibi hissettim.

"Yapardın. Bunu biliyorum." Elini kaldırdı ve bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı, sonra da elini yüzümde tutmaya devam etti. Gözleri tıpkı o gece kulübemde olduğu gibi dudaklarıma kaydı. O geceden farklı olarak başparmağını hareket ettirdi ve alt dudağımın üzerinde gezdirdi. Onu ağzıma almak istedim.

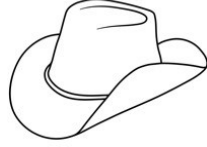
İşte buydu.

Beni öpmesini istedim. Bunu çok istedim.

Ama öpmeyemedi.

Bunun yerine geri çekildi, her iki atımızı da çözdü ve onları ahıra geri götürmeye başladı.

LUKE

I İki haftadan kısa bir süre içinde, en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşini neredeyse b i r değil, iki kez öpüyordum. Onu o kadar çok öpmek istiyordum ki acınacak haldeydim.

Kendime bunun Emmy'nin güzel olmasından kaynaklandığını söylemeye çalıştım.

bir süredir bir kadını öpmemiştim. İstememiştim. Ama bunun doğru olmadığını biliyordum. Aramızda bir şeyler vardı.

Ve Emmy sadece güzel değildi. Sıradışıydı.

Son iki hafta içinde Emmy bana bir değerim varmış gibi bakmaya başladı ve ben de bunun bana verdiği hisle uçtum.

Dün ağılın etrafında attığı her turda kendine olan güveninin nasıl arttığını görmek kot pantolonumu sıkılaştırmıştı. Peki ya sonrasında kendini bana atışı?

Ben lanet olası bir gidiciydim.

Ertesi gün ona mesaj attım ve barda bir işim olduğunu, bu yüzden ata binemeyeceğimi söyledim. Doğruydı. Genelde Cuma günleri çiftlikte çalışmazdım çünkü o günü Şeytan'ın Çizmesi'ni hafta sonu için hazırlayarak geçirirdim.

Ona birkaç gün yoğun olacağımı ve Salı günü tekrar başlayacağımızı söyledim. Bu bana kafamı toparlamam ve ona dokunmanın nasıl bir şey olacağını düşünmeyi bırakmam için yeterli zaman vermeli... her yerde.

Emmy'yi ektiğim için kendimi kötü hissediyordum ama onun söz konusu olduğu durumlarda kafamı toparlamak için birkaç güne ihtiyacım vardı. Eğer Emmy'yi şu anda hissettiğim gibi hissederken görürsem, onu öpeceğimden hiç şüphem yoktu. Onu öpmekten fazlasını yapardım.

Emmy'yi her yönden benim yapmak istedim.

Onunla ilgili her şeyi bilmek istiyordum, ismimi inlerken çıkardığı ses de dahil.

Daha önce tehlikeli bir bölgede olduğumuzu düşünüyorsam, şimdi nerede olduğumuzu bilmek bile istemiyordum.

İçimi çektim ve ellerimi yüzümde gezdirdim. Yapacak milyonlarca işim vardı ve tek düşünebildiğim Emmy'ydi.

Bu sabah Joe bana neden bu kadar dalgın olduğumu sordu ve ben de nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Joe iyi bir adamdı. The Devil's Boot'ta benden daha uzun süredir çalışıyordu ve barın Jimmy Brooks'a ait olmaktan kurtulmasının tek nedeni oydu.

Babam barı bana bıraktığında, yüzde ellisini Joe'ya vermek istedim. Bunu hak etmişti, ama o reddetti. Kırk beş/elli beş bölüşmeye karar verdik. Bu onu mutlu ediyor gibiydi ve ben de bundan çok iyi bir ortak çıkarmıştım.

Ayrıca Rebel Blue'ya yardım etmeye devam etmemi sağladı ve bu benim için her şey demekti.

Neredeyse barı kabul etmeyecektim. Babamdan hiçbir şey istemiyordum. Birkaç yıl önce öldüğünde, ondan hiçbir şeye ihtiyaç duymadan otuz yıldan fazla bir süre geçirmiştım ve o zamandan beri de buna başlamak istemiyordum. Ancak banka bana bunun muhtemelen barın sonu anlamına geldiğini açıkladığında - bu kadar çok insan için çok şey ifade eden bir şeyin sonu, sadece country klasiklerini avazları çıktığı kadar söyledikleri bir yer olsa bile - kabul etmeye karar verdim.

Evi de aldım; barın arkasındaki ağaçların arasında, yaklaşık bin metre uzaklıkta tek katlı bir bungalovdu. Sahip olduğum arazi Rebel Blue değildi ama içinde bir ev ve iş yeri olan yüz dönümlük bir arazi benim gibi biri için hiç de fena sayılmazdı.

Tüm bunların Jimmy'nin eline nasıl geçtiğini tam olarak bilmiyordum ama minnettar olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Ofisimin kapısı çalındı. Joe'yu görmeyi bekleyerek başımı kaldırdım. Onun yerine Teddy Andersen'ı gördüm.

Teddy Andersen'in Cuma günü saat 10'da barımda ne işi vardı? Joe neden onu ön kapıdan içeri almıştı ki?

"Meşgul müsün?" diye sordu. Saçları kendine özgü atkuyruğuyla toplanmıştı ama yüzündeki ifade alışılmadıktı. Kızgın görünüyordu.

Teddy gezegende kızdırmak isteyeceğim son insanlardan biriydi. O ve Gus muhtemelen bu konuda eşitlerdi. Dün, Emmy bana

İlk öpüşmesinin hikâyesini anlatırken Teddy'nin "icabına baktığını" söylediğinde ilk aklıma gelen, muhtemelen adamın aletini kesip ona yedirdiği oldu.

"N'aber Teddy?" diye sordum. Teddy ofisimin eşiğinden geçti ve kapıyı arkasından kapattı.

"Emmy ile aranızda neler oluyor?" Yumruklarını çekmedi, sanırım. *Siktir.*

"Sen neden bahsediyorsun?" Ben de cevap verdim. Sesimi nötr tuttum. Ya da en azından öyle yapmaya çalıştım.

"Saçmalamayı kes, Brooks. Bana kulübesinde neredeyse öpüştüğünü söyledi, şimdi de ona binicilik dersi mi veriyorsun? O profesyonel bir fiçı yarışçısı. Senden tüyo almaya ihtiyacı olduğunu sanmıyorum."

Emmy ona kulübeden mi bahsetti? Onun için bir anlamı olmasa en iyi arkadaşına söylemezdi, değil mi?

Mesele bu değil, seni aptal.

"İstedığın kızla oynayabilirsin. Neden Emmy ile uğraşıyorsun?" diye üsteledi, ilgisizliğimi bir cevap olarak kabul etmediği belliydi.

"Onunla uğraşmıyorum," diye dürüstçe cevap verdim. Emmy ile *uğraşmıyordum*. Olsa olsa o benimle uğraşıyordu. Birkaç hafta önce barımın kapısından içeri girdiği andan itibaren sanki beynime damgasını vurmuş ve neredeyse 7/24 onu düşünmemi talep etmişti.

Kimseye karşı bir şeyler hissetmemem gerekiyordu, hele ki en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşine. "Emmy ve ben arkadaşız."

Teddy ikna olmuş görünmüyordu. Muhtemelen cevabım ikna edici olmadığı içindi. Emmy ve ben arkadaştık ama sadece bu kadar olabildiğimiz için.

"Arkadaş mı?" diye sordu.

"Evet. Onunla vakit geçirmeyi seviyorum." "Peki ya binicilik dersleri?"

"Daha çok sürüş tazeleme, bunu ona sormanız gerekecek." Masamdaki bazı kâğıtlarla meşgul oldum. Emmy'nin neler yaşadığını kimseye anlatmak bana düşmezdi. Sadece onun yanında olmak istiyordum.

"Tüm arkadaşlarınızla gerilim dolu neredeyse öpüşmeler yaşıyor musunuz?"

Gerilim dolu mu? Emmy ona böyle mi tarif etti?

Gülümsememeye çalıştım. İşe yaradığını sanmıyordum, bu yüzden hissettiklerimi Teddy'den gizlemek umuduyla ellerimden birini ağzımı kapatmak için kaldırdım.

Belki Emmy de aramızda olanlardan benim kadar etkilenmişti.

Bunu düşünemezdim. Zihnimin o yolda dolaşmasına ve bu doğru olsaydı sonumuzun ne olacağını düşünmeme izin veremezdim.

"Hayır," diye cevap verdim basitçe. Hiç kimseyle gerilim dolu bir şey yaşamamıştım. Sadece Emmy'yle.

"Yüzündeki o aptal sırıtışı sil Brooks. Bana neler olduğunu anlat."

"Bak Teddy, Emmy'yle dalga geçmiyorum. Söz veriyorum. Onu incitecek bir şey asla yapmam. Biz arkadaşız ve onunla vakit geçirmekten hoşlanıyorum, hepsi bu. Tamam mı?"

Bu cümlelerin yarısı doğrudu ama işe yarıyor gibiydi.

Teddy'nin yüz hatları kızgınlıktan eğlenceye dönüşmeden önce bir dakika boyunca sözlerimi düşünmesini izledim.

"Ne?" Ben sordum.

"Yok bir şey. Şimdi anlıyorum." Küçük bir gülümseme ağzını gerdi. "Neyi anladın?"

"Şimdi anladım." Teddy'nin gülümsemesi giderek büyüyordu. "Benim için her şeyi açıklığa kavuşturduğun için teşekkürler."

"Teddy, sen neden bahsediyorsun?"

"Hiçbir şey." Tanrım, sinir bozucu olmaya başlamıştı. Ofisimin kapısına doğru ilerledi ve kapıyı açarken, "Görüşürüz Brooks," dedi. Tamamen gözden kaybolmadan önce, "Eğer en iyi arkadaşımı incitirsen, aletini kesip sana yediririm," dediğini duydum.

İçimde kötü bir his vardı, bir şekilde Teddy onun en iyi arkadaşı hakkında ne hissettiğimi biliyordu.

EMMY

M Sabahın köründe telefonum çaldı. Son zamanlarda beni arayan tek kişi o olduğu için Teddy olduğunu düşündüm. Ekranı bakmadan cevap verdim.

Büyük hata.

"Alo?" Dedim. Sesim sersem gibiydi.

"Merhaba. Emmy Ryder ile mi görüşüyorum?" Telefonun diğer ucundaki ses kesinlikle en iyi arkadaşım değildi. Teddy bile sabahları bu kadar neşeli olmazdı.

"Bu o."

"Günaydın, Emmy. Ben Wendy, Kadın Profesyonel Rodeo Derneği'nden." Pazartesi sabahı konuşmak istemediğim insanlar listesinde rodeocular oldukça üst sıralardaydı. Özellikle de tatlı sesiyle Wendy. "Gelecek ay Meadowlark'a geldiğimizde yarışıp yarışmayacağınızı öğrenmek için aradım."

"Bilmiyorum. Şu anda piste ara verdim."

"Evet, durumunuzun farkındayız." Harika. "Sizi arayıp bu tür şeylerin üstesinden gelmenin zor olabileceğini anladığınızı ve bunu yapmanızı istediğimizi bildirmek istedim, ancak Meadowlark'ta bizimle olmanızı da çok isteriz. Orası senin memleketin, değil mi?"

"Evet," dedim kayıtsızca.

"Daha önce oraya hiç turnuva getirmedi ve sizin de kadroda olmanızın hem bizim için hem de şehriniz için harika olacağını düşünüyoruz." Peki ya benim için ne harika olur?

"Bunu düşüneceğim."

"Harika! Birkaç hafta içinde kontrol etmek için arayacağım. Ya Emmy?" "Evet?"

"Sizin için yapabileceğimiz bir şey olursa, lütfen bize ulaşmaktan çekinmeyin. Size minnettarız ve ekibimizin bir parçası olmanızı seviyoruz. Sen harika bir yarışçısın."

"Teşekkürler." *Ben bir ay boyunca evimde kapalı kaldığımda sen neredeydin?* Kendi kendime düşündüm. Wendy yıllardır WPRA'da fiçı yarışlarından sorumluydu. Onu uzun zamandır tanıyordum. Wendy'yi hiçbir şey için suçlamıyordum ama kaza geçirdikten hemen sonra ona bildirmiştim ve ondan ilk kez haber alıyordum.

Ve bana sorduğu ilk şey yarışmaya istekli olup olmadığımı.

"Tamam, yakında konuşuruz. İyi günler!" dedi Wendy. Sesi gerçekten de kara tahtaya çakılmış çivi gibiydi, özellikle de sabahın bu erken saatinde. Cevap vermeden telefonu kapattım.

Sabahıma bu şekilde başlamak istemezdim.

Denver'dan döndüğümünden beri at üzerinde yaptığım tek şey bir ağılın etrafında tur atmaktı. Moonshine'ı çiftliğin içinden geçen binicilik yollarından birine bile götüremedim.

Şu anda çok yabancı geliyordu, tüm hayatımı bu patikalarda geçirdiğimi düşünürsek bunu hesaba katmak zordu.

Şu anda bunu düşünemezdim.

Dün akşam Brooks'un katılmadığı bir yemekte Wes bana bir projede ona yardım edip edemeyeceğimi sordu. Ben de kabul ettim.

Brooks birkaç gün benimle ata binememiş olsa da, yine de ahıra gittim ve her sabah Moonshine ile birkaç tur attım. O yanımda değilken o kadar kolay değildi ama yapabiliyordum.

Bağlarken yaptığımız önemsiz konuşmaların beni ne kadar sakinleştirdiği inanılmazdı.

Henüz Moonshine'ı tırısı kaldıracak kadar cesur değildim, bu yüzden Wes'in yardıma ihtiyacı olan şeyin çok fazla binicilik gerektirmemesini umuyordum, yoksa bugün iyi bir gün olmayacaktı.

Kendimi zorla yataktan çıkarıp ılık bir duşa girdim. Yaz mevsiminde sabahlar soğumaya başlamıştı ama kulübede ateş yakmayı gerektirecek kadar soğuk değildi. Yine de o günler muhtemelen yakında yaklaşıyor olacaktı.

Genellikle Teddy'nin doğum gününden birkaç hafta sonra, yani bu hafta, havalar akşamları erken saatlerde soğumaya ve sabahları da soğuk kalmaya başladılar. Bu, gün içinde hala cehennem gibi sıcak olmadığı anlamına gelmiyordu.

Günde en az üç mevsimi yaşamadıysanız Wyoming sayılmazdı.

Duştan sonra bir çift Wrangler, siyah bir atlet ve büyük boy bir Carhartt kapüşonlu üst giydim. Saçlarımı geriye doğru ördüm ve botlarımı giydiğim sırada Wes kapıyı çaldı.

"Emmy? Hazır mısın?" Sesi kapıdan boğuk bir şekilde geliyordu.

"Evet, içeri gel!" Ben de cevap verdim. Kapıyı açtı ve sabahın serin havası odama girdi. Kapüşon iyi bir karardı.

"Hey, günaydın. Yan yana geçsek olur mu?" Bununla ne kadar iyi olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Evet, sorun değil." Kamaramın kapısından çıktık ve kapıyı sıkıca kapattığımdan emin oldum. *Bir şey değil, Gus.*

Wes yan yana arabayı kulübeme kadar getirmişti, ben de yolcu tarafına geçip arabaya atladım. "Peki, şu bahsettiğin büyük proje nedir?"

Wes gözlerini önümüzdeki toprak yoldan ayırmadan gülümsedi, gamzeleri iyice ortaya çıkmıştı. "Göreceksin." Yolda bir çatal vardı ve Wes sola gideni seçti. Bu yol Rebel Blue'nun eski kısmına, yani en orijinal yapılara sahip olan kısmına çıkıyordu. Burada çok fazla işleyen yapı olmadığından, çok sayıda sığır dolaşıyordu. Burası çiftliğin onlar tarafından engellenme olasılığının en yüksek olduğu bölümüydü ama bu sabah öyle bir şey olacak gibi görünmüyordu.

"Ee, evde olmak nasıl?" Wes arabayı sürerken sordu.

"Bu çok güzel. Burada olmayı ne kadar özlediğimi fark etmemiştim," dedim. Wes'e karşı dürüst olmak kolaydı. Bazı şeyler hakkında.

"Meadowlark'taki gibi burada mı yoksa Rebel Blue'daki gibi burada mı?"

Bunu bir an için düşündüm. "İkisi de," diye dürüstçe cevap verdim. "Sadece çiftlik için böyle hissedeceğimi sanıyordum ama Meadowlark hatırladığım kadar kötü değil."

"Biri Cehennem'deki hava durumunu kontrol etsin," diye cevap verdi Wes ve ben gülümsedim. "Peki ya geçen ay telefonda konuştuğumuzda bahsettiğin erkek arkadaşın?"

"Önemli değil," dedim. Acı ama gerçek.

"Ah, anladım." Wes bıraktı. Beni bazı konularda zorlamamasını takdir ediyordum. Gus gibi ben de hissettiklerim hakkında konuşmayı pek sevmezdim. Wes bana bir şeyler hakkında konuşabileceğimi hissettirdi, ama hazır olmadan önce bunu yapmam için bana asla baskı yapmadı.

"Burada geçirdiğin zamanda ne yapıyordun?" diye sordu.

"Çoğunlukla ahırlarımızdaydım." Bu doğrudu. Meadowlark'ta, hatta Rebel Blue'da bile başka bir yerde bulunmamıştım. Ama Wes'ten sakladığım şey nerede olduğum değil, kiminle olduğum ve ona karşı ne hissetmeye başladığımı.

"Gus'ın üzerinde Brooks yok mu?"

"Uh, evet. Ben sadece yardım ediyordum."

"Barla meşgul, yani bu onun için muhtemelen iyi bir şey." Hiçbirimiz doğmadan önce Büyük Ev olarak kullanılan yapının önünde durduk. Teknik olarak içinde yaşadığımız evden daha büyüktü. Sadece çok daha eskiydi. Babamız bizim Büyük Ev'i yirmili yaşlarında inşaat etmişti çünkü buradaki su tesisatı pek de ideal değildi.

Bizimkinin aksine, bu daha çok normal bir ev gibi inşa edilmişti. Çiftlik tarzı bir Craftsman'dı. Mavi boyası solmuştu ve ön kapısı tahtalarla kapatılmıştı ama yine de çok güzeldi.

"Burada ne işimiz var?" Ben sordum.

Wes'in yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve ondan yayılan heyecanı hissedebiliyordum. O golden retriever beyninde büyük bir şeyler oluyordu.

"Burası misafir çiftliğimizin merkezi olacak."

"Bekle, bekle, bekle," dedim, beynimin ağzıma yetişmesini sağlamaya çalışarak. "Babam ve Gus izin mi verdi?"

"Henüz değil ama yapacaklar," dedi. "Idaho'dan döndüklerinde Gus bana hala ilgilenip ilgilenmediğimi sordu, tabii ki ilgileniyorum ve bu hafta bir akşam yemeğinde oylama yapacağız."

"Benim oyumu biliyorsun," dedim.

"Biliyorum. Teşekkür ederim." Eski Büyük Ev'e baktım. Elimizden geldiğince bakımını yapıyorduk ama öncelikli değildi, özellikle de kimsenin bir daha çalışan bir yapı olacağını düşündüğünü sanmadığım için. Eğer alana ihtiyacımız olsaydı, babam muhtemelen orayı yıkartı.

"Peki söyleyin bana, harabeye dönmüş bu evi nasıl insanların gerçekten kalmak isteyeceği bir yere dönüştüreceksiniz?"

"Projenin tamamının misafirleri ağırlamaya hazır hale gelmesi muhtemelen en az on sekiz ay sürecek, asıl inşaatın ise altı ila dokuz ay süreceğini umuyoruz" dedi. Bu planı yıllardır kafasında tasarladığını biliyordum. "Tüm evin içinin boşaltılması ve yasalara uygun hale getirilmesi gerekiyor. Ama yerleşim planına gelince, evin batı tarafında altı yatak odası var. Bunlardan ikisi büyük süitlere dönüşecek ve diğer dördü de aralarında birer banyo bulunan bir dizi süite dönüşecek. Büyük bir mutfak ve yemek alanı ile insanların uzun bir günün ardından dinlenebilecekleri bir yaşam alanı oluşturacağız."

Wes bir hayalperestti. Ne Gus ne de ben onun gibi hayal kurma yeteneğine sahiptik - her şeyin mümkün olduğunu hissettirecek şekilde. Ben bu hayali asla kuramazdım ama Wes planını ortaya koyduğunda neredeyse görebiliyordum.

"Bayıldım buna. Bu harika olacak Wes. Seninle çok gurur duyuyorum." Ben de duyuyordum. Bunu onun için istiyordum.

"Teşekkürler, Em."

"Peki, bugün neden buradayız?"

"İçeri giriyoruz. Evin durumunu belgelememiz gerekiyor. Babam ve Gus resmi izinlerini verir vermez, bir tasarımcı ve müteahhit aramaya başlamak istiyorum."

"Hadi yapalım." Wes ve ben kapıya doğru yürüdük.

"Hiç buraya girdin mi?" Wes sordu.

"Hayır. Senin gibi terk edilmiş binalara girme alışkanlığım yok." Wes adrenalini severdi. Bazen başını belaya sokan tek özelliği buydu.

"Sıkıcı," dedi Wes ön kapıdaki kontrplağı çekip açarken. İçeriye baktım. Tanrım, burası çok kötü durumdaydı. Wes'in ve her kimi işe aldıysa onun işi başından aşkındı.

Mutfak tavanı ve hem ölü hem de diri bir sürü kemirgenle ilgili neredeyse ölümcül bir deneyim yaşadıktan sonra, Wes ve ben kapıyı tekrar kapattık.

"Wes, bunu yapabileceğini biliyorum ama lanet olsun. Her şeyi yıkmak istemediğine emin misin?" Başımı sallayarak sordum. Evin içini gördükten sonra, sıfırdan başlamanın daha kolay olacağından yüzde yüz emindim.

"Eminim." Wes gülümsedi. Evin durumu onu yıldırmamıştı. "Gus çiftliği alacak," diye devam etti. "Meadowlark'ı terk ettin ve kendi başına bir şeyler yaptın," diye devam etti. "Bu benim."

Wes ellerini ön ceplerine soktu ve eve baktı. Sanki çoktan bitmiş gibi bakıyordu. Bir şeylerin potansiyelini görebilme yeteneği hayranlık duyduğum bir şeydi.

"Çok güzel olacak, Emmy."

"Biliyorum. Bunu yapabilecek biri varsa o da sensin." Bu doğrudu. Ne Gus ne de ben böyle bir şeyi asla başaramazdık. Denemezdik bile. Wes kolunu omuzlarıma attı ve yan yana yürümeye başladık.

"Hayallerden bahsetmişken, önümüzdeki ay Meadowlark'a geldiklerinde bölüm yarışlarına katılacak mısınız?" Lanet olsun. Bu kasabada hiçbir şey kutsal değil miydi?

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Gazetede yazıyordu." Tabii ki yazıyordu. Yemin ederim, Meadowlark başarılı bir yerel gazeteye sahip olan tek kasabaydı. Kamu tarafından finanse ediliyordu ve bağış yapsın yapmasın herkes bir gazete alıyordu ve en büyük bağışçısı da Amos Ryder'dı.

Yerel gazeteciliği desteklediği için Meadowlark adına sevindim. "Gerçek cevabı mı istiyorsun?" Ona sordum.

"Her zaman," dedi.

"Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, Wes, artık hayalimin ne olduğunu bilmiyorum." Wes yürümeyi bıraktı. Durup yüzümü ona dönmeden önce birkaç adım daha attım.

"Bir yolunu bulacaksın. Her zaman yaparsın." Mesele de buydu. Genelde yapardım ama *bunu* nasıl yapacağımı bilmiyordum - bir parçamdan nasıl vazgeçeceğimi, nasıl yeniden başlayacağımı.

"Bu sefer o kadar emin değilim."

"Öyleyim," dedi. Bana baktı ve beni ne kadar önemseydiği yüzünden okunuyordu. "Her şey biter, Emmy. Yarışmaya devam etmeyi seçsen de seçmesen de, bizi inşa eden kasabada son bir kez ata bindiğini görmeyi çok istediğimi bilmeni isterim."

Geri dönerken Wes'in bana bıraktığı şey buydu. Beni ailenin ahırına bıraktı ve ben de o günkü işime başladım.

Brooks'la Wes'in söyledikleri hakkında konuşmayı ne kadar çok istediğimi ya da ahırların onsuz ne kadar sessiz olduğunu düşünmemeye çalıştım.

LUKE

I dün gece hiç uyumadım. Saatlerce dönüp durduktan sonra, kaybetmeyi göze aldım ve yataktan çıktım. Bir çift koşu şortu giydim, koşu ayakkabılarımı aldım ve kapıya yöneldim. Bir an önce Doğru düşün.

Hava hâlâ karanlıktı, yani muhtemelen sabahın dördü civarıydı. Her sabah, evimin etrafında bir daire çizen ve Şeytan Çizmesi'ne giden patikayı koşardım. Orayı avucumun içi gibi biliyordum, bu yüzden karanlık olmasına rağmen patikadan aşağı inmeye başladım.

Emmy'yi düşünmeden edemiyordum. Onu birkaç gündür görmemiştim ama sanki haftalar geçmiş gibiydi. Bu duygunun ne olduğunu bilmiyordum. Daha önce hiçbir kadın uyanık olduğum her anı Emmy gibi tüketmemişti.

Düşüncelerimi yavaşlatmak için koşumun tanıdık ritmini kullanarak ayaklarımın patikaya vuruşunu dinledim. Kulaklıkla koşmadım, sadece kafamdaki tüm sesleri dinledim.

Düşüncelerimde halletmek istediğim o kadar çok şey vardı ki, bunların çoğu Emmy ve dolayısıyla Gus'la ilgiliydi.

Emmy'yi her zaman önemsemiştim ve kendimi bildim bileli hayatımdaydı. Ama bu son birkaç haftadan önce Gus aramızda bir engeldi. Kötü bir engel değildi ama yine de bir engeldi. Okuldan eve döndüğüm birkaç sefer dışında onunla hiç yalnız kalmamıştım.

Şimdiye kadar.

Emmy ile yalnız kalmak gerçeklikten hızlı bir yolculuğa çıkmak gibiydi. Sadece ikimiz vardık, Luke ve Emmy. Brooks değil, Meadowlark

ve Emmy, Meadowlark'ın sevgilisi. Onunlayken hissettiklerim hızla şimdiye kadar hissettiklerimin en iyisi haline geliyordu.

Son birkaç yılımı bir şey olmaya çalışarak geçirmiştım ve Emmy'de beni oraya ulaşabileceğime inandıran bir şey vardı. Çünkü ukalalık yapmadığı zamanlarda düşünceli, nazik ve çok iyi bir dinleyiciydi.

Bu Emmy benim için yeniydi ve bunun nedeninin genellikle onun içindeki kötülüğü ortaya çıkarmam olduğunu düşünmeden edemiyordum. Ben berbat bir çocuktum. Bu da genellikle düşüncesiz olmama ve dikkat çekmeye çalışmama neden olurdu - her türlü dikkat. Emmy'nin sivri dili tarafından kesilmek de buna dahildi.

Dürüst olmak gerekirse, onun o halini hâlâ seviyordum.

Onunla her konuda acımasızca dalga geçmem hoşuma gitmiyordu ama onun karşılık vermesi hoşuma gidiyordu. Büyürken insanlar Emmy'yi muhtemelen tatlı ve utangaç olarak tanımlardı.

Bana göstermedi. Bana o yönünü göstermedi.

Ben olsam "baş belası" ya da "mankafa" gibi ifadeler kullanırdım.

Gençken, Rebel Blue'da olmadığımız zamanlarda bile Emmy her zaman yanımda görünürdü. Eğer bir kızı yemeğe çıkarırsam, Emmy lokantada Teddy ile ders çalışıyor olurdu. Birisi bir ev partisi verdiğinde, Teddy bir şekilde ikisini gizlice içeri sokardı, oradaki herkes onlardan en az beş yaş büyük olsa bile.

Bu beni çok rahatsız etti ve Emmy'nin bunu bilmesini sağladım.

Bir şenlik ateşi gecesinde Emmy'yi bir kasaba ötede yaşayan ve benden büyük olan bir adamla sevişirken gördüm. Emmy on yedi yaşındaydı, yani adam tam bir sürüngendi.

Ona içki getirmek için ayağa kalktığında yanına gittim ve bir daha ona bakarsa pişman olacağını söyledim. O koşarak uzaklaştıktan sonra Emmy'nin yanına gittim ve ona çok kötü şeyler söyledim; yanlış türden bir ilgi çekmek için *böyle* giyindiğini, ona aptal bir çocuk olduğunu ve herkesin önünde gitmesini söyledim.

Ona haddini bildirip eve gitmesini sağlayacak kadar büyük bir pislik olduğumu düşünmüştüm. Utandığını biliyordum. Başka biri ona böyle bir şey söyleseydi muhtemelen istediği etkiyi yaratırdı ama ben olduğum için Emmy hemen karşılık verdi ve beni yaktı.

Tek kelimeyle, bana işe yaramaz herifin teki dedi ve hışım ile çekip gitti. Haksız değildi.

Beni ne zaman böyle yaksa, bunu tekrar yapmasını istiyordum. Onu kızdırmak için bu kadar çaresiz olmama neden olan şeyin ne olduğunu bilmiyordum - dürüstlüğü, iğneleyiciliği ya da sadece birinin beni gerçekte olduğumu düşündüğüm kişi olarak görmesi bile.

Artık Emmy'nin farklı bir yönünü tanımaya başlamıştım ama cazibeli ağzı olan kadında hâlâ jilet gibi keskin dili olan kızıdan parçalar görebiliyordum.

Sanki hayatımı ondan parçalar alarak geçirmiştım ve şimdi nihayet parçaları bir araya getiriyordum.

Tahmin edin ne oldu? Emmy'nin sevmediğim hiçbir parçası yoktu. Boku yemiştım.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Bir yandan, Emmy yasak bölgedeydi. Gus aramızda bir şey olduğunu ya da olduğunu öğrenirse çılgına dönerdi.

Kadınlar konusundaki sicilime bakılırsa, onu suçlayamazdım bile. Kadınlara kötü davrandığım falan yoktu. Dürüst olmak gerekirse, onlarla hiçbir zaman onlara herhangi bir şekilde davranacak kadar uzun süre birlikte olmadım. Üvey babamın anneme nasıl davrandığını gördüm ve erkenden, asla o adam olmayacağıma karar verdim - sürekli üstünlük sağlaması gereken, her şeye sahip olması gereken adam güç.

O adamdan nefret ederdim.

Bunun yerine, iyi vakit geçirmek için herkesin arayabileceği bir adam oldum.

Yani, kim küçük kız kardeşinin böyle bir adamla birlikte olmasını istemez ki?

Emmy'yle birlikte olacağımızdan falan değil. Kastettiğim bu değildi.

Gus benim en iyi arkadaşımdı. İkinci sınıfta öğle yemeğim yokken bana fıstık ezmeli sandviçinin yarısını yedirmeseydi kim bilir başıma neler gelirdi.

Arkadaşlığımızı mahvetmek istemiyordum ama Emmy ile olabilecekleri de kaçırmak istemiyordum.

Onunla ilgili bir şey farklı hissettiriyordu. İyi hissettiriyordu. Nereye gidebileceğini, nereye gidebileceğimizi bilmek istedim.

Sonunda sadece arkadaş olsak bile. Onu hayatımda istiyordum, şu anki halinden daha fazla. Bu şekilde artık yeterli değildi.

Ağaçların arasından gün doğumunun ilk işaretleri görünmeye başlamıştı ve ben de yavaşlayarak Şeytan Çizmesi'nin hemen dışında durdum. Patika burada sona eriyordu, bu yüzden eve dönmek için geri dönmem gerekecekti. Sabahın erken ışıklarında

Devil's Boot neredeyse perili görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen öyleydi. En azından kötü kararlar yüzünden periliydi. Sanki gecenin parçaları ona yapışmış, ışığa yol vermeyi reddediyordu.

Benim olduğuna inanamayan büyük bir parçam vardı.

Solmuş boyasına baktım. Burayı Jimmy'nin kazdığı çukurdan çıkardım. Çukuru daha da derin kazacağım zamanlar olabilirdi ve inanın bana, her şeyi yerin dibine sokmak, kendi kendini yok etmek çok cazip geliyordu. Ama artık bunu yapmıyordum, en azından yapmamaya çalışıyordum. Fazla bir şey değildi ama yine de bir şeydi.

Babaminkinden farklı bir hayat kurmak isteyen ve bunu yaparken de -en azından şimdiye kadar- çok iyi bir iş çıkarmış olan bu parçam, Emmy'nin bilmediği farklı bir parçamdı. Ben bilmesini istedim.

Ben de ona kendimden bir parça vermek istedim.

Koşuma Emmy'den uzak durmanın bir yolunu bulmaya çalışarak başlamıştım. Ondan uzak durmayacağıma karar vererek koşuyu bitirdim. En azından şimdilik.

Bugün olmaz.

Bugün Emmy'ye tutunabileceği bir parçamı verecektim.

EMMY

Ertesi sabah kamaramın kapısı bir kez daha çalındı. Beni uyandırdı, yani alarmımı saat altıya kurduğumu düşünürsek oldukça erken olmalıydı. Neden gezegendeki herkes beni uyandırmakta ısrar ediyordu?

Kapı tekrar çaldı. Bir inilti çıkardım ve yataktan yuvarlandım, sonra kapıya doğru yürüdüm, parke zemin ayaklarımın altında soğuktu.

Kapıyı Luke Brooks'tan başkasına açmadım. Görünüşümü fark ettiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı. O anda, dün gece yatağa sadece ince beyaz bir atlet ve bir çift külotla girdiğimi fark ettim. *Kahretsin.*

"Bir saniye," dedim ve kapıyı suratına kapattım. Kahretsin, kahretsin, *kahretsin.* Şimdi ona günaydın bile diyemiyordum çünkü meme uçlarım benden önce davranıyordu.

Yerdeki giysi yığınını karıştırdım, beni *biraz da olsa* örtecek bir şeyler aradım. Eski, büyük boy bir fanila buldum ve onu seçtiğim pijamamın üzerine attım.

Kapıya geri döndüm ve tekrar açmadan önce derin bir nefes aldım. Brooks hâlâ oradaydı. Artık yarı düzgün olduğum için görünüşüne bakacak zamanım vardı. Bir başka mükemmel yıpranmış kot pantolon, parçalanmış tişört ve ters beyzbol şapkası. Seçtiği üniforma. Bugünlerde Brooks üniformasının büyük bir hayranıyım.

Hain, diye düşündüm kendi kendime.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben sordum.

"Saat seksen buçuk. Bir saattir ahırda seni bekliyorum." Oh kahretsin. Gerçekten de tüm alarmlarımda uyumuş muydum? "Ben de on dakikadır kapıyı çalıyorum. Ölmediğinden emin olmak için içeri dalmak üzereydim."

"Kahretsin, özür dilerim. Bana birkaç dakika ver de hazırlanayım." "Bugün ata binmiyoruz," dedi.

"Ne?" O zaman ne halt ediyorduk?

"Seni bir yere götürmek istiyorum. Mayo muhtemelen iyi bir fikirdir." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Yapacak işlerim var Brooks."

"Çiftlik işçilerinden biri bugün burada görevli çünkü ben genelde buralarda olmuyorum ve sen eve döndüğün için programı değişmedi. Sen iyisin." Oh. Bu iyiydi.

Sanırım.

"Bana nereye gittiğimizi söyle."

"Hayır. Mayo konusunda sana söylemem gerekenden fazlasını söyledim zaten ama iç çamaşırınla yüzmek istemeyeceğini düşündüm."

"Yani beni iç çamaşırlarımla mı düşünüyordun?" Gözleri kısıldı, muhtemelen sabahın bu erken saatinde ona iğneleyici sözler söylememden hoşlanmamıştı. Ben de kamaramın kapısında belirip bana ne yapacağımı söylemesinden hoşlanmamıştım.

"Giyin, Emmy," dedi sertçe. Kulübenin içine uzandı ve kapıyı kapattı, dediğini yapmam için bana işaret verdi.

Tanrım, bazen çok talepkâr oluyordu. Acaba yatakta da böyle miydi?

Kendine gel, Emmy.

Kulübemin etrafına bakındım, mayoyu nerede bulacağımdan bile emin değildim. Burası tam bir felaketti. Eşyaları temiz tutma konusunda pek iyi değildim. Bazen, içlerinde olabileceklerle yüzleşmektense yığınların altında yaşamak benim için daha kolay oluyordu. Mantıklı değildi ama beynim normal çalışmıyordu.

Birkaç yıgın dolusu kıyafet bulmam gerekti ama kırmızı iki parçalı bir şey buldum. Üst kısmı sportifti ve köprücük kemiklerimi iyi gösteren kare bir yakası vardı.

Üzerime bir çift kot şort ve dar bir bando tişörtü geçirdim ve kapıya doğru ilerledim. Kapıyı açtığımda Brooks tam bıraktığım yerdeydi ve gerçekten de Wyoming poster çocuğu gibi görünüyordu.

"Hangi ayakkabıları giymeliyim?" diye sordum. Brooks bunu beni bir kez daha gözden geçirmek için bir fırsat olarak değerlendirdi. Bakışları ayak parmaklarımdan gözlerime doğru ilerlerken vücudumu bir sıcaklık kapladı.

"Botların iyi," dedi.

Kapının yanındaydılar, ben de Brooks'a arkamı döndüm ve onları giymek için eğildim. "Hazır," dedim arkamı döndüğümde. Gözleri hâlâ botlarımı giyerken kışımın olduğu yerdeydi.

Bakışları benimkilerle buluştu. Ona kaşlarımı kaldırdım ve Luke Brooks yapabileceğini bile bilmediğim bir şey yaptı - *kızardı* .

"Gidelim," dedi Brooks. Kenara çekildi ve kolunu uzatarak önünden gitmemi işaret etti. Kulübemin kapısını kapattım ve benimkinin yanına park etmiş olan kamyonetine doğru yürüdüm. Brooks bana yetiştii.

"Son birkaç gündür ata biniyordun, değil mi?"

"Evet. Nereden biliyorsun?"

"Şanslı tahmin. Bir gün izin kullanabileceğini düşündüm." Kamyonetin yolcu tarafına geçtik ve ben kapımı açmaya gittim ama Brooks benden önce davrandı.

En son ne zaman bir erkeğin benim için kapımı açtığını hatırlamıyordum. Taksiye tırmandım ve kapıyı kapatmadan önce tamamen içeri girdiğimden emin oldu. Kendi tarafına geçtiğinde, koltuktan bir çift havacı gözlüğü aldı ve taktı.

Sanki daha ateşli olamazmış gibi.

"Bu kahve senin." Bana en yakın bardaklıktaki fincanı başıyla işaret etti. Meadowlark'taki tek kahve dükkânından geliyordu. Görünüşe göre, aslında daha sıcak olabiliyordu. Bir yudum aldım. Mükemmeldi.

"Kahve siparişinizin değişip değişmediğini bilmiyordum, bu yüzden hatırladığım kadarını aldım. Damla, bol kremalı, şekersiz."

"Mükemmel," dedim. Brooks'un kahvemi nasıl içtiğimi duymak için etrafta olduğu bir zaman bile düşünemiyordum ama işte buradaydı, hiçbir şey olmamış gibi hatırlıyordu. Kahveyi iki elimle tuttum ve kahvenin ve onunla birlikte gelen düşünceliliğin içimi ısıtmasına izin verdim.

Brooks'un Chevy K-20'sinin sadece ön koltuğu vardı ve ortasında bir çanta vardı. Pastırma yemesem de kokusundan tanıdım. "Ve içinde senin için sebzeli bir kahvaltı burritosu var."

"Sanırım senin için de fazladan pastırmalı bir tane?" Brooks evimde o kadar çok yemek yemişti ki adamın pastırmaya bayıldığını biliyordum. Konu yemek olduğunda o ve kardeşlerim dipsiz kuyular gibiydiler. Yemek masasında tabakları elden ele dolaştırdığımızda, babam her zaman önce benim almamı isterdi, çünkü en son ben alırsam, yaptığımız dev porsiyonlarda bile bir şey kalmama ihtimali çok yüksekti.

"Belli ki," dedi.

Dürümümü poşetten çıkardım ve yemeye başladım. Kahretsin, kahve dükkânı kahvaltı oyununu gerçekten hızlandırmıştı. Çok lezzetliydi. "C/K'dan ne zaman kurtuldun?" diye sordum.

Brooks gülümsedi. "Hâlâ bende ama ne yazık ki artık dövülecek durumda değil. Bunu geçen yıl bir Devil's Boot patronundan aldım."

"Bunu sevdim." Ona uymuştu. Klasik ve erkeksiydi.

"Ben de istiyorum. Gus beni daha yeni bir kamyonet almaya ikna etmeye çalıştı ama manuel şanzımandan ya da gerçekten açılan camlardan vazgeçmeye hazır değilim," dedi. "Kamyonetinin hâlâ sende olduğunu gördüğüme sevindim."

Şimdi gülümseme sırası bendeydi. Kamyonetimi seviyordum. Onun için çok çalışmışım ve kendime aldığım ilk büyük şeydi. "Bu şeyi fiziksel olarak artık kullanamayana kadar kullanacağım ve o zaman bile anahtarları soğuk, ölü ellerimden zorla alman gerekecek," dedim.

"O şeyin çok çirkin olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi sırtarak.

"Sen de öyle," diye takıldım. Bu araç iftirasına tahammül edemezdim. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Göreceksin," dedi, sırtışı giderek büyüyordu. "Bence hoşuna gidecek."

"Saha gezisi fikri nereden aklınıza geldi?"

"Eve geldiğinden beri sadece üç yere gittin: Çiftlik, Şeytanın Çizmesi ve Teddy'nin evi." Haklıydı.

"Hepsi harika yerler," dedim. "Şeytanın Çizmesi hariç. O konuda biraz şüpheliyim." Brooks bana sert bir bakış fırlattı.

"Her neyse. Eğer Meadowlark'ta olacaksan, Meadowlark'ta sevebileceğin yerler de bulabilirsin," dedi. "Eve dönmenin senin için kolay olmadığını biliyorum ve her ne kadar aileni ve Meadowlark'ı sevsen de

Ranch, eğer burada kalıp mutlu olmak istiyorsan sevdiğin tek şey bunlar olamaz."

Boğazımda küçük bir yumru oluştu. Çok düşünceliydi. Konuşmak yerine Brooks'un kahvaltılık burritosunu çantadan çıkardım, araba kullanırken yiyebilmesi için yarısına kadar açtım ve ona uzattım. Küçük bir jestti ama ne demek istediğimi anlamasını umuyordum: teşekkür ederim.

Elinde kahvaltılık burritosu, gözlerini tekrar yola çevirmeden önce bana hızlıca gülümsedi. Bu adamın aynı anda hem düz vites araba kullanıp hem de dürüm yiyebilmesi beni aşıyordu.

Geçen gün babamın söylediği bir şeyi düşündüm: Luke Brooks'un Rocky Dağları büyüklüğünde bir kalbi varmış. Bunun doğru olduğunu düşünmeye başlamıştım ve bunu neden daha önce fark etmediğimi merak ediyordum.

Brooks ve ben bir süre araba sürdük, muhtemelen otuz dakika. Kahvaltılık burritomu kesinlikle mideye indirmiştim ama kahvemi içmek için biraz daha zaman ayırdım, hem içeceğin hem de jestin tadını çıkardım. Tek bir yoldan ibaret olan kasabaya doğru yol aldık. Oradan otoyola çıktı.

Birkaç mil sonra bir dağ yoluna çıkan bir çıkışa saptı. İki şeritli yoldan çıktıktan sonra camları açabileceğimiz kadar yavaşladı. Daha yavaş gidene kadar beklediği için minnettardım. Genellikle, otoyolda camların kapalı olması beni biraz aşırı uyarırdı. Çok fazla aşılmaz gürültü vardı. Ama bu hızda camları açmak cennet gibiydi.

Wyoming'in yaz havası kamyonun içine doluyor, güneş kaputtan parlıyordu. Radyoda Brooks & Dunn çalıyordu - Brooks'un en sevdiği şarkılardan biri.

İsminin bununla bir ilgisi olup olmadığını merak ettim.

Asfalt yol bitene kadar sürdü ve ardından gelen toprak yolda ilerlemeye devam etti. Yukarı çıktı. Dağlara doğru gidiyorduk. Yoldaki birkaç dönemeçten sonra Brooks kamyonetini kenara çekti.

"Bir dakika yürümemiz gerek. Sorun olur mu?"

"Beni buraya öldürmek için mi getirdin?" diye sordum. "Evet," dedi tarafsız bir şekilde.

"Lanet olsun. En azından ayakları yere basan botlar giymemi söyleyebilirdin, böylece dışarıya biraz onurlu bir şekilde çıkabilirdim," dedim. "Şimdi kaçmaya çalışırken her yerde kayıp duracağım."

"Seni yakalayabileceğimden emin olmalıydım," dedi. Bu beni neden bu kadar heyecanlandırdı? "Ama endişelenme, kısa bir yürüyüş ve çoğunlukla düz. Biz

dik kısma kadar sürdü."

Brooks kamyondan indi, ben de hemen arkasıındaydım. Ağaçların arasına doğru giden bir patika vardı. Burası daha serindi ama yine de sıcaktı.

Brooks ve ben birkaç dakika boyunca rahat bir sessizlik içinde yürüdük. Yürürken başımı kaldırdım. Güneşin ağaçların arasından süzülmesinden daha büyülu hissettiren bir şey olduğunu düşünmüyordum.

Ağaçların arasından çıkıp küçük bir açıklığa doğru ilerledik. Burası yemyeşil ve her tarafı kır çiçekleriyle kaplıydı. Bahse girerim Nisan ayında buraya gelseydiniz tüm açıklık kır çiçekleriyle dolu olurdu.

Kayaların üzerinden akan suyun sesini duyabiliyordum, bu yüzden kaynağı aradım. Açıklığın uzak ucunda, ağaçların arasından kopan küçük bir şelale vardı. Şelalenin suyu bir pınarda birikene kadar akıyordu.

Her şey huzur vericiydi. Bir tablo gibiydi.

"Burayı nasıl buldun?" diye sordum. Sesim hayret vericiydi. "Şans.

Ehliyetimi aldıktan kısa bir süre sonra buldum." O

Su havuzuna doğru yürümeye başladığında gözlerinin etrafındaki kırıksıklıklar ortaya çıkmıştı. Koşup kristal berraklığındaki suya atlama isteğimle savaşıarak onu takip ettim.

"Buraya ne sıklıkla geliyorsun?" diye sordum.

"Elimden geldiğince sık. Yaz mevsimi en iyisi çünkü yüzebiliyorsunuz ama kışın şelale donuyor. İnanılmaz bir şey."

"Buraya normalde tek başına mı gelirsin?" diye sordum. *Tercümesi: Buraya çok kadın getirir misin? Çünkü burası kadınları getirmek için çok iyi bir yer olurdu.*

Brooks bana baktı, bakışları ciddiye.

"Burası benim. Buraya getirdiğim ilk kişi sensin." "Oh," dedim aptalca.

"Evet, oh," dedi gülümseyerek.

"Gus bile mi?"

"Gus bile değil." Brooks'un yanıındayken midemde normalleşmeye başlayan bir his vardı. Bu konuda ya da bana bakışı hakkında ne düşüneceğimi bilemiyordum. Bir saniye sonra yüzündeki ifade daha yaramaz bir şeye dönüştü ve midem altüst oldu.

Bana ne oluyordu?

Gömleğinin eteklerini tuttu ve başının üzerine getirdi. Şapkası da onunla birlikte çıktı. Yüzüme fırlattı. Gömleği temiz çamaşır gibi kokuyordu.

ve nane.

Neden soyunuyordu? Karşı çıktığımdan değil.

Azıcık bile değil. Tanrım, *çok* güçsüzdüm.

Bir saniye sürdü ama mayo giydiğimi hatırladım. Bu yüzden soyunuyordu. Yüzüyorduk. Botlarını çıkardı ve kot pantolonunu bacaklarından aşağı indirdi. Bakmamaya çalıştım ama lanet olsun.

Brooks'un sıkı çalışmayla bilenmiş bir vücudu vardı. Kasları şişkin değildi, ancak iyi tanımlanmış, kordonlu ve tonluydu.

Kollarından aşağı akan lanet damarlardan bahsetmiyorum bile.

Onun gibi bir vücudu spor salonunda elde edemezsin.

Onu içeri aldım. Neden hiç bronzluk çizgisi yoktu? Sadece çıplak mıydı, güneşte pişiyor muydu? Aklımdan çıplak bir Brooks hayali geçti. Kendimi azarlayamadım bile. Utanmazdım.

Birisi bu adamın heykelini yapmalı diye düşündüm.

"Sıra sende," dedi Brooks ve beni hızla gelişen düşünce zincirimden çekip çıkardı.

"Ne?" Kekeledim. Hâlâ vücuduna bakıyor, göz teması kurmuyordum.

"Bütün kıyafetlerinle yüzmeyeceksin, değil mi?" diye sordu.

Oh. Doğru.

Şortumun düğmelerini açmaya başladım ama Brooks'un bana bakışı ve beni "kendi evine" getirmiş olması, tüm bu durumu garip bir şekilde samimi hissettiriyordu.

Şortumu bacaklarımdan aşağı kaydırıp içinden çıkarken Brooks'la göz göze geldik. Keskin bir nefes alışını izledim ve tişörtümü başımın üzerinden çekip atılmış şortumun üstüne bırakırken gözleri bende kaldı.

Hayal mi görüyordum yoksa burun delikleri mi açıldı?

"Hazır mısın?" diye sordu. Sesi kesinlikle daha da kalınlaşmıştı. Konuşmaya çalışırsam bir fare gibi ciyaklayacağımdan korkarak başımı salladım. Brooks elini bana doğru uzattı. Elini tuttum, parmaklarımı onunkilerle kenetledim ve ne kadar iyi hissettirdiğini düşünmemeye çalıştım. "Uyarayım," dedi, "su çok soğuk olacak."

Bir kahkaha attım.

Brooks hiç vakit kaybetmeden beni havuza doğru çekti ve koşmaya başladı. Tekrar güldüm, bu sefer daha yüksek sesle. Bu kadar güçlü olmanın nasıl bir his olduğunu

Bedava.

Havuzun kenarına ulaştığımızda hiç düşünmedim bile, sadece atladım.

O da öyle yaptı.

Suya girmek yoğun ve harikaydı. Brooks haklıydı, çok soğuktu.

Başım suyun altına girdiğinde hiçbir şey duyamadım. Tek hissedebildiğim etrafımdaki su ve Brooks'un elinin elimde olduğuydu. Attan düştüğümünden beri kendimle verdiğim savaştan sonra nihayet kafam sakinleşmişti.

Tekrar su yüzeyine çıktım ve başım su yüzeyine çıktığında derin bir nefes aldım. Brooks benden kısa bir süre sonra su yüzeyine çıktı ve beni kendisine çekmek için hâlâ tuttuğu elimi kullandı. İçgüdüsel olarak bacaklarımı beline doladım ve karnımın döndüğünü hissettim.

Kahretsin, çok düzgündü.

Yüzünden aşağı su damlıyordu ve hiç görmediğim kadar büyük bir gülümseme vardı yüzünde. Gözlerinin etrafındaki kırışıklıkları derinleştirdi ve başımı döndürdü.

"Beni buraya getirdiğiniz için teşekkür ederim," dedim içtenlikle. Beş dakikadır buradaydım ve şimdiden burayı sevmiştim.

"Bu güzel bir şey. Burada başka birinin olması," dedi. Beni hareket ettirmeye çalışmadı, ben de bacaklarım belinde suyun içinde kaldım. Geçmek için çaresiz olduğum bir çizgide ilerliyorduk. Vücudumun onunla bu şekilde birlikte olmaya nasıl tepki verdiğini düşünmemeye çalıştım. "Son birkaç gündür binicilik nasıl gidiyor?"

"İyi gidiyor. Fıçı paterninde yürümeyi denemek istiyorum ama nasıl hissedeceğimi bilmiyorum ve Maple'ın uçmak için can attığını biliyorum ama henüz hazır olduğumu hissetmiyorum."

"Bölüm yarışları Meadowlark'a geldiğinde yarışacak mısın?" Tanrım, önce Wes, şimdi de Brooks. Neden hayatımdaki tüm erkekler gazete okuyordu?

"Gazete okuduğunu bilmiyordum."

"Ben yerel bir işletme sahibiyim. Meadowlark'ta olup bitenlerden haberdar olmak zorundayım" diye şaka yaptı.

"Sanırım istiyorum," dedim. "Yarış, yani." Bunu ona itiraf ederken aynı zamanda kendime de itiraf ediyordum. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum ama

Memleketimde yarışmakla ilgili bir şey beni hiç düşünmediğim bir şekilde çağırdı.

"O zaman yapmalısın. Bunu yapabilirsin, Emmy. Tekrar ata binmek en zor kısmı." Bu, bir ebeveynin çocuğuna bisikletten düştüğünde söyleyeceği bir şey gibi geldi. Birçok kez bisikletten ve attan düşmüştüm ama bu sefer farklıydı.

Bu sefer beni mümkün olduğunu bilmediğim bir şekilde sarstı.

"Ama sadece yapmak istemiyorum," dedim, sadece yarışmak için yarışmanın benim için yeterli olmayacağını biliyordum. "Yaparsam kazanmak istiyorum." Her zaman kazanmak istemişimdir. Bu bir sorundu.

"O zaman kazan." Brooks hâlâ gülümsüyordu ama bu seferki daha düşünceliydi. "Sanki çok basit bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Sen Clementine Ryder'sın. Geçen yıl bir yarışta 15 saniyeyi aşmıştın. Bu hiç de akıllıca değil." Bunu nereden biliyordu?

"Evet, ben de şu anda bir daire çizmek için ortalama beş dakika falan harcıyorum," diye itiraz ettim. "Sadece küçük bir fark var."

"İki hafta önce bir ata binemiyordun, bu yüzden şansını beğendim," dedi. "Kazanmak dışında, neden ata binmek istiyorsun?"

Bu zor bir soruydu. Cevabı bilmediğim için değil, bildiğim için. Bu konuda hiçbir şüphem yoktu. Bu adamda genellikle sadece kendi kafamda var olan tüm kelimeleri ortaya çıkaran şeyin ne olduğundan emin değildim ama ona söylemek istiyordum.

"Veda etmek için bir şans istiyorum," diye sessizce itiraf ettim. Brooks'un suyun içinden beni duyup duymadığını bile bilmiyordum.

"Bunu hak ediyorsun," dedi basitçe. Bana bakışı, bacaklarım beline dolanmış ve kolları beni ona sarmış bir şekilde sonsuza dek burada kalmak istememe neden oldu.

"Kariyerimi neden bıraktığım konusunda beni sıkıştırmayacak ya da hata yaptığımı söylemeyeceksiniz değil mi?"

"Hayır," dedi. "Açıkçası merak ediyorum ama kararınla ilgili kendini iyi hissetmesi gereken tek kişi sensin Emmy." Yüzündeki ifadeden bunu gerçekten kastettiğini anladım.

"Dürüst olmak gerekirse, bu konuda nasıl hissettiğimi bilmiyorum. Tek bildiğim ata binmeyi sevdiğim ama artık ata binmenin her şeyim olmasını istemiyorum," diye itiraf ettim.

"Bilirsiniz, üzerinde bulunduğunuz yolu beğenmiyorsanız, her zaman yeni bir yol açabilirsiniz."

"Kim söylemiş bunu? Robert Frost mu?"

Brooks gülümsedi ve başını salladı. "Dolly Parton," diye cevap verdi.

"Ah, Tanrı'nın kendisi," dedim gülerek. "Sanki bu karar uzun zamandır bekliyormuş gibi hissediyorum. Denver'daki terapistim kendimi tükettiğimden endişeleniyordu."

"Öyle miydin?"

"Evet. Ama senin düşündüğünden farklı bir şekilde," dedim. Başını sallayarak konuşmaya devam etmem için bana izin verdi. "Birkaç yıl önce bana DEHB teşhisi kondu. Her zaman aynı anda milyonlarca şey yapıyormuşum gibi hissettim ve tüm dikkatimi bu şeylerin hepsine vermem gerektiğini düşündüm." Teşhis konulmasının benim için bazı şeyleri nasıl değiştirdiğini düşündüm. Birdenbire, yaptığım şeyleri neden yaptığımı açıklayabiliyordum. Bu benim için bir aydınlanmaydı. Her şeyi farklı kılmıştı ama beklediğim şekilde değil. Teşhisin her şeyi düzelteceğini, artık her zaman tam kontrol sahibi olmak için bu kadar çaresiz hissetmeyeceğimi, bir dakikalığına kendi hayatımın kontrolünü elimde tutuyormuşum gibi hissettirdiği gerçeğine dayanarak fevri kararlar vermeyi bırakacağımı ummuştum.

Böyle bir şey olmadı. Bunun yerine, bir şeyi neden yaptığımı biliyordum ama kendimi onu yapmaktan alıkoyamıyordum. Çok fazla şey yapmaya devam ettim ve bana gücüm varmış gibi hissettiren şeylere odaklandım.

"Bir süre için tüm bunları yapmak inanılmaz hissettirdi. Milyonlarca şeyi başarabileceğimi ve hiçbir şeyi elimden kaçırmayacağımı hissettim. Bunu lisede yaptım, üniversitede yaptım ve binicilik kariyerimde yaptım. Çok sert, çok hızlı gittim. Bu bir hiper saplantı döngüsü gibi. Binicilik her şeyden daha istikrarlıydı ama rekor kırdığım o sürüşte on beş saniyeyi geçtiğimde, binicilikle olan ilişkim tamamen değişti."

Brooks gözlerini benden ayırmıyor, söylediğim her şeyi dinliyordu. "Bana hiç keyif vermiyordu ama yine de yapıyordum çünkü duramıyordum.

Neredeyse dürtüseldi, antrenman yapma ve ata binme şeklim Kazadan önceki aylar. Yaklaşık bir hafta önce duvara çarptım.

"Motivasyonumu kaybettim. Çok bunalmıştım, işim bitmişti. Kendi kafamın içine çekildim. Kalbim bu işin içinde değildi ve kendi seviyemde yarışmıyordum. Eğer öyle olsaydım, muhtemelen düşüşle ilgili bir şeyler yapabilirdim. Belki tamamen durduramazdım ama en azından darbeyi hafifletebilirdim."

"Düşmen senin hatan değildi, Emmy. Böyle bir şey herkesin başına gelebilir," dedi Brooks. Ses tonu ciddiye.

"Biliyorum ama milyonlarca kez attan indim. Bunu nasıl güvenli bir şekilde yapacağımı biliyorum ve atın beni gezintiye çıkarmasına izin vermek yerine bunu yapmalıyım." Çite çarpmanın nasıl bir his olduğunu düşündüğümde irkildim ve Brooks'un suyun altındaki başparmağının göğüs kafesimde küçük daireler çizdiğini hissettim. Dokunuşu rahatlatıcıydı.

"Ve son birkaç aydır çok yorgunum. Her zamankinden daha fazla alarmım çalmadan uyudum. DEHB ilaçlarımı almayı bıraktım. Dairemde oturdum ve hareket etmedim, hayatımın etrafımda yığılmasına izin verdim ve umursamadım bile."

"Peki seni eve geri döndüren neydi?" Brooks sordu.

"Dürtü kontrolü zayıf," dedim dürüstçe. Kafası karışmış görünüyordu ve açıklama yapmam gerektiğini hissettim. "Bir şey yapma dürtüsü geldiğinde, her şey normal olduğunda bunu kontrol etmem zor oluyor. Özellikle de kendimi kontrolden çıkmış hissettiğimde daha da zor oluyor."

"Ama bu seni daha kontrollü hissettiriyor mu?" diye sordu düşünceli bir şekilde. "Bir dakikalığına, evet."

"Eve geldiğin için pişman mısın?"

Bu çok iyi bir soruydu. Bunu düşündüm. Açıkçası eve döndüğüme pişman olacağımı düşünmüştüm ama olmadım.

"Hayır, istemiyorum. Bu karara nasıl varmış olursam olayım, doğru olan buydu." Cevabım üzerine omuzlarının hafifçe gevşediğini gördüm. O ana kadar gergin olduklarını fark etmemiştim.

"Emmy, burada olduğun için mutlu olduğumu bilmeni istiyorum." Bana yine o şekilde bakıyordu. Sanki gezegendeki tek insan benmişim, sanki önemli olan tek şey benmişim gibi.

Bu bakışla sarhoş olabilirim.

Bacaklarım hâlâ onun beline sarılıydı ve beni kendine doğru çekiyordu. Ellerin sıcaklığını suyun altında bile tenimde hissedebiliyordum. Eğildim ve başımı omzuna yasladım.

"Biliyorsun," dedi. Dudaklarını saçlarımda hissedebiliyordum. Onları her yerde istiyordum. "Son iki haftada senin hakkında yirmi yılda öğrendiğimden daha fazlasını öğrendim."

"Aynen öyle," dedim. Daha fazlasını öğrenmek istiyordum. "Bana başka bir şey söyle." "Ne bilmek istiyorsun?" diye sordu. Ne zaman geleceğini bilmek istiyordum.

değişmişti ama bunu açıkça sorabileceğimi sanmıyordum. Çünkü değişmiş *miydi*, onu hiç tanımamış mıydım ya da bu ikisinin bir kombinasyonu muydu bilmiyordum.

Onun yerine, "Farklı görünüyorsun."
dedim. "Ve?"

"Sanırım bunun ne zaman olduğunu merak ediyorum." Sessizdi.
Umarım yanlış bir şey söylememişimdir.

"Beş yıl önce," dedi sonunda. "Aynı anda başıma bir sürü şey geldi.
Riley doğdu, Jimmy öldü, babamda olduğunu bile bilmediğim bir sürü şey
bana miras kaldı ve oldukça kötü bir bar kavgasından sonra hapse girdim.

"Baban beni kurtarmaya geldi. Ya kendim olacağımı ya da Jimmy
olacağımı söyledi ama ikisi birden olamadım. Bilmiyorum, sanki bu
kafamda bir şeyleri birbirine bağladı. Sanırım benimle ilgili çoğu şey aynı.
Sadece kendime karşı aktif olarak çalışmayı bıraktım."

Babam bana Brooks'un kendisinin en büyük düşmanı olduğunu
söylerdi, bu yüzden uğruna çalışacak bir şeye sahip olmanın onun için bunu
nasıl değiştirebileceğini görebiliyordum.

"En azından bar kavgasını kazandın mı?" İşleri biraz hafifletmek için
sordum.

"Belli ki," dedi. "Ama o şerefsiz burnumu kırdı."

"Ah, işte bu yüzden bu kadar berbat," dedim. Göğsünün bir kahkahayla
titrediğini hissettim. Ellerini belinden çekti ve bacaklarımı onunkilerin
etrafından çözdü. *Kahretsin*, diye düşündüm.

"Ukalanın tekisin, bunu biliyor muydun?"

"Ben mi? Asla." Brooks bana sert bir bakış attı. Ben de bu fırsatı
değerlendirerek ona elimden gelen en büyük darbeyi vurdum.

"Seni küçük şey-"

Brooks cümlesini bitiremeden, peşimden geleceğini bilerek yüzmeye
başladım.

O yaptı.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım ama sonraki süreyi pınarlarda
yüzerek, Brooks'un yıllar önce kurduğu ip salıncağa sırayla binerek ve
sürekli konuşarak geçirdik.

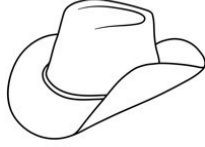
Kaynağın kıyısında oturmuş kurulanıyorduk ki karnım yüksek sesle
guruldadı ve Brooks, "Buradan gitsek iyi olacak," dedi.

Gitmek istemiyordum ama muhtemelen Teddy'den nerede olduğumu
merak eden milyonlarca cevapsız arama vardı. Brooks bana yerden
tişörtümü ve şortumu uzattı. Sessizce giyindik ve kamyonete doğru
yürümeye başladık.

Brooks parmaklarını benimkilere geçirdi. O anda kararımı verdim. Bu
adamı öpecektim.

Bugün.

LUKE

A Kamyonetime doğru yürürken elimde olmadan parmaklarımı Emmy'ninkilerin arasından geçirdim. O da parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve kendimi uçuyormuş gibi hissettim. Çizgiyi ne zaman geçtiğimize emin değildim.

ama lanet olsun, bunu yaptığımıza sevindim.

Bugün uzun zamandır geçirdiğim en güzel gündü.

Onun için kapıyı açtım ama içeri girmeden önce kemer halkalarından birini parmaklarımla yakalayarak onu durdurdum. Ne yapacağımdan emin değildim ama bir şeyler yapmam gerekiyordu. Bu kadın beynimdeki her boş alanı kaplıyordu ve ondan daha fazla uzak kalmak istemiyordum.

Dürüst olmak gerekirse, ne kadar uğraşırsam uğraşayım ondan uzak kalabileceğimi sanmıyordum.

Emmy Ryder sadece... daha fazlasıydı. Herkesin olduğundan ya da olabileceğinden daha fazlasıydı.

Nazik ve cesurdu. Ayrıca çok da güzeldi. Ona dokunmanın, onu sahiplenmenin nasıl bir şey olacağını düşünmemek giderek zorlaşıyordu.

Suyun içinde bacaklarını belime doladığında, tenimin altında kaynayan sıcaklığı hissedebiliyordum. Ona olan çekimim çok yoğundu ve bunu daha ne kadar bastırabileceğimden emin değildim.

"Emmy-" diye başladım ama sözümü bitiremedim çünkü gömleğimi iki eliyle kavradı ve yüzümü kendine doğru çekti.

Dudaklarımız buluştuğu anda sanki yanıyordum. Bir parmağım kemerinin halkasında, elleri gömleğimin içinde öylece durmaktan başka bir şey yapamayacak kadar şok olmuştum.

Emmy çok erken geri çekildi ama alnını benimkine bastırdı. "Beni iki kez öpmekten korktun, ben de kendim öptüm," dedi. Sesi nefes nefese ve mükemmeldi. Sesi, az önce bana hakaret ettiği gerçeğini görmezden gelmemi sağladı.

Ama o haklıydı. Ve bundan nefret ediyordum. Ne zamandan beri ilgilendiğim bir kadını öpemeyecek kadar utangaç olmuştum?

Bunu telafi etmek zorundaydım. Hemen.

Ona bir şey söylemem gerekiyordu. Onu burada, istediğim yerde tutmak için her şeyi yapmalıydım.

Ama yapamadım. Emmy Ryder az önce kendi isteğiyle ağzını benimkine dayamıştı. Beynim saman yığınınına dönmüştü. Gömleğimi tutuşu gevşedi ve çekilmeye başladı. Yanakları kızarmıştı. Utanmış mıydı? *Kahretsin. Hayır. İstedğim bu değildi. Ağzının benimkinde olmasını istiyordum. Çekil Luke, çekil.*

Benden uzaklaşmasına izin veremezdim. Sonunda beni aptal kıcımlı tekmelemeye zorlayan şey neredeyse bunu yapmasıydı.

Kemer halkasını tekrar çektim. İçgüdüsel olarak elimi boğazına götürdüm ve ağzını kendime doğru çektim.

Bu sefer, orada öylece durmadım.

Diğer elimi hâlâ nemli olan saçlarında dolaştırdım ve o da kollarını boynuma doladı. Ona doyamıyordum. Bu her şeydi.

O her şeydi.

Dilimi dudaklarının kenarında gezdirerek içeri girmek için yalvardım. Bu kadın bana ne verirse kabul edecektim.

Beni içeri aldı ve ben de onun ağzına hükmettim. Öpüşmemiz sıcak ve çılgıncaydı. Bana yeterince yaklaşamıyormuş gibi yine gömleğimi tutuyordu.

Ondan çok öndeydim. İki elimi de onun mükemmel kıcını kavrayacak şekilde aşağı indirdim ve onu yerden kaldırdım. Bacaklarını ortama doladı, aynı sudayken yaptığı gibi. O zaman da beni çıldırtmıştı, şimdi de çıldırtıyordu. Onun için çoktan sertleşmiştim.

Emmy alt dudağımı ısırды ve ben de kendimi daha fazla tutamadım.

Sırtını kamyonetimin içine dönecek şekilde bizi çevirdim. İkimizi de dikkatlice içeri taşıırken öpüşmemize ara vermedim, o uzanana kadar onu bank boyunca ittim, bacakları hala bana sarılıydı ve ben onun üstündeydim.

Tam olarak olmak istediğim yerde.

Bacaklarını açtı ve ben de bacaklarının arasına yerleştim. Ağzım hâlâ onunkine yapıştı. Ondan alabileceğim her şeyi alıyordum. Vücudu sanki benimkinin altına aitmiş gibi hissediyordu.

Bu ve bütün gün onu o lanet mayoyla izlemek zorunda kalmam arasında, muhtemelen on beş yaşında bir çocuk gibi pantolonuma üflemeden yaklaşık kırk beş saniye uzaktaydım.

Ama umurumda değildi.

Tek umursadığım Emmy'ydi, ona yakın olmaktı, sonunda onu kollarıma almış olmaktı.

Ellerini tişörtümün üzerinden omurgamda gezdirdi ve dudaklarımı boynuna götürebilmek için öpücüğünü kestim. Dilimin altında nabzını hissedebiliyordum. Kalbi benimki kadar hızlı atıyordu.

Köprçük kemiğine doğru bir öpücük izi bıraktım ve o inledi. Ağzımla, ellerimle, dilimle onunla ilgili her şeyi ezberlemek istiyordum.

"Siktir, Emmy," dedim. Sesim boğuk çıkıyordu. "O kadar mükemmelsin ki."

Tekrar inledi ve ben de elimde olmadan kalçalarımı ona doğru ittim. Ellerini saçlarıma götürdü ve şapkamı düşürdü. Boynuna ve dudaklarına doğru tekrar öpücükler gönderdim.

"Aman Tanrım," dedi dudaklarıma karşı. "Daha fazla, daha fazlasına ihtiyacım var." Tekrar ittim ve inledi. Onu daha sert öptüm, sanki iniltilerini yutmaya çalışıyordum.

Elimi göğsünün üzerinde gezdirdim ve sıktım. Bunu yaptığımda nefesi kesildi. Bu nefes kesilmesinin beynime kazınmasını istedim.

"Emmy," diye nefes aldım. "Eğer devam edersek, kendimi durduramayacağım." Öpücüğünden çekildi ve ellerini yüzüme götürdü. Bunu söylerken gözlerimin içine bakıyordu:

"Durmanı istemiyorum Luke." Yutkundum. O...? O da benim gibi bunu istiyor muydu?

"Ne istiyorsun, Emmy?" diye sordum. Bir an sessiz kaldı. Neredeyse ikimizin de kalp atışlarını duyabiliyordum.

"Beni bu kamyonun içinde becermeni istiyorum. Lütfen." *Lanet olsun.* Emmy Ryder'ın ağzı olduğunu kim bilebilirdi? Kesin olan bir şey vardı ki, onun ağzını her yerimde istiyordum. Bu sözler üzerine beynimde bir şalter atmış gibiydi. Bunu yapmakla ilgili her türlü çekincem pencereden uçup gitti. Sadece sınırı aşmıyordum, o sınırı havaya uçurmak istiyordum.

"İstediğin bu mu şekerim? Seni burada açıkta becermemi mi?" Tekrar söylemesine ihtiyacım olduğunu söyledim. Beni istediğini söylemesine ihtiyacım vardı.

"Evet, Luke. Bunu çok istiyorum. Lütfen." Adımı söyleme şekli çaresizlik gibiydi. Tam da ondan daha fazla tahrik olamayacağımı düşündüğüm anda. Beynimin bu kadını sahiplenmeye kararlı olan kısmı devreye girdi.

"Beni içinde hissetmek mi istiyorsun?" Sözlerim üzerine inledi.

"Tanrım, evet. Lütfen."

"*Siktir.*" Onu tekrar öptüm. Bu öpücük tamamen dişler ve dillerden oluşuyordu. Yumuşaklık için bolca vaktimiz olacaktı ama şu anda tek düşünebildiğim onu ne kadar çok istediğimdi.

Ellerini tişörtümün eteklerine götürdü ve vücudumda gezdirmeye başladı. Mükemmel göğüslerinin üst kısımlarını görebilmek için üstünü yukarı ittim.

Emmy'nin telefonu çaldığında ağzımı onlara doğru eğmek üzereydim.

Kesinlikle olmaz.

Tanrının unuttuğu kırmızı mayosunun kumaşı üzerinden meme ucunu emdim. "Aldırma," diye homurdandım. Yine de kamyonetin zemininden aldı. *Brat.*

"Ben Gus," diye nefes aldı.

Lanet olsun.

Yaptığım şeyi bıraktım. Gus'ın araması beni şu anda üstlendiğim görevden uzaklaştırabilecek tek şeydi ve bu da Emmy'yi anlamsızca becermekti.

Küçük kız kardeşi.

Lanet olsun.

Kendimi Emmy'nin üzerinden kaldırdım. Nasıl görüldüğüne baktım. Saçları hâlâ nemli ve her zamankinden daha dağınıktı ama sonunda saçlarını dağıtan *ben olmuştum*. Dudakları öpücüklerimden şişmişti ve boynunda ağzımdan kaynaklanan kırmızı izler vardı.

Bu haliyle yıkıcıydı.

Telefonu çalmayı bıraktı ve ben de bunu kaldığımız yerden devam etmek için bir işaret olarak aldım. Tam bunu yapmak üzereydim ki telefonum çaldı.

İçimde kim olduğunu bildiğime dair bir his vardı.

Arka cebimden telefonumu çıkardım ve ekranda Gus'ın iletişim bilgileri belirdi.

"Cevap vermek zorundasın," dedi Emmy. "Eğer cevap vermezsen, ikimizi de aramaya başlar."

Haklıydı. Derin bir nefes aldım ve telefonu kulağıma götürdüm. "Brooks, al." Görünüşe göre, küçük kız kardeşiyle ilgili yapmamam gereken şeyleri yaptıktan sonra Gus'ı bu şekilde karşılıyordum.

"Tanrım, yine mi iş görüşmesi karşılaması?"

"Hoşuma gitti," dedim. Emmy kıkırdadı ve karşımda dizlerinin üzerine çöktü. Ona uyarıcı bir bakış attım, ama o sadece sikimin seğirmesine neden olan bir gülümseme verdi.

"Yaşlandıkça daha da tuhaflaşıyorsun," dedi Gus telefonda. "Emmy'yi gördün mü?"

Bir düşüneyim, Gus. Aslına bakarsan, küçük kız kardeşin az önce boynumu yaladı.

Yüce İsa.

Bu kadın.

"Hayır," diye mırıldandım. "Neden?" Emmy tırnaklarını usulca göğsümde ve gövdemde gezdirdi, pantolonumun bel bandının hemen üzerinde durdu. Sikim onun için sertleşmişti ve bana tam olarak ne yaptığını görmemesine imkân yoktu.

"Kulübesinde değil ve ahırda da değil. Aşağıda sana yardım ediyordu, değil mi?" Görünüşe göre cehennemden gelen bir succubus olan Emmy, o anı kot pantolonumun üzerinden sikimi avuçlamak için seçti.

Sikeyim.

Alt dudağımı ısırđım ama çıkan küçük iniltiyi kontrol edemedim. Bileğini kavradım ve ona hançer fırlattım.

"Evet, ama onu bugün görmedim," dedim. Emmy'nin bileği hâlâ elimde kilitliydi ama o yılmadı. Boynumu öpmeye devam etti.

"Bu garip. Buraya geldiğinden beri çiftlikten hiç ayrılmadı." Gus'ın sesi hem endişeli hem de sinirliydi.

"Muhtemelen Teddy ile birlikte dir," dedim, en iyi arkadaşşıma yalan söylediğim gerçeğini çok derinlemesine düşünmemeye çalışarak.

"Evet, haklısın. Onu daha sonra tekrar aramayı deneyeceğim."

"Her şey yolunda mı?" Neden bu telefon görüşmesini uzatacak bir şey söylediğimden hemen emin olamayarak sordum.

"Evet. Perşembe günü Perşembe günü aile yemeği yiyeceğiz. İstersen sen de gelebilirsin."

"Kulağa hoş geliyor. Onu görürsem sana haber veririm." Emmy'nin yumuşak kahkahasını boynumda hissettim.

"Tamam. Koşuya falan mı çıktın?" "Hayır, neden?"

"Nefes nefese kalmış gibisin." *Hadi canım, Gus. Sen aradığında küçük kız kardeşinin kıyafetlerini yırtmama üç saniye kalmıştı.* Emmy tırnaklarını yine göğsümün ön kısmında gezdirdi ve ben bir iniltiyi bastırmak zorunda kaldım.

"Hayır, sadece barın etrafındaki projelerle uğraşıyorum. Seninle sonra konuşuruz, tamam mı?" "Tabii. Hoşça kal."

Hiçbir şey söylemeden telefonu kapattım ve Emmy yine güldü. Bu sefer normal bir sesle. Bu sesi seviyordum.

Bir elimle saçlarını tutup çektim ve bana bakması için başını geriye doğru ittim.

"Bunun için seni cezalandıracağım şekerim," dedim. "Ne için?" diye sordu tatlı tatlı.

"Ben telefondayken sık gibi davrandığın için."

"Dayanabilirim," diye karşılık verdi ve sonra beni tekrar öptü. *Tanrım.* O başka bir şeydi.

Bu artık benim dünyam mıydı? Az önce Emmy Ryder'ı mı öptüm?

"Seni eve götürmem gerek," dedim isteksizce. Öpüşmemizden geri çekildi ve bana suratını astı. *Kahretsin.* Kamyonetimde neredeyse bir kez becerilmiştim ve bu kadın beni parmağında oynatıyordu.

Kimi kandırıyordum ki? Barıma girdiğinden beri onun parmağında oynuyordum.

"Bana öyle bakma," dedim.

"Tamam. Beni eve götürebilirsin ama bunu telafi etmek zorundasın," dedi ve ardından ağızma sert bir öpücük kondurdu.

"Tamamdır," dedim dudaklarına karşı. Gülümsediğini hissettim.

Bunu ona nasıl telafi edeceğimi çok iyi biliyordum ve bu gerçekleştiğinde acele etmeyecektim.

EMMY

"S "Kardeşinden gelen telefon Luke Brooks'a 'seni kamyonunda sikmesini' söylemenden önce miydi, sonra mı?" Teddy telefonda sordu.

"Ted. Kesinlikle yardımcı olmuyorsun," dedim. Teddy'ye Brooks'un kamyonunda olanları anlattığım için pişman olduğumu söylemek isterdim ama fiziksel olarak bunu kendime saklayabilecek durumda değildim. Teddy'ye anlatmak, akşam yemeğinde yanlışlıkla ağzımdan kaçırmaktan daha iyiydi.

Zaten ona anlatmadığım o kadar çok şey vardı ki - eve neden geldiğimi, panik ataklarımı - ve teraziyi biraz dengelemem gerekiyordu.

"Sadece biraz daha açıklık getirmek için," diye devam etti Teddy. "'Beni bu kamyonda becer' durumu doğrudan bir alıntı, değil mi?" Tanrım, buna bayılıyordu. "Bunu bilmem gerekiyor ki daha sonra günlüğüme yazarken senden alıntı yapabileyim."

"Seni aradığım için pişmanım," dedim.

"Hayır, yok. Ayrıca bugün benim doğum günü haftam, yani yasal ve sözleşmesel olarak Luke Brooks'la aranızdaki her şeyi bana anlatmak zorundasın."

"Bu sözleşmeyi imzaladığımı hatırlamıyorum."

"Baban aylık arkadaşlık ödemelerine başladığında bunu senin adına imzaladı."

"Çok komiksin ve bu şaka hiç de abartılı değil," dedim en iyi monoton tonumla.

"Konudan uzaklaşıyoruz," dedi Teddy. "Olayların tam sırasını, doğrudan bir alıntı olup olmadığını ve Brooks'u öpmenin ne olduğunu bilmem gerekiyor."

gibi."

İç çektim. Teddy kemiği olan bir köpek gibiydi. Amacını bir kez kafasına koydu mu, onu durdurmak mümkün değildi, bu yüzden ona bilmek istediği şeyi söyleyebilirdim.

"Telefon görüşmesinden önceydi, evet, bu doğrudan bendenizden bir alıntıdır ve çok iyi öpüşür." Çok iyi öpüşmekten de öte. Eller aşağı, şimdiye kadar öptüğüm en iyi öpücü. Gerçekten sinir bozucuydu.

"Tabii ki öyle. Olmamasına imkan yok." Teddy'nin bunu benim anladığım şekilde söylemek istemediğini biliyordum ama yine de canımı yakmıştı. Luke Brooks'un kim olduğunu ve her zaman kim olduğunu hatırlatıyordu.

Evet, son zamanlarda onun farklı bir yönünü görmüştüm ve başka kadınları en sevdiği yere götürmediğine inanmak istiyordum - kahvaltı burritoları ve mükemmel sipariş edilmiş kahve.

Ama Luke Brooks her zaman bir playboy olmuştu.

Bu adam birkaç gün önce bana ilk öpücüğünün *annesiyile* yattığını söyleyen adamdı. İtirafından sonra sosyal medyada biraz araştırma yaptım ve hakkını vermeliyim ki Claudia'nın annesi çok seksiydi.

"Emmy," dedi Teddy telefonda. "Nereye gittin?" "Hiçbir yere," diye yalan söyledim.

"Emmy, öyle demek istemedim." Lanet olsun. Teddy'nin gerçek bir zihin okuyucu olduğunu unutmuşum.

"Hayır, biliyorum ama bu doğru. Tabii ki iyi öpüşüyor, çünkü pratik yapmak mükemmelleştirir." Dudaklarımı dudaklarına çekmeden önce boğazımı nasıl kavradığını düşündüm.

Genelde ilk hamleyi yapan kızlardan değildim ama bu olayda yaptığım için mutluydum. Sanki onu öper öpmez, kendini bırakması için gereken izni vermiş gibiydim.

O kadar kendinden emin, o kadar emindi ki. O anki davranış biçimi - *bana davranış biçimi*- en az öpücüğün kendisi kadar sarhoş ediciydi.

"Tüm bu durum hakkında ne düşündüğümü bilmek ister misin?" Teddy sordu.

"Eminim bana anlatacaksın."

"Bence Brooks'a daha fazla kredi vermelisin." Kahretsin. Beklediğim bu değildi. Hem de hiç. "Belli ki senden etkileniyor ve seninle vakit geçirmekten hoşlanıyor. Luke Brooks'un yapmak istemediği bir şeyi yaptığını hiç gördün mü?" Haklıydı.

"Hayır," diye iç geçirdim.

"Bugün gerçekten güzel bir gün geçirdin mi?" diye sordu. "Evet," diye itiraf ettim.

"Onunla vakit geçirirken hissettiklerin hoşuna gidiyor mu?"

"Çok sinir bozucusun," dedim telefona. Elimi yüzümde gezdirdim. Teddy beni göremese de bu hareketi hissedebileceğini umuyordum.

"Soruya cevap ver, Clementine."

"Peki, tamam. Evet, onunla birlikteyken hissettiklerimden hoşlanıyorum," diye tersledim. "Aynen öyle. Belki bu bir şeydir, belki de değildir, ama sen

Brooks'u on üç yaşımızdan beri içinde tuttuğunuz kutuya sığdırmaya çalışırsanız bunu asla bilemezsiniz. Onun bu versiyonu yeni olabilir ama bence tanımaya değer."

Bu son derece saçma durumdan bir anlam çıkarmayı Teddy'ye bırakın.

"Peki ya Gus?" Ben sordum.

"Ne olmuş ona? Teddy cevap verdi, sesi sıkılmıştı.

"Brooks onun en iyi arkadaşı. Sen benim için ne isen o da Gus için o ve kardeşimin bunu kaybetmesini istemiyorum," dedim. "Ben de Brooks'un bunu kaybetmesini istemiyorum. En iyi arkadaş bulmak zordur."

"Dinle," diye başladı Teddy, "Gus'ın sessiz ama ölümcül bir koruyucu olduğunu biliyorum ama Gus'ın ne düşüneceğinin seni yapmak istediğin bir şeyi yapmaktan alıkoymasına izin veremezsin. Ve Brooks'u yapmak istediğinden yüzde doksan dokuz eminim." Bu beni gülümsetti. "Cidden, Emmy. Dünyana biraz pozitif kaos davet etmende bir sakınca yok."

"Belki senin için," dedim. Teddy kaosu severdi ama bununla başa çıkabilirdi. Teddy yumruklarla yuvarlanmanın ya da durum gerektirdiğinde yumruklarla karşılık vermenin kraliçesiydi.

"Senin için de. Dinle, eğer Gus öğrenir ve ortalığı ayağa kaldırırsa, onunla ben ilgilenirim," dedi. "Luke Brooks'u biraz daha yakından tanımanın bir zararı olacağını sanmıyorum."

"Peki ya tüm bu durum yüzüme patladığında?"

"Seni enkazdan koruyacağım," dedi. İçimi çektim ama Teddy yılmadı. "Biliyor musun," dedi, "Wyoming'in en ateşli adamlarından biriyle eski moda bir sevişme yaşamış bir kadın için çok fazla iç çekiyorsun." Teddy yine haklıydı.

"Çok seksi, değil mi?" Dedim.

"Öyle. Ve sen de öylesin. Siz ikiniz birlikte seksi olmayı hak ediyorsunuz," dedi. "Sadece fazla düşünme, Em. Luke Brooks'un berbat biri olduğu ortaya çıkarsa, ki öyle olmayacağına *çok* eminim, en azından ateşli bir öpüşme seansı ve bir burrito elde etmiş olursun."

"Burrito iyiydi," dedim. "The Bean oyunlarını gerçekten hızlandırmış."

"Biliyorum. Neredeyse her gün öğle yemeği için oraya gidiyorum." Teddy kasabadaki küçük bir giyim butiğinde çalışıyor ve kendi tasarımlarını internet sitesinde satıyordu. "Seni oraya götürürdüm ama görünüşe göre çiftliğin sınırlarını sadece Brooks'la terk ediyorsun."

"Bu doğru değil."

"Öyle, ama eve geleli çok uzun zaman olmadığı için seni affedeceğim. Biriyle gittiğin sürece sorun yok."

"Neden birdenbire Brooks yanlısı oldun?" diye sordum.

"Kendimce sebeplerim var," diye cevap verdi.

"Paylaşmak ister misin?"

"Hayır." 'P' harfini bir patlamayla vurguladı. "Gitmem gerek. Cuma günü doğum günü içkileri için görüşürüz. Seni seviyorum!"

Teddy ile telefon görüşmem bittikten birkaç dakika sonra Gus, yanında Riley ile kulübeme uğradı. Riley kapı çalma konusunda pek iyi değildi ama ben aldırmadım. Kapımdan çıkıp üç saniye içinde yatağında yanıma uzanmayı başardı.

"Teyze, senin kulüben gerçekten çok küçük," dedi. "Babamınki çok daha büyük."

"İkiniz de babanızın kulübesine sığmak zorundasınız. Bu sadece benim için" diye cevap verdim.

"Annem gibi bir arkadaşın yok mu? Artık bizimle yaşıyor. Evleniyorlar." Gus bana Camille'in evleneceğini söylemişti. Onun için mutluydu, ben de öyle. Gus ve Cam bize Riley'i getirmişlerdi ama kaderlerinde aşk olmadığı onlar dahil herkes için aşıkardı. Onlar yakın arkadaşlardı ve harika ortak ebeveynlerdi.

"Benim öyle bir arkadaşım yok ama annenin bir arkadaşı olması iyi bir şey." "Babamın da bir arkadaşı yok," dedi Riley kesin bir ifadeyle. Gus kapının yanında boğazını temizledi.

"Bugün erken saatlerde neredeydin?" diye sordu. "Seni aramaya çalıştım."

Ona en yakın arkadaşıyla öpüştüğümü söyleyemediğim için, "Kasabaya gittim. Kahve aldım, biraz yalnız vakit geçirdim."

"Gerçekten daha fazla yalnız zamana ihtiyacın var mı?" Gus dikkatle sordu.

"Baba, yalnız zamanın önemli olduğunu söylemiştin," diye araya girdi Riley. "İşte bu yüzden ihtiyacım olduğunu hissettiğimde sana söyleyebiliyorum."

"Evet, *baba*. Yalnız zaman önemlidir," diye takıldım.

"Haklısın ufaklık, ama Emmy Teyze'nin her gün, bütün gün yalnız zamanı var."

Ona pis bir bakış attım. Riley ve ben hâlâ yatağında uzanıyorduk. Yüzünü bana dönebilmek için yan yattı.

"Teyze, daha fazla ziyaret etmemi ister misin?" diye sordu. Ses tonu çok ciddiye. Çok sevimliydi.

"Biliyorsun," dedim, "daha fazla ziyaret etmene ihtiyacım var." Riley onun elini öptü ve sonra yüzüme dokundu. Bu Gus'tan öğrendiği bir hareketti. Annemizin de eskiden böyle yaptığını söylemişti ama ben bilmiyordum.

"Tamam, daha fazla ziyaret edeceğim," dedi. "Ama babamı getirmeyeceğim," diye fısıldadı. Güldüm.

"Orada bu kadar komik olan ne?" Gus sordu.

Riley ve ben aynı anda, "Hiçbir şey," diye cevap verdik. Gus sanki o anda güç istermiş gibi tavana baktı. Onu kızdırmayı seviyordum.

"Her neyse," dedi, "buraya yarın akşam yemeği yiyeceğimizi söylemek için geldim. Görünüşe göre Wes misafir çiftliğini alacak, ama biliyorsun babam biz oylayana kadar onaylamayacak."

"Orada olacağım," dedim.

"Güzel. Riley, gidelim. Seni annene geri götürmeliyim." Onu çabucak sıktım.

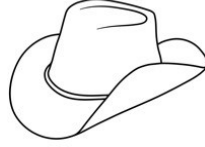
"Güle güle, günışığım. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum teyze!" Kamaramdan geçip kapıya doğru koştu.

Gus onun omzuna bir el koydu ve dışarı çıkmasına rehberlik etmeye başladı.

"Yarın Brooks geliyor, lütfen uslu durmaya çalışın."

LUKE

W Hoşlandığın kızın ailesiyle akşam yemeği yerken ne giymen gerekiyordu, ama o aile aynı zamanda en iyi arkadaşının ailesiydi ve babası sahip olduğun en yakın şeydi

Birine
mi?

Daha önce Ryders'da ya da genel olarak ne giydiğim konusunda hiç endişelenmemiştim. Ama bu farklı hissettirdi.

Emmy'yi öptükten sonra her şey farklı hissettirdi.

Kamyonetimde olanların gerçek olduğuna, hatta tüm günün gerçek olduğuna inanmakta hâlâ zorlanıyordum. Suyun içinde gülerkenki görüntüsünü ya da altımda nasıl görüldüğünü hâlâ aklımdan çıkaramıyordum.

Boku yemiştim. Ben de öyleydim: Boku yemiştim.

Sanki Büyük Ev'e girecekmişim ve tüm Ryder oğlanları Emmy'yi öptüğümü bilecekmiş gibi hissediyordum, sanki biri ben bilmeden alnıma kalıcı kalemle "KIZ KARDEŞİNİ ÖPTÜM" yazmış gibi.

En az yıpranmış kot pantolonumu ve düz siyah bir tişörtü giydim. Otuz dakika boyunca acı çektim ve sonuç bu mu oldu? Harika.

Herhangi bir şapka takmamaya karar verdim, ki bu birinin düşündüğünden daha büyük bir karardı.

Hemen telefonuma baktım. Saat çoktan altı elli dört olmuştu. Lanet olsun. Zamanında yetişmemin imkânı yoktu. Biraz büyümüş olabilirdim ama zamanında yetişmek hiçbir zaman benim güçlü yanıml olmayacaktı.

Botlarımı giydim ve kapıdan çıktım.

Çakıl taşlı arabamdan Rebel Blue'daki Büyük Ev'in ön kapısına varmak yaklaşık on beş dakika sürdü. Düşüncelerimi bastırmak için arabayı camları açık ve müziğin sesini açarak sürdüm.

Ryders'ın evinde milyonlarca kez yemek yemiştım. Her şey güzel olacaktı.

Yanaştığımda Teddy'nin kamyonetinin de burada olduğunu fark ettim. Eminim Gus çok heyecanlanmıştı. Wes köpeğı Waylon ile dışarıdaydı, büyük beyaz bir Pyrenees. İçi de dışı da lokum gibiydi. Kendini tamamen Wes'e adamıştı ve çok iyi bir çiftlik köpeğıydi.

"Hey, dostum," diye seslendi Wes.

"Hey," dedim. Waylon koşarak yanıma geldi ve tenis topunu ayaklarımın dibine bıraktı. Topu aldım ve ağaçların arasına doğru sert bir atış yaptım. Bir atış gibi havalandı.

"Sadece on dakika gecikti," dedi Wes. "Etkileyici." Ona küçük bir gülümseme verdim ve omuzlarımı silktim. Neyse ki, her zaman az konuşan bir adam olmuştım, bu yüzden onun kulağını çınlatmamam garip olmazdı.

"Neden içeride değilsin?"

"Akşam yemeğı yedi buçuğa kadar hazır olmayacak ve Waylon kapının önünde sızlanıp durdu."

"Yemek zamanlaması bilerek yapıldı, değil mi?" diye sordum. Wes sadece gülümsedi. Ryder'lar Brooks Standart Saati konusunda oldukça bilgiliydiler.

Gus benim en iyi arkadaşımıdı ama Wes'le de çok yakındık. Onların yaşlarının tam ortasına denk geliyordum, bu yüzden üçümüz sık sık bir araya geliyorduk. Yine de çok farklıydılar. Bazen akraba olduklarına inanmak zordu ama ortak paydalarından biri küçük kız kardeşlerini ne kadar çok sevdikleriydi. Sadece bunu farklı şekillerde gösteriyorlardı.

"Waylon!" Wes bağırdı. "Hadi içeri girelim." Ağaçların arasından beyaz bir tüy yumağı fırladı ve ben de Wes'i takip ederek eve girdim.

İçeri girdiğimde hemen ev yemeklerinin kokusuyla karşılaştım. Ağzım sulanmaya başlamıştı ve henüz Emmy'yi bile görmemiştım.

Bir dizi küçük ayak sesi ön kapıya doğru geliyordu.

"Brooks Amca!" Riley kollarıma atlarken haykırdı. Onu omuzlarımdan yukarı kaldırdım ve bir tur attım. Heyecanla ciyakladı. "Hey, peki ya ben evlat?" Wes sordu. Riley onun yanından koşarak geçmişti. I Bu çocuğı severdim.

"Seni zaten gördüm," dedi Riley. Evin arka tarafına doğru yürüdük. Gus masayı hazırlıyor, Amos da mutfakta çalışıyordu. Rebel Blue'nun çiftlikteki herkes için kahvaltı ve öğle yemeği hazırlayan Ruby adında bir aşçısı vardı. Çiftlik çalışanlarına açık bir buzdolabı ve kiler vardı ve kulübelerinde mutfakları olduğu için haftalık market maaşı alıyorlardı. Ruby Amos'a akşam yemeği ya da yemek artıkları bırakırdı ama o genellikle kendi yemeğini yapmayı tercih ederdi. Yemek yapmayı severdi.

"Selam Luke," diye seslendi Amos mutfaktan. "Gelebildiğine sevindim." "Bunu kaçırmazdım," diye karşılık verdim. "Burası cennet gibi kokuyor."

"Boğulmuş tavuk, patates püresi ve sebzeler size doğru geliyor."

Gus, "Ben dana rosto önermişim," diye araya girdi.

"Emmy kırmızı et yemiyor, değil mi?" Düşünmeden söyledim. *Kahretsin*. Bunu bilmem mi gerekiyordu? Bunu hep biliyor muydum? Bunu bilmem garip miydi?

"Hayır, değil ve Gus bunu bilmeli," diye cevap verdi Amos. "Ve muhtemelen her öğünde sığır eti yemeyi bırakmalı." Gus'a sert bir bakış fırlattı. "Yaşlanıyorsun ve kolesterolün eskisi gibi değil." Bir kahkaha attım.

"Otuz dört yaşımdayım!" Gus haykırdı.

"Baba, *o kadar* yaşlı mısın?" Riley söyledi. Gus dışında herkes güldü.

O anda arka kapı açıldı ve Emmy içeri girdi. Riley'yi hâlâ tutuyor olmam iyi bir şeydi, çünkü tutmuyor olsaydım muhtemelen dizlerimin üzerine düşerdim.

Çok güzeldi. Kalbimin bir saniye içinde sıfırdan yüze çıkmasına neden olmadığı bir zaman olacak mı diye merak ediyordum.

Saçları yüzünden geriye doğru toplanmıştı. Eski, solmuş bir Broncos kazağı ve kot şort giymişti. Sanırım eve geldiğinden beri ilk kez botlarını giymemişti, sadece kapıdan girerken çıkardığı bir çift sandalet vardı.

"Hey, Spud!" Amos mutfaktan seslendi. Emmy ona sahte bir selam verdi. Riley ve beni fark etmesi bir saniye sürdü ama fark ettiğinde gözleri bir nefes kadar uzun süre üzerimizde durdu.

Bana baktığında göğsümde garip bir his oluştu. Belki de mide ilacına falan ihtiyacım vardı.

Teddy'nin periferimdeki sürgüden geçtiğini gördüm, ama Wes'e sarılırken gözlerim hala Emmy'deydi. Gözlerimi çektiğimde

Teddy'nin yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle bana baktığını fark ettim.

Bu beni ikinci kez bakmamam gereken bir yere bakarken yakalayıştıydı: Emmy'ye.

"Hey, Brooks," dedi Teddy. Ses tonu eğlendiriciydi. "Teddy." Ona başımı salladım.

"Güzel görünüyorsun," dedi. "O çok sevdiğin yırtık pırtık tişört ve şapkadan vazgeçmenin özel bir nedeni var mı?"

Acımasız. Teddy acımasızdı.

"Ömür boyu Rebel Blue yasağını çiğneyip durmanın özel bir nedeni var mı?" Teddy bana bir füze daha fırlatmadan Gus araya girdi.

"Evet, seni uykunda öldürmek için." Teddy ses tonunu, sadece hakaretlere ayırdığı o hastalıklı tatlı tonuna çevirmişti.

"Herkes burada küçük kulaklar olduğunu hatırlatmak isterim." Arayan Emmy'ydi. Ona doğru baktım. Wes'in yanında duruyordu ve kollarını kavuşturmuştu. Gözleri Teddy'nin üzerindeydi ve beyniyle ona bağırmaya çalışıyor gibi görünüyordu.

Bu ikisinin ne kadar yakın olduğunu düşünürsek, Teddy onu duyabilseydi şaşırmazdım.

"Baba," diye başladı Riley, "cinayet nedir?"

"Bir grup karga, günüşiği. Sığır sürüsü gibi, ama bir karga sürüsü," diye cevap verdi Gus duraksamadan. Kahretsin, çok hızlı hareket ediyordu.

"Teddy neden sana karga getiriyor?" Riley sordu. "Çünkü Teddy onun komik olduğunu düşünüyor."

"Teddy *çok* komik," dedi Riley, sesi dört yaşındaki bir çocuk için oldukça gerçekçiydi. Odadaki herkes Gus'ın aleyhine tekrar güldü. Az önce en derin ihanete uğramış gibi görünüyordu.

Amos mutfaktan tek bir alkış sesi çıkararak herkesin dikkatini çekti. "Bu nota göre, hadi yemek yiyelim. Herkes bir tabak kapsın ve masaya getirsin."

Riley'i oturttum, o da koşarak Amos'un yanına gitti. Ona salatayı verdi. Oraya doğru yürümeye başladım ama Emmy omzuma çarptı. Dokunuşu beni olduğum yerde durdurdu. Ona baktım. Bana küçük bir gülümseme veriyordu.

"Merhaba," dedi.

"Hey." Serçe parmaklarımızı yarım saniyeliğine birleştirdikten sonra mutfığa doğru ilerledi, babasının yanında durdu, avuçlarını yukarı kaldırdı ve şöyle dedi,

"Bana yemek ver, babacık." Amos ona kocaman bir kâse patates püresi uzattı. En sevdiği.

Görünüşe göre yıllar boyunca Emmy hakkında sandığımdan çok daha fazla bilgi depolamışım.

Hepimiz masadaki normal yerlerimize oturduk. Ben Wes'in yanındaydım, o da Riley'nin yanındaydı. Emmy benim karşımdaydı ve Teddy onun sağındaki yeri aldı. Amos ve Gus da masanın başındaki yerleri aldılar. Emmy'ye bakmamak benim için fiziksel olarak imkânsızdı. Birkaç dakikada bir birbirimize atmaktan kendimizi alamadığımız şapşal gülümsemelerimizi kimsenin fark etmemesini umuyordum.

Hepimiz bir süre konuştuk. Gus, Amos'a birkaç çiftlik operasyonu hakkında bilgi verdi: balyalama sezonu için tahminler, hangi çiftlik çalışanlarının kış için kalacağı ve buzağılama sezonu. Wes de sulama ve çitler hakkında bilgi verdi. "Emmy," diye başladı Amos, "ahırlarda işler nasıl gidiyor? Maple hepsi yerleştin mi?"

"Evet, o iyi. Veteriner önümüzdeki birkaç hafta içinde herkesin yaz sonu kontrolü için gelecek. Yatılı atlara da bakacak."

"Endişelenmemiz gereken bir şey var mı?"

"Whiskey'nin cildi gerçekten çok kuru, bu yüzden ona önceden yüksek proteinli yem vermeye başladım." Whiskey, Emmy'nin annesine aitti. Yaşlıydı ama hâlâ sağlıklıydı.

"Güzel. Başka bir şey var mı?"

"Hayır. Brooks orada iyi iş çıkarıyor. Hepsiyle ilgileniyor." Oldukça basit bir iltifattı ama Emmy'den gelince Nobel Ödülü kazanmışım gibi hissettim.

Amos dikkatini bana çevirdi. "Başka bir gelişme var mı Luke?"

"Hayır, efendim. Yazın son binicilik dersi Cumartesi günü ve onları Kasım ayında kapalı arenaya taşıyacağız," dedim, ilk birkaç kelimedede tökezleyerek.

"Güzel. Teddy, umarım benim için herhangi bir güncelleme yoktur?" Amos kimsenin konuşmanın dışında kalmadığından emin olmak için sordu. Gus bunun üzerine inledi.

Teddy gülümseyerek, "Çiftlikle doğrudan bir ilgisi yok efendim," dedi. Emmy'nin Teddy'nin bacağına masanın altından vurduğunu gördüm. Amos bir an ikisine de baktı, belli ki kafası karışmıştı ama geçiştirdi.

"Pekâlâ. Hepiniz burada olduğumuzu biliyorsunuz çünkü Rebel Blue'ya bir misafir çiftliği eklemeyi ciddi olarak düşünüyoruz. Hayır diyen var mı?" Üç Ryder çocuğu başlarını salladı.

Wes ışıldıyordu.

"Weston," dedi Amos en iyi çiftlik sahibi sesiyle, "bu senin projen. Önümüzdeki hafta sonuna kadar August'a, Clementine'e ve bana bir bütçe ve teklif sunmalısın. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," diye cevap verdi Wes. Üzerinden yayılan heyecanı neredeyse görebiliyordunuz. Amos sert bir şekilde başını salladı.

"Eğer rakamlar tutmuyorsa, bu işi yapmayız. Eğer tutarsa, bu projeyi başından sonuna kadar taşımanız beklenecek. Hazır mısınız?"

"Evet, baba. Ben hazırım." Wes'in bunu başaracağından hiç şüphem yoktu.

"Pekâlâ." Amos birasını aldı. "Rebel Blue Konuk Çiftliği'nin şerefine."

"Şeref," dedi herkes kadehlerini kaldırırken, Riley de üzüm suyuyla birlikte.

"Hey, Teddy," diye başladı Wes. "Eski Büyük Ev'in tasarım işlerini yapacak birini bulmama yardım edebilir misin?"

"Kıyafet tasarladığımı biliyorsun, değil mi? Ev değil?"

"Yok artık. Ama sen sanatsal ve bağlantıları olan birisin. Senin bulacağın kişi benim bulacağım kişiden daha iyi olacaktır. Bunun eşsiz olmasını istiyorum."

Teddy bir an için bunu düşündü. "Evet, aslında böyle bir şey için gerçekten harika olabileceğini düşündüğüm birini tanıyorum. Ona ulaşıp açık olup olmadığını sorayım. Ne zaman başlamak istersin?"

"Teklifimle ilgili herhangi bir pürüz çıkmazsa" -Wes, Gus'a sert bir bakış fırlattı- "buzağılama mevsiminden sonra."

"Kulağa hoş geliyor. Sizi bilgilendirmeye devam edeceğim."

"Teşekkürler, Teddy."

Yemeğin geri kalanı güzeldi. Tüm iş konuşmaları aradan çıkınca sohbet koyulaştı. Amos'un meşhur şeftalili tartı olan tatlıdan sonra oturma odasına geçtik. Emmy ve ben aynı kanepeye oturduk, bu Teddy'nin gözünden kaçmadı ve ona dokunmamak için tüm dikkatimi topladım.

Girişteki saat dokuz buçuğu gösterdiğinde Gus sandalyesinden kalktı. Riley çoktan onun kollarında, kız kardeşi de boynuna sarılmış halde uyuyordu.

"Çıksak iyi olur, böylece bunu kendi yatağına götürebilirim. Yemek için teşekkürler baba." Gus sandalyesinin yanından geçip ön kapıya doğru yönelirken Amos Gus'ın elini sıktı.

Birkaç dakika sonra Teddy gitmek için kalktı.

"Teddy, baban için birkaç tabak ayırdım. Buzdolabındalar. Ona ve bu gece ona yardım edecek hemşireye yetecek kadar var," dedi Amos.

"Teşekkür ederim Bay Ryder. Bunu takdir edeceğini biliyorum." Teddy'nin babası hakkında pek bir şey bilmiyordum ama Amos'la uzun zamandır arkadaş olduklarını biliyordum. Her ikisi de ailelerini geçindirmeye çalışan bekâr babalardı.

"Cumartesi günü onu görmeye geleceğimi söyle, tamam mı?" "Peki efendim."

"Wes, Teddy'nin tüm yiyecekleri arabasına taşımasına yardım et." Kovboy şapkasını yüzüne kapatmış yerde yatan Wes bir iç çekti ve kendini topladı.

"Dramatik, çok mu?" Emmy gülerek şöyle dedi.

"Altında neredeyse uyuyordum," diye esnedi Wes. Emmy ayağa kalktı ve Wes'le birlikte mutfığa gidip ön kapıdan çıkmadan önce Teddy'ye sarıldı. Teddy ona tanıdığı bir iç mimar hakkında bir şeyler söylüyordu.

"Ben de kulübeme gitsem iyi olacak." Emmy babasının yanağına bir öpücük kondurdu.

"Luke, Emmy'nin kulübesine gittiğinden emin ol, tamam mı?" Emmy'ye baktım. Buna nasıl cevap vereceğini bilemiyormuş gibi görünüyordu. Ben de bilmiyordum.

"Baba, 500 metre var" diye karar verdi.

"Dışarısı zifiri karanlık ve yol boyunca güneş ışıkları eklemek için henüz vakit bulamadım. Babanın içi biraz rahat etsin, olur mu? Luke aldırılmaz. Değil mi?"

"Hiç de değil, efendim."

"Güzel," diye cevap verdi Amos. Emmy'nin yüzünde ne olduğunu çıkaramadığım bir ifade vardı. Gergin görünüyordu, belki de? "İyi geceler, Luke. İyi geceler, Spud."

"İyi geceler baba."

Emmy ve ben sürgüye doğru yürüdük. Sürgüyü onun için ben açtım ve ilk o çıktı. Parmaklarımı onunkilerle birleştirip elini sıkmadan önce bir dakika boyunca sessizce yürüdük.

O da elimi sıktı.

"Bu gece iyi vakit geçirdin mi?" Ona sordum.

"Evet, öyle yaptım. Geri döndüğüm ilk aile yemeği idi. Özlemişim."

"Baban bu gece bir ışık topuydu. Sanırım o da seni özledi." Bir an sessiz kaldı. Belki de bu söylenecek yanlış şeydi?

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi sonunda. "Sor."

"Senden bir şey istemediğimi söyleyerek başlamam gerektiğini hissediyorum ama bu senin için ne ifade ediyor? Sadece en iyi arkadaşının küçük kız kardeşiyle mi takılıyorsun?" Bunun acıtmasına izin vermemek için çok çalışmam gerekti. Gerçek şu ki, bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Emmy'ye ihtiyacı olan şeyi nasıl vereceğimi ya da herhangi bir ilişki içinde nasıl olacağımı bilmiyordum. Bunu daha önce hiç yapmamıştım.

Hiç denemek istememiştim ama Emmy ile her şey farklıydı. Ve bu beni çok korkuttu.

"Tanrım, hayır. Emmy, bunu sana asla yapmam ya da seni sadece takılacağım biri olarak düşünmem. Seninle vakit geçirmek istiyorum. Tamam mı?" Yine sessizlikle karşılaştım.

Kulübesine yaklaşıyorduk. Verandasının ışığını görebiliyordum.

Ön kapısına gelene kadar hiçbir şey söylemedi. "Tamam," dedi usulca. "Ben de seninle vakit geçirmek istiyorum."

Yüzümü ona döndüm. "Ben ciddiylim, Emmy. Ne zaman oldu bilmiyorum ama senden hoşlanıyorum. Senden olması gerekenden çok daha fazla hoşlanıyorum ve bunu yapmamamız gerektiğini biliyorum çünkü milyonlarca şey yanlış gidebilir, ama sen çok *doğru* hissediyorsun."

Bana baktı. "Tamam."

"Güzel." Parmaklarımı çenesinin altına koydum, böylece başını kendime doğru eğip alnından öpebildim. Emmy kendini kollarıma bıraktı ve ben de onu bir dakika boyunca kucakladım. Kollarıma sanki onlar için yaratılmış gibi oturdu. Öyle olduğunu düşünmek isterdim.

Ona benim için ne kadar önemli olduğunu, son birkaç haftanın benim için ne kadar önemli olduğunu söylemek istedim ama yapamadım. Henüz söyleyemedim.

Her şey her an elimden kayıp gidebilirmiş gibi hissederken olmazdı. Yarın uyanabilir ve tanıdığı berbat çocuktan başka bir şey olmadığıma ve zamanına değmediğime karar verebilirdi.

Meadowlark'ta kalmayı planlayıp planlamadığını bile bilmiyordum. Ben daha gittiğini anlamadan Denver'a geri dönebilirdi.

Ve Gus bizi öğrenirse beni öldürebilir. Bu olabilir.

"Yatağa gitmeliyim," dedi. "Yarınki Teddy Andersen doğum günü gösterisinden önce dinlenmem gerek." Bunun üzerine kıkırdadım ama

onu bırakmak istemiyorum.

"Teddy hiçbir şeyi yarım yapmaz, değil mi?" Emmy başını salladı.

"Cumartesi günü görüşür müyüz? Riley'nin dersine geliyorum."

"Tamam," dedim. Bunun bitmesine hazır değildim. Onu o kadar çok istiyordum ki. Bütün gece onun yanında olamamak beni çıldırtmıştı. Küçük kot şortunun içinde o kadar mükemmel görünüyordu ki. Sanki onunla ilgili her şey beni çıldırtmak için tasarlanmıştı.

Emmy geri çekildi, kapısını iterek açtı ve bana döndü.

"Ben de senden hoşlanıyorum Luke." Bu sözler içimdeki rüzgârı söküp atacak kadar sertti. "İyi geceler."

Dilimi yeterince hızlı çözemiyordum. "İyi geceler," diye karşılık verdim ama kapıyı kapattıktan birkaç saniye sonrasına kadar cevap vermedim. *Güzel.*

Döndüm ve şaşkınlık içinde Büyük Ev'e doğru yürümeye başladım. Durdum ve Wyoming'ın büyük gökyüzüne baktım. Orada bu kadar çok yıldız olması inanılmazdı.

Evrenin bu kadar büyük olduğuna ve Clementine Ryder ile aynı anda rastgele yüzen bir kayaya yerleştirildiğime inanamıyordum.

Ne yaptığımı bile anlayamadan arkamı döndüm ve olabildiğince hızlı bir şekilde Emmy'nin kulübesine doğru yola koyuldum.

Onu istiyordum ve elimden kaçmasına izin verirsem lanetlenirdim.
Ben.

EMMY

S Brooks'a iyi geceler dilemek iyi bir karardı. Akıllıca bir karar. Bütün gece ona baktıktan sonra, kapıdan çıkar çıkmaz elbiselerini yırtmaya çalışmamam gerçekten bir mucizeydi.

Arka kapı.

Gerçekten de, Büyük Ev'e girdiğimde gördüğüm ilk şey, onun dev kollarında mükemmel yeğenimi tutmasıydı. Yumurtalıklarımın hiç şansı yoktu.

Saçlarına hiç girmeyeyim bile. Şapkaları bu kadar çok seven biri için, saç çizgisini ya da başka bir şeyi sakladığını düşünürsünüz, ama hayır. Saçları dimdikti ve şapkasız da şapkalı olduğu kadar iyi görünüyordu.

Arkası dönük beyzbol şapkası takan Brooks'un benim kriptonitim olduğu bir sır değildi, ama bu gece onun siyah saçlarının tamamını görebilmenin bana kattığı bir şey vardı.

Brooks'un görünüşü için ağzımın suyu mu akıyor? Bu beklenen bir şeydi. Ondandır hoşlanmadığım zamanlarda bile bunu yapıyordum. Brooks'un benden hoşlandığını söylemesi? Beklenmedik bir şeydi. Benim ona inanmam? O da beklenmedikti ama hoş karşılanmadı.

Bunu söylerken yüzünün aldığı şekil o kadar yoğun ve ciddiydi ki. Ona inanmamam mümkün değildi.

Bu gece çekip gitmesine izin vermekle aptallık mı ettim? Bu da o anlardan biri olabilirdi. Küçük gibi görünen ama büyük olanlardan. Rotayı değiştiren ve yolunuzu değiştirenler.

Ben de bunu istedim.

Yeni bir yol. Onu istedim.

Ön kapıyı açmadan önce düşünmedim, peşinden gitmeye hazırdım.

Ama Brooks'u bıraktığım yerde buldum. Ama şimdi göğsü kabarmıştı, sanki bırakıp geri koşmuş gibiydi ve kolu vurmak üzereymiş gibi havadaydı.

Birbirimize baktık ve o anın *bu olduğuna* karar verdim. Kapıyı yüzüne kapatmasaydım olabilecek bir an değil, daha iyi bir an. İkimizin de geri dönmeyi seçtiği bir an.

Brooks "Artık senden uzak kalamam" dediğinde beynimde dolanan düşünce buydu.

Bir adım öne çıktı, yüzümün iki yanından tuttu ve beni ölesiye öptü. Dudakları dudaklarımdayken hiçbir şey düşünemiyordum.

Ellerimi tişörtünün içine soktum ve ona mümkün olduğunca yaklaşmaya çalıştım. Beni kapıma doğru götürmeye başladı, ben de ona izin verdim. Bunun bizi nereye götüreceğini bilmek için çaresizdim.

İkimiz de içeri girdiğimizde kapıyı ayağıyla iterek kapattı. Ellerini yüzümden çekip vücudumdan aşağıya, boynuma, göğüslerime ve belime doğru sürükledi, ta ki kıçımı avuçlayıp beni yerden kaldırına kadar. Bacaklarımı ortasına doladım ve ona yapıştım.

Sırtımı ön kapıya yaslamam için bizi döndürdü. Dili ağzımdaydı, alıyor ve alıyordu. Hepsini almasını istiyordum. Ellerimden birini gömleğinin önünden gür saçlarına götürdüm.

Tanrım, onu istiyordum.

Biraz çaba harcadım ama ağzından geri çekildim. O yılmadı. Ağzını boynuma götürdü ve beni oradan öpmeye başladı. Yardım edemedim ama küçük bir inilti çıkardım. Sanki bana tam olarak nerede dokunacağını biliyor gibiydi.

"Luke," diye nefes aldım. Cevap vermedi, sadece kıçımı daha sıkı kavradı. Ellerinin pozisyonunu değiştirmişti. Artık şortumun üzerinde değil, altındaydılar. Onun teni benimkinin üzerindeydi ve bunun hissi sarhoş ediciydi. "Luke," dedim tekrar. Bu sefer geri çekildi. Gözleri alev alev yanıyordu.

"Durmamı ister misin?" diye sordu.

"Hayır, ben-" Biraz tökezledim. "Durmanı istemiyorum. Hepsini istiyorum." Gözleri daha da parladı.

"Emin misin?" diye sordu.

"Ben pozitifim." Ve öyleydim. Bir şeyden en son ne zaman bu kadar emin olduğumu bilmiyordum.

"Yanımda prezervatif yok." Luke Brooks yanında endüstriyel boyutta bir kutu prezervatif taşıyor muydu? Bu herkes için kötü oldu.

"RİA'm var," dedim. "Ve Denver'dan ayrılmadan birkaç gün önce bir doktor randevum vardı. Her şeyim temiz."

"Ben de öyle."

Tanrıya şükür.

"Emin misin?" diye tekrar sordu. "Bu konuda sana baskı yapmak istemiyorum."

"Yapmayacaksın," diye söz verdim. "Bunu istiyorum. *Seni* istiyorum." Bunu söylerken yüzünü ellerimin arasına aldım, kirli sakalları avuçlarımı en harika şekilde tırmalıyordu.

"Herhangi bir noktada fikrini değiştirirsen, hemen bana söyle, tamam mı?" Avuçlarımdan birine nazık bir öpücük kondurmak için başını çevirdi.

"Yapmayacağım," dedim.

"Fikrini değiştirirsen bana söyleyeceğini söyle." Sesi sertti. Bu hoşuma gitmişti.

"Sana anlatacağım."

Derin bir nefes aldı, sanki bunu duymak kendisiyle olan bağı koparabilecek bir şeymiş gibi.

"Tanrım, Emmy, seni o kadar çok istiyorum ki."

"O zaman beni al," dedim. İkinci kez düşünmedi. Ağzını tekrar benimkine yapıştırdı ve beni yatağıma taşımaya başladı.

Ben uzun boylu bir kadındım ve yattığım erkeklerin çoğu benden uzun değildi. Luke'la birlikte olana kadar bunu önemsedığimi bilmiyordum. Beni kucağına alması ve erkek gibi kullanması çok ateşliydi.

Yatağıma varmadan önce beni ayağa kaldırdı.

"Soyun," dedi. Sesi alçak ve çakıllıydı ve doğrudan içime işledi. "Seni görmek istiyorum." Birkaç adım geri attı ve aletinin kot pantolonuna doğru gerildiğini görebiliyordum.

Beni istediğini görmek normalde sahip olmadığım bir güvenle doldurdu içimi.

Bisiklet yakamla başladım. Altında bir atlet vardı ama sütyen yoktu. Brooks'a "Tişörtünü çıkar," dedim. Sesim nefes nefese ve neredeyse tanınmaz haldeydi. Brooks hemen dediğimi yaptı ve tişörtünü çıkardı.

siyah tişört giyiyordu. Karnının ve göğsünün sert kasları koyu renk kıllarla hafifçe örtülmüştü. Klişeydi ama şimdiye kadar hep erkeklerle birlikte olmuştum. Luke tam bir erkekti.

"Devam et, Emmy," dedi. "Seni görmeme izin ver."

Şortumun düğmelerini açtım ve bacaklarımdan aşağı kaydurdım. İlkbaharda kıyafetlerimi çıkarıp mayomu giyerken ne kadar gergin olduğumu düşündüm. Şimdi Brooks'un her şeyimi görmesi için sabırsızlanıyordum.

Atletimi çıkardım ve Brooks'un kısık bir hırıltı çıkardığını duydum. Teddy'nin bana ödünç verdiği aşk kitaplarında geçen "gözleri karardı" cümlesini hiç anlamamıştım. Şimdiye kadar.

Bana bakışı her şeyi tüketiyordu. Brooks bana doğru gelmeye başladı ama onu durdurmak için kolumu uzattım. Hemen durdu.

"Pantolonunu. Çıkarmanı istiyorum."

Brooks'un iri elleri kemerine gitti ve çenesi gerildi. "Bu bana vereceğin son emir," dedi. Lanet olsun, yatakta da böyle olacağını biliyordum. "Bu gece yetki bende. Anlıyor musun?" Onunla ilgili her şey her şeyi tüketiyordu ve ona cevap vermek için sesime güvenmiyordum.

Başımı salladım. Kontrolün onda olmasını istiyordum. Benimle ilgilenmesi için ona güveniyordum.

"Sana bir soru sordum, şekerim." Sadece başını sallayarak kurtulmama izin vermeyecekti.

"Evet. Anlıyorum."

"Güzel." Kemerini çözdü, kot pantolonunu indirdi ve içinden çıktı. Aleti siyah külotunun üzerinde zorlanıyordu.

"Sikime öyle bakmayı kes, şekerim."

Gözlerim tekrar Brooks'a dikildi. "Ne gibi?"

"Sanki seni dizlerinin üstüne çöktürüp boğazına tıkmamı istiyorsun." *Tanrım*. Ona bakarken dudaklarımı yaladım. "Bunu ister miydin, şekerim? Sikimi o küçük, ateşli ağzına sokmamı?" İsterdim. Kesinlikle isterdim.

Başımı salladım.

Bir anda üzerimdeydi, boğazımı kavradı ve beni öpücüklerine boğdu. Yatağıma oturmadan önce beni tekrar kaldırdı, böylece ben de onun üzerine oturdum. Neredeyse utanç verici bir şekilde sıırıslam olan mavi külotuma karşı onun sertliğini hissedebiliyordum.

Ona yaslandım ve o da inledi.

"Siktir. O kadar mükemmelsin ki," dedi dudaklarıma karşı. Yardım edemedim ama ona karşı sürtünmeye devam ettim, hiçbir şey olmamasını diledim.

ama durmak istemedim. Bu çok *iyi* hissettiriyordu. Muhtemelen sadece bu sürtünmeden bile boşalabilirdim. Ellerini sırtımda aşağı yukarı gezdirdi. "Bu iyi hissettiriyor mu şekerim?" diye sordu, nefesleri kısaydı. "Amını sikimin her tarafına mı srtyorsun?"

"Evet," diye inledim. Ağzımdan çekildi ve boynumu ısırđı. Bir çığlık attım ve dilini ısırığın üzerinde yumuşattı.

"Devam et, Emmy. Kendini böyle boşalt." Yani, o öyle diyorsa. Daha hızlı hareket etmeye başladım. Sürtünme çok lezzetliydi. Denge için ellerimi omuzlarına koydum. Tanrım, aynı anda o kadar çok şey hissediyordum ki. En son ne zaman bu kadar tahrik olduğumu hatırlamıyordum.

Ya da en son ne zaman bu kadar arzulandığımı ve istendiğimi hissettim.

"Aynen yle, şekerim. Bana binmeye devam et." Brooks'un cesaretlendirici sözleri beni teşvik etti. Bir eli kıımda, diğeri de gğsmdeydi. "ok mkemmek. Ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyorum." ok yaklaşmıştım. Daha hızlı gittim, bana sunduğu şeyi kovaladım. Kııma hafif bir şaplak attığında, tüm ritim duygusu beni terk etti ve onu pervasızca terk ettim. "Yakın olduğunu biliyorum. Hadi şekerim, boşalmanı hissetmeme izin ver."

Birkaç saniye daha geçti ve ben parçalara ayrılıyordum. İçimden zevk akarken vücudum sarsıntılarla sarsılıyordu. Hiç bu kadar sert boşalmamıştım ve ikimiz de i amaşırlarımızı bile ıkarmamıştık.

Brooks'a baktım, gözleri benim zerimdeydi. Parmaklarını saçlarımda dğmledi ve beni öptü. Sıcak ve sertti.

"Boşaldığında çok güzel oluyorsun." Ayağa kalktı ve beni yatağa fırlattı. Kelimenin tam anlamıyla fırlattı. "Tekrar izlemek için sabırsızlanıyorum," dedi.

Yatağımın dibinde durdu ve sonunda külotunu çıkardı. Aleti vücudundan dışarı çıkmıştı. Büyük olduğunu hissedebiliyordum ama onu görmek farklıydı. İçime girmesi için sabırsızlanıyordum.

Yatağa ıktı ve vücuduma doğru sürünerek ilerledi. Kendini üzerimde tutarken kaslarının esneme şekli neredeyse beni uçuruyordu. Yolculuğunu karnımda durdurdu, böylece kaburgalarımıdan gğslerime kadar tüm yolu yalayabildi.

Sol meme ucumu diliyle daire içine aldı ve sırtım yataktan kalktı. Diğer tarafa geçmeden önce yumuşakça ısırđı. Ellerinden biri i amaşırıma doğru inerken aralarında geçiş yapmaya devam etti.

Başparmağını külotumun üstündeki klitorisime dokundurdu ve ben de sarsıldım. Sırtışını göğsümde hissedebiliyordum. "Hassas hissediyor musun, şekerim?" diye sordu.

"Biraz," diye nefes aldım. O da külotumu bir kenara çekip parmaklarından birini içime sokarak cevap verdi. İkimiz de inledik.

"*Kahretsin*, çok ıslaksın. Hepsi benim için mi?" Evet olarak yorumladığı bir ses çıkardım çünkü bir parmağını daha içime soktu. Parmaklarının içime girip çıkarken çıkardığı sesler müstehcendi.

Parmakları ve göğüslerimdeki ağzı arasında tekrar boşalmaya çok yaklaşmıştım. Benim için hiç böyle olmamıştı. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Beni tekrar öpmeden önce boynuma kadar yaladı. Öpücüklerini çektiğinde parmaklarını da benden çekti ve bedenim bu kayıptan dolayı acı çekti. Üzerimde geziniyor, gözlerimi ağzına götürüp emerken doğrudan gözlerimin içine bakıyordu.

Gözleri kapalıydı, sanki tadın tadını çıkarıyordu. Sonra onları müstehcen bir patlamayla ağzından çıkardı. "Tadına bakmak ister misin?" diye sordu bana. Luke'la birlikte olmak erotik ve özgürleştirici bir histi. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım.

Şaşkınlıkla başımı salladım.

Parmaklarını içime soktu ve birkaç kez pompaladı. Sırtım yataktan kalktı ve vücudum kendi kendine öğütmeye başladı, ama parmaklarını tekrar çıkardı. Tanrım, çok sinir bozucuydu.

Ağzıma koymadan önce dudaklarıma sildi.

"Em" dedi. Ben de emdim. Deli bir kadın gibi onun tenini emdim. "Aferin kızıma." Övgüsü karşısında bedenime dolan sıcaklık beklenmedikti ama istenmeyen bir şey değildi.

"Tadın rüya gibi," dedi. "Daha fazlasına ihtiyacım var." Tekrar vücudumda aşağı doğru hareket etmeye başladı, kendini bacaklarımın arasına yerleştirdi ve her iki omzunun üzerine birer tane örttü. Beni kendi kişisel ziyafeti gibi yayıyordu.

"Luke..." Ben

başladım. "Evet, şekerim?"

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim, seks sırasında bazen içimi kemiren güvensizliğin çirkin yüzünü göstermeye başladığını hissederek.

"Mükemmel amcığını mı yiyeceksin?" diye sordu. Bacaklarımın arasından bana bakıyordu ve keşke fotoğrafını çekebilseydim diye düşündüm. Kızarmıştım. Onun için soyunmuştum, orgazm olana kadar sikine sürtünmüştüm ve parmaklarına sakso çekmişim, ama bu beni kızartmıştı?

"Evet, o."

"İstiyorum. Hem de çok. Ama bu konuda rahat değilsen yapmayacağım."

"Ondan değil." Yüzümü inceledi, konuşmaya devam etmemi bekliyordu ama etmedim.

"Konuş benimle, şekerim."

"Ben hiç o tarafa gelmedim, o yüzden vaktini harcamaya değmez." Daha önce birlikte olduğum erkekler bunu pantolonumun içine girmeden önceki son durakmış gibi yapmışlardı ve bu beni hep soğutmuştu.

"Zamanımı harcamaya değmez mi?" Sesi... kızgın mıydı? "Ne tür erkeklerle yattığını bilmiyorum şekerim ama senin mükemmel amcığını yalayıp yutmak benim için her zaman değerli olacak." Yutkundum ve tekrar içimin ısındığını hissettim.

"Bak sana ne diyeceğim. Eğer senin için de uygunsa, seni birkaç dakika dilimle becermeme izin ver, eğer sana bir şey yapmıyorsa, devam ederiz. Olur mu?" Kulağa mantıklı geliyordu.

"Tamam," diye kabul ettim. Bunun benim için hiçbir şey yapmayacağını bilmeme rağmen.

Hiç olmadı.

"Bana bir yastık ver, sonra da kalçanı kaldır." Dediğini yaptım. Yastığı kalçalarımın altına kaydırıldı. Luke ağzını amıma indirirken ve dikiş yerim boyunca uzun bir yalama yaparken gözlerini benden ayırmadı. Sonra, tam olarak yapacağını söylediği şeyi yapmaya başladı: beni yuttu.

Dili klitorisimde dönüp dururken parmaklarını tekrar içime soktu. Ona sürtünürken hissettiğim baskıyı taklit etmek için dilinin pedini kullandı. Bu ve parmakları arasında, basınç omurgamdan aşağı doğru yol almaya başlamıştı.

Bu daha önce hiç başıma gelmemişti.

Vay anasını.

Genellikle üste çıkınca boşalırdım, böylece klitorisime karşı baskı hissedebilirdim ya da boşalmazdım ve daha sonra kendimi bitirirdim.

Luke devam etti. Görevi olan bir adamdı ve hiçbir şey onu durduramayacaktı. Ellerim saçlarındaydı -görünüşe göre en sevdikleri yerlerden biriydi- ve kalçalarım kıpırdanmaya başladı ve hissettiğim her şey çok fazlaydı. Yüksek sesle ve tutarsızca inlediğimi biliyordum ama umurumda değildi.

"Oh... Luke... Ben gidiyorum..." Aşağı baktım ve Luke'un yatağa doğru itildiğini fark ettim.

Bu onu tahrik ediyor muydu? Bu oldu mu?

Luke'un bana zevk verdiği gerçeğinden tahrik olduğu düşüncesi beni uçuruma sürükledi. Hayatımda ilk kez, birinin bana oral seks yapmasıyla boşaldım. Herhangi biri değil, Luke Brooks.

Bu adamın sihirli güçleri olmadığına ikna olmamıştım.

Başını kaldırıp bana baktı ve dudaklarını yaladıktan sonra tekrar vücuduma tırmanıp beni dudaklarımdan sertçe öptü. Üzerimde geziniyordu ve bu *olmazdı*. Tüm ağırlığının üzerimde olmasını istiyordum. Aşağı uzandım ve ellerimi kalçalarına koyarak benimkilerle buluşması için aşağı çektim.

Aleti benimle temas ettiğinde ikimizin de nefesi kesildi. "Sana içimde ihtiyacım var" dedim.

Ellerinden biriyle çenemde iz bıraktı. "Benim açgözlü kızım dilimin üzerine boşaldı ve şimdi de sikimin üzerine mi boşalmak istiyor?"

"Evet, lütfen, Luke. Lütfen," diye yalvardım.

"Siktir, bebeğim. Yalvarman beni boşaltacak." "O zaman içime gersen iyi olur."

Luke beni tekrar öptü. "Zavallı kız," dedi. Öyleydim. Ama umurumda değildi. Luke uzandı ve aletini girişime yerleştirdi. Kendini içeri sokmaya başlarken bana baktı. Hay sikeyim. Çok büyüktü. Sadece sikinin başı bile beni alışık olduğumdan daha fazla geriyordu.

"Çok büyüksün," dedim.

"Alabilirsin, şekerim. Yavaş gideceğim." Başımı salladım. Çekti ve tekrar girdi, biraz daha ileri gitti, beni biraz daha gerdi. Bunu tekrar yaptı, tekrar ve tekrar.

Sonunda tamamen içime oturduğunu hissettim. Yastık hala kalçalarımın altındaydı, bu da ona başka türlü olabileceğinden daha derine inme olanağı veriyordu. Boynuma doğru inledi. Tanrım, onun büyüklüğüne alışmak bir saniye sürecekti.

"Sikime sarıldığında çok iyi hissediyorsun." Bir erkek benimle hiç böyle konuşmamıştı. Genelde biri benimle edepsiz konuşmaya çalıştığında kulağa garip gelirdi. Ama Luke'un tüm müstehcen sözleri beni daha da azdırdı, ki bu noktada bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum.

"Kendimi çok dolu hissediyorum," diye nefes aldım. O içimdeyken her şeyi hissedebiliyordum. Serin havanın sıcak tenimde bıraktığı his, kirli sakalının bıraktığı hafif yanık, alnına düşen saçların yanaklarıma sürtünmesi gibi her his artıyordu.

"Tanrım, mükemmelsin."

Kalçalarımı gıcırdatmaya başladım, onu hareket ettirmeye çalışıyordum.

"Bana bir saniye ver bebeğim," diye nefes aldı. "Bunu son kez yapmalıyım." Ağzını tekrar kendime çektim ve dilimi onunkine dolayarak onu öptüm.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra Luke biraz çekildi ve sonra yavaşça geri soktu. Tekrar yaptı. Ve tekrar, her seferinde biraz daha hızlanarak.

"Siktir, Luke. Evet. Evet. Evet."

"Emmy, sen benim için yaratılmışsın." Ritmini buldu ve beni acımasızca becerdi. Luke beni becerdikçe omurgamdaki basınç yeniden artmaya ve aşağı doğru inmeye başladı. Bu gerçekleşecekti. Bu adam beni üç kez boşaltacaktı, ki bu daha önce hiç başıma gelmemişti.

"Tekrar boşalmanı istiyorum, şekerim. Sikime sarılmışken boşalmanı hissetmek istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?"

"Evet," diye inledim. Luke tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi aynı ritmi korudu ama itişlerinin yoğunluğunu artırdı, neredeyse her biriyle beni yatakta yukarı doğru hareket ettirdi. Omurgamdaki baskı zirveye ulaştı ve bir çığlıkla boşaldım.

Ben boşaldıktan sonra Luke hızını artırdı ve içime girdi. Hissettiğim her şeyden bunalmış bir halde omuzlarına yapıştım. Vücudumdaki her sinir canlıydı.

"Tanrım, seni doldurmak için sabırsızlanıyorum," dedi boğuk bir sesle.

Ben de bunu bekleyemedim. Onu hissetmek istedim. *Onu* hissetmek istedim.

"Lütfen," diye yalvardım. "Buna ihtiyacım var." Bunun üzerine hamleleri düzensizleşmeye başladı. Çok yaklaşmıştı. "İçime gel Luke." İnledi ve kendini boşaltırken vücudu sarsıldı.

Üstüme yığıldı ve yüzünü boynuma gömdü. "Siktir," dedi kollarını altımdan geçirip bizi yuvarlamadan önce, böylece ben onun üstündeydim.

Başımı göğsüne yasladım ve kalp atışlarının bir kickdrum gibi yavaşlamaya başlamasını dinledim. "Bu inanılmazdı," dedim.

"İnanılmazsın," dedi. "Her gün her saniye kendimi senin içine gömebilirim ve bundan asla bıkmam."

"Bu bir söz mü?" Başımı kaldırıp ona bakarken sordum. Seks sonrası Luke bir müzeye konulmalı. Koyu renk saçları dağınıktı, kahverengi gözleri parlak ve yoğun. Gülümsemesi gözlerine kadar tırmanmış, böylece gözlerinin dışındaki kırıksıklıklar ortaya çıkmıştı. Onlara bayılırdım.

"Olmasını istiyor musun?"

"Benim için sakıncası yok." Ben de etmezdim. Daha önce hiç böyle seks yapmamıştım. Daha önce kötü seks yaptığımı düşünmüyordum ama Luke ile seks yaptıktan sonra ikna olmamıştım.

Parmaklarını hafifçe sırtımda aşağı yukarı gezdiriyordu.

"Bunun az önce olduğuna inanamıyorum," dedim. "On üç yaşındaki halim şu anda havaya uçuyor olurdu."

Luke'un göğsü altımda kahkahalarla titriyordu. "Öyle mi? Hayranı mıydı?"

"Görünüşünüzün

hayranıyım, evet."

"Ouch."

"Merak etme, yirmi yedi yaşındaki ben senin daha az sinir bozucu olduğunu düşünüyorum." Onu öpmek için dirseklerimin üzerinde yükseldim. Ellerinden birini başımın arkasına doladı ve onu kucakladı. Bu öpücük yavaş ve keşifseldi. Bu bizim ilk öpüşmemizdi. Son öpüşmemiz olmayacağını biliyordum.

BİR SAAT SONRA, bir banyo molasından, duşuma sığabilecek insan sayısını maksimuma çıkardıktan ve her birimiz için bir orgazm daha yaşadıktan sonra, Luke Brooks'un kollarında uyuyakalmışım.

Uzun zamandır ilk kez kendimi güvende hissettim.

EMMY

I penceremden içeri giren güneşe uyandım. Belime dolanan ağırlığın bir insan kolu olduğunu fark etmem bir dakika sürdü. Kime ait olduğunu hatırlamam ise bir dakika daha sürdü.

Luke Brooks ile yattım. Ve inanılmazdı.

Kıpırdadığımı hissetmiş olmalı, çünkü kolunu bana doladı. enseme öptü.

"Günaydın şekerim," dedi. Kahretsin, sabah sesi kesinlikle tüm sesleri arasında en sıcak olanıydı.

"Günaydın," diye karşılık verdim boynumu bana tatlı bir günaydın öpücüğü verebilmesi için yeterince çevirirken. "İyi uyudun mu?"

"Taş gibi. Sen?"

"İyi uyudum ama etrafımda kocaman bir kovboy vardı."

"Öyle mi?" Boynumu öpmeye devam etti ve belimdeki eli göğüs kafesime doğru daireler çizmeye başladı.

"Evet," diye cevap verdim. "Bir boa yılanıyla aynı yatakta uyumak gibiydi." Küçük bir kıkırdama ile göğsünün sırtıma doğru hareket ettiğini hissettim.

"Muhtaç bir kovboy olmalı," dedi. Yatmadan önce giydiğim atletin altındaki dairelerini hareket ettirdi. Şimdi daha büyüktüler, göğüs kafesimin üzerinden geçip göğüslerimin hemen altına kadar uzanıyorlardı ve belime dönüp tekrar başlamadan önce külotumun ön kısmının hemen üzerinde yuvarlanıyorlardı.

Ve bana alaycı mı demişti?

Öpücükleri ensemden kulağıma doğru ilerliyordu ve arkamda sertleştiğini hissedebiliyordum. "Sen gerçekten de muhtaç bir kovboysun," diye nefes aldım,

her saniye daha da tahrik oluyorum.

"Bunu sabahın yedisinde kıcını sikime dayayan kadın söylüyor."

"Bunu sen başlattın," diye karşılık verdim.

"Ben de bitirmeyi planlıyorum." Tanrım, *sesi*. Teddy'yle geçen ay okuduğumuz kitaplardan birinden bir sahneyi yüksek sesle okumasını sağlamalıydım. Yavaş ve sinir bozucu daireler çizmeye devam etti, onu istediğim yere gittikçe yaklaşıyordu.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından serçe parmağı nihayet külotumun bel kısmının altına indi ama eli hareket etmeye devam etti.

Bu oyunu iki kişi oynayabilir.

Sırtımı dikleştirdim ve arka tarafımı onun sertliğine doğru ittim. İnledi. *Güzel*.

Bu sefer, çemberi külotuma geri döndüğünde, eli içeri daldı ve orada kaldı.

"Zaten benim için çok ıslaksın." Klitorisimle oynamaya başladı. "Çok ıslaksın." İki parmağını içime daldırdı, ama avucunu klitorisime dayadı, böylece parmakları içeri ve dışarı hareket ederken sürtünmeyi hissedebiliyordum.

Kalçalarım kendi istekleriyle hareket etmeye başladı ve o da kıcıma daha sert vurmaya başladı. Hay sikeyim. Zaten serbest kalmak için can atıyordum.

"Aynen öyle, şekerim. Elime bin." İnledim.

"Luke, sana içimde ihtiyacım var." "Benim için tekrar yalvar, şekerim."

Üzerimdeki etkisi neredeyse utanç vericiydi. Onun için istediği kadar yalvarırdım.

"İçime gir, lütfen."

"Kahretsin, çok güzel yalvarıyorsun. Sadece bununla bile boşalabilirim."

Elini külotumdan çekti ve bu kayıptan nefret ettim. Aramıza biraz mesafe koydu, ama sadece külotunu çıkarmasına yetecek kadar bir süre için. Aynı anda ben de iç çamaşırlarımı çıkardım. Bir saniye sonra, önü sırtıma yaslanmıştı, kollarından biri altımda hareket etti ve göğsümü kavradı. Sert aletini üzerimde hissedebiliyordum. Parmaklarını omurgamdan aşağıya doğru izledi, arkalarında ateş ve tüylerim diken diken oldu, sonra kıcımın üzerinden ve bacaklarımın arasından geçti. Bacağımı kaldırdı ve kolunu bükülmüş dizimin altından geçirdi.

"Seni böyle becerebilir miyim bebeğim?"

"Beni istediğin gibi becerebilirsin." Bu konuda çok ciddiymdim.

Arkamdan yavaşça içime doğru ilerledi. Bunu en son yapmamızın üzerinden beş saatten az zaman geçmişti ve çok uzunmuş gibi geliyordu.

"Tanrım, bu amcığı çıplak sikmeme izin verdiğine inanamıyorum." Bu adam ve onun kirli ağzı. Arkamda hareket etmeye başladı ve bacağımla tutan kol klitorisimi okşamaya başladı.

Beni becerdi ve birlikte okşadı, parmakları ve siki beni unutturmak için senkronize bir şekilde çalışıyordu. Hangi yönün yukarı ya da aşağı olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim bunun bitmesini hiç istemediğimdi.

"Evet, Luke. Oh, Tanrım. Evet," diye inledim. "Seni doldurmam hoşuna gidiyor mu?"

"Evet. Evet." O içimdeyken tek heceli kelimeler tek seçeneğimdi. Luke içime girerken tüm vücudum kasılmaya başladı. Bir çılgılık attım.

"Aynen öyle, Emmy. Sikimi al. Her seferinde al. İstedğin sürece senin olsun." Çok yaklaşmışım. Çok yaklaşmışım ve o bunu biliyordu. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, şekerim. Neye ihtiyacın olduğunu söyle ve senin olsun."

Ellerimden birini klitorisimi okşayan elinin üstüne koydum. Aşağı doğru ittim, daha fazla baskı uyguladım ve daha fazla sürtünme için kalçalarımı ona doğru sürtmeye başladım. "*Siktir*, Emmy."

İkimizin de hareketleri giderek daha çılgınca olmaya başlamıştı. Luke'un sözleri inlemelere dönüştü ve ben dağıldım. Arkamda sertleştiğini hissettim, ama parmaklarını klitorisimde tuttu ve orgazmım boyunca dalga dalga beni okşadı.

Birkaç dakika sonra ikimiz de kendimize geldik. Luke bana sarıldı. Vücutlarımız terden yapış yapış olmuştu. Yüzümü ona döndüm. Yüzünde tembel bir gülümseme vardı ve bende onun kemiklerinin üzerine atlama isteği uyandırdı... tekrar.

Luke elini yüzüme doğru kaldırdı ve saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. "Sen başka bir şeydin, Emmy Ryder." Gözleri yumuşak ve memnundu. Sanki bütün gün burada benimle kalabilirmiş gibiydi. Bana bakış şekli kalbimi alt üst etti.

Eğer dikkatli olmazsam, daha ne olduğunu anlamadan bu adama sırlıslıkla aşık olabilirdim.

Kamaramın kapısının çalınmasıyla baloncuğumuzdan çıktık. Neden insanlar sürekli kapıyı çalıyordu ki?

"Emmy? Uyandın mı?" Wes'in sesiydi. Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun. Luke ve ben birbirimize far ışığındaki geyikler gibi baktık. "Emmy?" Wes tekrar seslendi.

Hemen harekete geçtim, yorganı üzerimden attım ve yataktan fırladım. Luke hemen arkamdaydı. Yerde bir tişört buldum ve bir çift pijama şortuyla birlikte başıma geçirdim. "Banyoya saklan. Şimdi," dedim Luke'a, kot pantolonunu tamamen giymek için o küçük zıplama hareketini yaparken.

Yaptığı her şey ateşliydi.

Kapıya doğru yürümeye başladım. "Hey," diye fısıldadı Luke. Ona doğru döndüm ve yanıma geldi, kalbimi ayaklarımın dibinde bir su birikintisine çeviren bir gülümsemeyle bana bakmadan önce dudaklarına hızlıca bir öpücük kondurdu. "Tamam, artık kapıya bakabilirsin."

Neden bahsettiğini hatırlamam bir saniye sürdü. Evet, kardeşim kapıdaydı.

"Bir saniye!" Seslendim. Ön kapıyı açmadan önce banyo kapımın tık sesini duyana kadar bekledim.

"Günaydın, günışığım," dedi Wes görünüşümü incelerken alaycı bir ifadeyle. *Kahretsin*, aynaya bile bakmamıştım. Muhtemelen seks delisi bir dinsiz gibi görünüyordum. "Uzun bir gece miydi?"

"Neden böyle söylüyorsun?" Sesimin eşit olmasını umuyordum.

"Çünkü yataktan yeni kalkmış gibi görünüyorsun ve saçların dağınık. Her zamankinden daha dağınık."

"Ah, evet. Dün gece pek uyuyamadım." Bu yüzyılın en hafif ifadesiydi.

"Öyle görünüyor. Seni aramaya çalışıyordum."

Hay aksi. "Dün gece telefonumu şarja takmayı unuttum. Ne oldu?"

"Çiftlik çalışanlarımızdan üçü mide mikrobi kaptı ve çiftliğin güney tarafında bir ton kırık çitim var. En sevdiğin kardeşine yardım eder misin?"

Eve geldiğimden beri o tarafa hiç gitmemiştim. "Tabii. Teddy'nin doğum günü, yani beni başka bir şeye zorlayamazsın."

Wes elini kalbinin üzerine koydu. "Yemin ederim. Teddy ve onun doğum gününe asla engel olmam." Teddy'yi, doğum gününün ulusal bir bayram olabileceğini bilecek kadar uzun süredir tanıyordu.

"Tamam. Giyineyim, seninle ahırda buluşuruz." *Tercümesi: Lütfen git ki arkadaşlarından birini kimse görmeden kulübemden gizlice çıkarabileyim.*

"Tamam. Oraya gidip Brooks'un da yardım edip edemeyeceğine bakacağım." Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Oh, o aşağıda mı?" diye sordum. Umarım tarafsız bir şekilde.

"Kamyonu Büyük Ev'de, yani buraya erken gelmiş olmalı. Normalde Cuma günleri burada olmaz, o yüzden fırsat varken değerlendirmeliyim."

Aman Tanrım. Luke'un kamyoneti. Çiftçi oldukları için sabahın dördünde uyanan ailemin görmesi için kamyonetini orada bıraktık.

"Tamamdır. Aşağıda görüşür müyüz?" "Evet. Teşekkürler, Em."

Kapımı kapatıp sırtımı dayamadan önce ona sahte bir selam verdim.

Ne lanet bir sabah.

Luke kafasını banyonun kapısından uzattı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Her şey yolunda." Bana doğru yürüdü ve kollarını belime doladı. Sabah sabah nasıl bu kadar güzel kokabiliyordu? Nane gibi ve... adamım. Şişelemek istedim.

"Bunun hakkında konuşmalıyız," dedi Luke.

"Ne hakkında konuşacağız?" Ne olacağını bilmeme rağmen sordum. "Kardeşin hakkında. *Kardeşlerin.*"

"Peki ya onlar?"

"Eğer bunu yapacaksak, onlardan saklanmak istemiyorum, Emmy." Sesindeki his dizlerimin arkasına vurdu ve kendimi dengesiz hissetmeme neden oldu. "Daha önce de insanların küçük kirli sırrı oldum ve onları umursamadığım için umursamadım, ama *seni* umursuyorum." Sesi sertti ama yine de yumuşak ve nazikti. Onun benim sırrım olmasını istemiyordum ama henüz bunun ne olduğunu bile bilmiyordum.

Bir saniyeye ihtiyacım vardı.

"Anlıyorum. Sadece bana biraz daha zaman ver, tamam mı?" Luke'un yüzü hafifçe düştü ve eline saplanacak bir bıçak muhtemelen bunun olmasını izlemekten daha az acı verirdi. Bir süre sessizce birbirimize baktık. Zihninin ne söylemek istediğine çalışmasını izledim.

Sonunda, "Tamam, ama bunu tekrar konuşacağız." dedi.

Alabileceğim en iyi yanıt buydu.

"Tamam." Ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim ve onu öptüm.

"Artık gitmelisin. Kamyonunun neden burada olduğunu ama senin ahırda olmadığını bulmalısın ve benim de onarmam gereken çitler var."

"Hatırlattığın için teşekkürler. Sonra konuşur muyuz?" "Evet."

Beni tekrar öptü. Kendimi ona kaptırmak çok kolaydı.

Luke geri çekildi ve alnını benimkine bastırđı. "Gitmeden önce senden bir şey isteyeceğim."

"O da ne?" İçten içe kirli bir şey olmasını umarak sordum.

"Gömleğim."

EMMY

I Öğleden sonra dört sularında kamyonetimi Teddy'nin garaj yoluna sürdüm. Daha sonrası için "dışarı çıkma" kıyafetleri getirmemem konusunda kesin talimatlar almıştım, bu da Teddy'nin zaten aklında bir şey olduğu ve caydırılabilir.

Teddy kıyafet yapmayı severdi ve bu konuda çok iyiydi. Ortaokulda kot pantolonlarımızın arka ceplerine çiçekler işlemeye başladı.

Lisedeyken, Meadowlark çiftçi pazarında kamyonetinin kasasında yeniden inşa ettiği eski kot ceketleri satmaya başladı.

Üniversitede işletme okudu, ancak moda mağazacılığı alanında çift anadal yaptı.

Delicesine yetenekli ve azimliydi. Başarabilecek biri varsa o da Teddy'ydi.

İçeri girmeden önce kapıyı çaldım. Andersen'lerin evinin girişi, Teddy'nin babası Hank'in sandalyesinde oturmuş *That 70's Show'un* tekrarlarını izlediği oturma odasına açılıyordu. Uzun siyah saçları bugünlerde çoğunlukla beyazlamıştı ama mavi gözleri her zamanki gibi ışıltılıydı.

Hank tam anlamıyla bir rock yıldızıydı. Teddy'nin annesiyle tanıştığında davulcu olarak turnedeydi. Yollarını ayırmadan önce büyülü bir gece geçirmişler. On bir ay sonra anne, adını bile koymaya zahmet etmediği bir aylık bebeğiyle bir gösteriye geldi.

Hank'e göre Teddy'yi gördüğü andan itibaren sevmiş. Ona ünlü bir caz şarkıcısının adını vermiş: Theodora King. Grubundan ayrıldı ve küçük kızını birkaç gün önce tur minibüsüyle geçtiği küçük bir kasabaya götürdü.

yıllar önce. Bir iş buldu ve ikisi birlikte iki kişilik bir aile olarak hayatlarına başladılar.

Kasaba Meadowlark, Wyoming'di ve iş Rebel Blue Çiftliği'ndeydi.

İkisi de Teddy'nin annesini bir daha görmedi.

Babam, bebeği olan ve hiç çiftlik tecrübesi olmayan bu gözü açık davulcuya şans vermemeye karar verseydi hayatım nasıl olurdu diye merak ettim.

"Hey, Emmy. Nasılsın bakalım?" Hank'in sert sesi neşeliydi. "İyiyim, Hank. Sen nasılsın?"

"Hayatta kalıyorum." Bunu gerçekten kastetmişti. Hank kastetmediği şeyleri söylemezdi. Teddy'nin anladığı buydu.

Teddy'den önce Hank "seks, uyuşturucu, rock n' roll" hayatı yaşıyordu. Hayatının bu noktasında, bu durum pek çok sağlık sorununa yol açmıştı. Şu anda evde bakım görüyor ve oksijen tüpü kullanıyordu.

Bu yüzden Teddy üniversiteden sonra evde yaşamaya karar verdi. Onu terk etmek istemedi.

"Ve bunu yaparken de çok iyi görünüyorsun." Teddy koridorda belirdi. Benimle göz teması kurduğunda gözleri lazer gibi odaklandı. "Bugün özellikle ışıltılı görünüyorsun, Clementine." Allah kahretsin. Gerçekten de Teddy'den hiçbir şey saklayamıyordum. "Dün gece ne yaptın?" Sesindeki ton bana zaten bildiğini söylüyordu.

Hank, "Teddy, kız daha yeni geldi," diye araya girdi. Tanrı onu korusun. "Evet Teddy, daha yeni geldim," dedim masumca.

Teddy bana dikkatle bakmaya devam etti. "Bu konuyu artık babamın yanında olmadığımız zaman konuşacağız."

"Buna minnettarım," dedi Hank. "Emmy ve Luke Brooks ile ilgili herhangi bir cilveleşmeyi bilmeme gerek yok."

Çenem düştü ve gözlerim ona dikildi. "Şaka mı yapıyorsun Teddy?!"

"Ona söylemedim, yemin ederim." Teddy'nin gözleri irileşti ve ne demek istediğini vurgulamak için ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı.

"Bana söylemedi," diye itiraf etti Hank Teddy'ye dönmeden önce. "Ama telefonda konuşurken kapını kapatmayı düşünmelisin."

İki elimi yüzüme kapattım ve bir deliğe girip kaybolmayı diledim. Teddy sessiz bir "hooop" çekti.

Hank sadece güldü. Teddy ve beni utandırmaktaki keskin yeteneğinin tadını çıkarıyordu. "Sırrın benimle güvende, Emmy. Sadece çok uzun süre sır olarak tutma."

Tanrım. Hank benim ve Luke'un bu sabahki konuşmamızı duymuş muydu? "Duymayacağım," diye cevap verdim. Umarım ciddiymdim.

"Bu arada," dedi Teddy, "doğum günü şenliğinin akşamki bölümünden önce birlikte yemek ve tatlı yapabileceğimizi düşündüm."

"Kulağa harika geliyor Ted." Teddy ve ben her yıl onun doğum günü için yemek hazırlardık. Üniversitedeyken başlamıştı. İlk yılımızdı ve bir gün önce taşınmıştık.

On sekizinci yaş günü yemeğinin tamamını mikrodalga fırın ve kahve makinesiyle yaptık. İkimizin de yediği en kötü makarnaydı ama o kadar iyi vakit geçirdik ki bunun bir önemi kalmadı.

Teddy babasının yanına gitti ve sandalyesinden kalkmasına yardım etti. Zorlandı ama belli etmemeye çalıştı. Ayağa kalktığında Teddy yanağına bir öpücük kondurdu. Kolunu onun koluna doladı ve mutfığa doğru yürümeye başladılar. Ben de peşlerinden gittim.

Hank tezgâhtaki sandalyeye yerleştikten sonra Teddy bana döndü ve kocaman sarıldı. "Seni yanlışlıkla Meadowlark'ın en büyük dedikoducusuna ispiyonladığım için özür dilerim," dedi omzuma doğru.

"Affedildim." Sarılmaktan geri çekildim. "Yirmi yedi yaşında olmak nasıl bir duygu?" diye sordum.

"Sanki daha yeni başlıyormuşum gibi." Bana kendine özgü Teddy gülümsemesini gösterdi.

Teddy'nin tavuk pirzola ve baharatlı votka soslu makarna yapmak için tüm malzemeleri vardı, makarna geleneğine bağlı kalarak - ama şimdi yenilebilir akşam yemekleri yaptık.

Ben sos görevindeydim, Hank marketten aldığı Sezar salata setini ustalıkla karıştırıyordu ve Teddy ile tavuğuna odaklanması arasına hiçbir şey giremezdi. Bu benim için sorun değildi. Tavuk yesem de çiğ ete dokunmaya dayanamazdım.

Dokunmak diş etlerimi garip hissettiriyordu. Benden başka kimseye mantıklı gelmiyordu, ama Teddy bunu asla zorlamadı. Duyusal sorunları olan bir yetişkin olmak tuhaf bir şeydi. Müzik çok gürültülüyken bir parça tavuğa dokunursam ve birinin nefes alışını duyarsam, bunun beni bir sarmala sokacağını birine nasıl söyleyebilirdim?

Hank, Eagles'ı açmıştı. Mutfaktaki bluetooth hoparlörden "Peaceful Easy Feeling" yayılıyordu ve sarımsak ile soğan kokusu

Yemek hazır olana kadar dakikaları sayıyordum.

Yemekle ve insanları bir araya getirmesiyle ilgili bir şey vardı. Bu yüzden babam bütün gün çiftlikte çalıştıktan sonra bile yemek yapmayı çok severdi. Büyürken, aile yemeği tartışılmaz bir şeydi. Hem Hank hem de Teddy, Hank çiftlikteki gününü bitirdikten sonra haftada en az bir kez bize katılırlardı.

"Çiftlikte balyalama nasıl gidiyor, Emmy?" Hepimiz yemeğe oturduğumuzda Hank sordu. Hank, fiziksel olarak yapamaz hale gelene kadar Rebel Blue'da babamın sağ kolu olarak çalışmıştı, bu yüzden programı Amos Ryder'ın kendisi kadar iyi biliyordu.

"Aslında biraz gerideyiz, bu da Gus'ı çileden çıkarıyor ama önümüzdeki hafta bizi yakalamak için bir planı var."

Hank, "Sıkı bir gemi işletiyor," dedi.

Teddy inledi. "Baba, lütfen doğum günümde 'Gus Ryder iyi bir genç adam' konuşmasına başlama, *lütfe*n. Bugün kutsal bir gün."

"Yıllarca Amos'un çiftliği yönetmesini izledim. Eskiden sağ koluydum, bu yüzden bu işte iyi olmak için ne gerektiğini biliyorum ve Gus bu işi iyi yapacak. Tüm söyleyeceğim buydu."

"İşini iyi yapıyor," dedim. "Yine de babam biraz gevşemesini istiyor."

Hank içten bir kahkaha attı. "Biraz sert biri, değil mi?" Teddy,

"Yüzyılın yetersiz ifadesi," diye mırıldandı. "Oh, bu arada, ben Wes'e iyi olacağını düşündüğüm bir tasarımcı hakkında bir e-posta gönderdi," diye devam etti konuyu değiştirerek. "Transfer olmadan önce birkaç moda dersime girmişti. Yetenekli ve sosyal medyada büyük bir takipçi kitlesi var. Onun projede yer alması, konuk çiftlik olarak adınızı duyurmak için de iyi bir yol olabilir."

"Wes bugün hiçbir şeyden bahsetmedi, ben de onu dürteceğim. E-postasını kullanıp kullanmadığını bile bilmiyorum." Ki bu doğrudu. Hepimizin Rebel Blue e-postası vardı ama sanırım düzenli olarak kullanan tek kişi Gus'tı. Bu konuda ısrarcı olan oydu.

"Adı ne?" Ben sordum.

"Adı Ada. Harika bir kız. Hatırlat da sana sosyal medya hesaplarını göstereyim." Amos gibi Hank'in de katı bir "yemekte telefon yok" politikası vardı.

Üçümüz bir süre daha sohbet ettikten sonra Hank dövmeli ellerini birbirine vurdu. Bir çift eklemine "Theo", diğerinde ise "Dora" yazıyordu.

diğerinde. Her tarafı dövmeyle kaplıydı ama Theodora adını hiç kullanmamış olsa da Teddy'nin en sevdiği dövmelerin bunlar olduğunu biliyordum.

"Emmy, kalkmama yardım eder misin?" Hank sordu. "Doğum günü kızı için bir sürprizim var."

Teddy ayağa kalkmaya başladı. "Baba, sana yardım edebilirim-"

"Otur yerine, Theodora. Bugün senin doğum günün." Hank'in sandalyesinden kalkmasına yardım etmeye gittim.

"Nereye gidiyoruz?" Ben sordum.

"Sadece kilere." O yöne doğru yürüdük ve Hank kilerin kapısını açtı. Bir mısır gevreği kutusunu kaldırdı ve içinden Teddy'nin en sevdiği yulaflı çikolatalı kurabiye olduğunu tahmin ettiğim bir tabak çıktı. Tabağı aldım ve Teddy'nin önüne koymasını için ona uzattım. "Teşekkürler Emmy," dedi.

Teddy'nin sabırsızlıkla beklediği masaya geri döndük. Hank kurabiye tabağını gülümseyen Teddy'nin önüne koydu.

"Bunları yapmak için ne zaman vaktin oldu ki?"

"Dün sen isteyken. Eve geldiğinde kokusunu almayacağından emin olmak için tüm pencereleri açmak zorunda kaldım."

"Teşekkür ederim, baba."

"Uzun zaman oldu, bu yüzden tadı bok gibi olabilir." Teddy bir kurabiye aldı ve kocaman bir ısırık aldı.

"Mükemmeller," dedi. Sesi gergindi, sanki gözyaşlarını tutuyormuş gibiydi. "Kahretsin, Hank." Gözünün kenarından bir damla yaş sildi. "Seni seviyorum, ihtiyar."

"Ben de seni seviyorum, Ayı. Şimdi siz hanımlar birer kurabiye alın ve hazırlanın. The Devil's Boot'taki doğum günü içecekleri kendi kendine içilmeyecek." Hank eğildi ve Teddy'nin şakağına bir öpücük kondurduktan sonra sandalyesinin arkasında asılı duran bastonunu aldı. Teddy ve ben ayağa kalktık ve koridordan kızın odasına doğru yürümeden önce onun oturma odasındaki sandalyesine gidişini izledik.

Teddy'nin odası onun bir uzantısıydı. Bir dekor maksimalistinin rüyasıydı. Duvarlarından biri bir galeri duvarından esinlenmişti, ancak üzerinde asılı herhangi bir gerçek çerçeve veya sanat eseri yoktu. Sadece kendi boyadığı şeylerle dolu çerçeve resimleri vardı.

Meşe zemin üzerinde siyah-beyaz kareli bir halı, koyu zümrüt rengi bir yatak örtüsü, çok renkli yastıklar ve Meadowlark kütüphanesinden daha fazla kitap yığını vardı.

Gözyaşlarını silkelemeye çalışarak, "Tanrım, bir kurabiye için beni ağlatmayı babama bırak," dedi.

"Lanet kurabiyeler için ağlayacağım ve onlar benim için bile değildi," dedim.

"Gözyaşlarının seni dün gece Brooks'la aranızda olanları anlatmaktan alıkoyacağını sanma."

İnledim. Unuttuğunu umuyordum. Keşke.

Teddy'nin yatağına uzandım ve kolumu yüzüme kapattım. O caymadı.

"Dökül," diye talep etti.

"Zaten biliyorsan neden sana söylemek zorundayım?" Mız mızlandım.

"Çünkü sana bir şeyleri itiraf ettirmek eğlenceli. Ayrıca, yüksek sesle söyledikten sonra daha gerçekçi oluyor." Durakladı, tam olarak bunu yapmamı bekliyordu.

"İyi. Onunla yattım." Haklıydı, bunu yüksek sesle söyledikten sonra daha gerçekçi oldu.

"Kiminle yattın?"

"Gerçekten çok sinir bozucusun, bunu biliyor muydun?"

"Sadece beni ters köşeye yatırmadığından emin olmaya çalışıyorum." Sırt üstü yuvarlandım ve en iyi arkadaşımın gözlerinin içine baktım. "Luke'la yattım." Artık her şey ortadaydı ve bundan kaçamazdım. Gerçekten istediğimden değil, ama tüm bunlar bana çok yeni geliyordu. Teddy'ye Luke'la olan ilişkiyi anlattığımda içimde bir tür pişmanlık ya da huzursuzluk kabarmasını bekliyordum ama öyle olmadı.

Tek hissettiğim... mutluydu. Hatta memnun.

"Biliyordum amına koyayım. Neredeyse beni kör edecektin." Teddy ellerini güneşi engeller gibi gözlerinin üzerine koydu.

"Bu gerçek bir şey değil," diye karşı çıktım, ellerini yüzünden uzaklaştırarak.

"Kesinlikle öyle," diye cevap verdi, elimi tuttu, böylece gözlerimi kapatacak bir kolum daha eksilmiş oldu. Teddy bundan saklanmama izin vermeyecekti. "Ve sende var. Kaç kez orgazm oldun? Üç mü? Dört mü?"

"Beş," diye mırıldandım.

"Beş mi?!" Teddy inanmayarak başını salladı ve ben de bir kahkaha atmaktan kendimi alamadım.

"Daha fazlası da olabilirdi," diye başladım, "ama Wes bu sabah kamaramın kapısını çaldığında her şey aniden sona erdi." Teddy'nin gözleri büyüdü.

ve ağzı açık kaldı. "Lütfen bana kardeşinin Brooks'u senin yatağında yakalamadığını söyle. Bugün cinayetle ilgili bir şey duymadığımı düşünürsek, yakalamadığını varsayıyorum. Wes birini öldürecek değil ya, ama Gus'a anlatırdı, o kadar."

"Hayır, Luke'u banyoya sakladım ama farkında olmadan onun gömleğini giyerek kapıyı açtım." Teddy'nin çenesi hâlâ yerdeydi. "Dün düz siyah tişörtü tercih ettiği için şanslısın, yoksa boku yerdin. Hem de kötü bir şekilde. Dün geceki gibi iyi bir şekilde değil." Boynumda bir kızarıklık hissettim. Bu iki konuda da haksız değildi. "Peki şimdi ne yapacaksın? Onunla sevgili falan mı oldunuz?"

Bu sorudan korkuyordum ama geleceğini biliyordum.

"Bilmiyorum," dedim. Luke'un bana nasıl değer verdiğini ve sırrım olmak istemediğini söylediğini hatırladım. "Bu işin nereye varacağını görmek istediğini söyledi."

"Başka ne dedi? Kendini tutuyorsun." Onu seviyordum ama lanet olsun, insan yalan dedektörü bazen çok sinir bozucuydu. "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Çünkü kabız gibi görünüyorsun." Tamam, adil. "Dedi ki-" Bir an tereddüt ettim. "Benim 'kirli küçük sırrım' olmak istemediğini söyledi."

Teddy yanımdaki yatağa uzandı. "Onun böyle olmasını mı istiyorsun?"

"Ne? Hayır, tabii ki hayır." Ve bunda ciddiydim. Luke'un ne olmasını istediğimi gerçekten bilmiyordum ama kesinlikle bu değildi. "Bütün bunlar çok fazla. Üç hafta önce, Luke Brooks istediğim zaman suratına yumruk atabileceğim tek kişiydi. Ama şimdi, bana değer verdiğini söylüyor ve beni öpme şekli beni uçuyormuşum gibi hissettiriyor ve ben bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

Kelimeler nefes almama fırsat vermeden ağzımdan döküldü. Bir kez başladılar mı, onları durduramazdım. Tekrar gözlerimi kapattım.

"Kendisini bir sırmış gibi hissetmesini istemiyorum ama aynı zamanda bunu dünyaya duyurmak ve ben hala neler olup bittiğini anlamaya çalışırken kardeşlerimle olan arkadaşlığının bozulmasını izlemek de istemiyorum. Çünkü gerçek şu ki, onu o kadar iyi tanımıyorum ve tüm bunların onunla birlikteyken hissettiğim kadar gerçek olup olmadığını bilmiyorum."

Teddy kısık bir ıslık çaldı. "Bavulları boşaltmak için çok fazla şey var, değil mi?" "Evet," diye iç geçirdim.

"Senden hemen koşup kardeşlerine haber vermeni istemedi, değil mi?"

"Hayır."

"Güzel, çünkü sizin biraz zaman istemeniz ve onun da size endişelerinden bahsetmesi makul. Değil mi?"

Sonunda gözlerimi açtım ve Teddy'nin tavanına baktım. "Doğru."

"Tamam o zaman. Yapacağımız şey şu. Endişelenmeyeceğiz bu gece hakkında. Hemen bir karar vermek zorundaymışsın gibi hissettiğini biliyorum ama öyle değil. Her şey birkaç gün sonra farklı görünür, bu yüzden beyninde kendi kendine çalışması için biraz zaman ver. Tamam mı?"

"Tamam." Yatağında hemen yanımda yatan Teddy'ye bakabilmek için boynumu çevirdim. "Özür dilerim, küçük bir çıldırma yaşadım."

"Bence bunlardan daha fazla almalısınız. Çok sağlıklılar. Benimle bu konuyu konuştuğun için mutluyum, Em. Bu dönemi tek başına atlatmak zorunda değilsin; eve dönmek, bir sonraki hamleni belirlemek ve beklenmedik bir şekilde kardeşinin en iyi arkadaşına karşı bir şeyler hissetmeye başlamak bir insanın tek seferde üstesinden gelebileceği çok şey."

Ve Teddy bunun yarısını bile bilmiyordu. En iyi arkadaşına anlatmadığım onca şey yüzünden suçluluk duygusu içimi kemiriyordu.

Sadece biraz zamana ihtiyacım vardı.

"Bu gece başka bir yere gitmek ister misin? Biraz kafa dinlemek?" Plan, Teddy ve butikten birkaç arkadaşıyla birlikte The Devil's Boot'a gitmekti.

Belki de Luke'tan biraz uzaklaşmak istemeliydim ama istemedim. Onu görmek, karanlık Şeytan Çizmesi'nin içinden bir bakış atmak istiyordum. Oraya gitmek istedim. Luke olmasa bile, iyi vakit geçirmek için güvenilebilecek tek yer orasıydı ve Teddy'nin orayı sevdiğini biliyordum.

Teddy'nin ikilemi, sürekli başkalarının ihtiyaçlarına ve rahatına odaklanırken aynı anda ilgi odağı olabilmesiydi. Onunkine dikkat etme konusunda daha iyi olmalıyım. Gitmek istemediğimi bir an bile düşünse Şeytanın Çizmesi'nden ve tüm doğum günü planlarından memnuniyetle vazgeçerdi ama ben vazgeçtim.

Teddy'ye başımı sallayarak başka bir yere gitmek istemediğimi söyledim.

Ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Güzel. Brooks seni yaptığım elbisenin içinde görene kadar bekle."

"Doğum günün için *bana* bir elbise dikmiş olman *sana* da garip gelmiyor mu?" Teddy sanki bu ağzımdan çıkan en aptalca şeymiş gibi bana baktı. "Tamam, boş ver."

Teddy dolabına doğru yürüdü ve siyah bir giysi çantası çıkardı. Yatağın yanına getirdi ve az önce taşındığı yere koydu.

Teddy, "Ben patlamadan önce aç şunu," dedi.

Doğrudum ve giysi çantasının fermuarını aşağı çektim. Hemen güzel, zengin bir kıpkırmızı renkle karşılaştım.

Elbisenin tamamını çıkardığımda basit ama güzel bir şekilde inşa edilmiş bir güneş elbisesi buldum. Kalçalarımın ortasının biraz altına denk gelecek gibi görünüyordu. Bedeni dar, kare sütçü yakalı ve kalın kolsuz askılıydı. Teddy bu tür yaka ve askıların köprücük kemiklerimde yarattığı görüntüyü sevdiğimi biliyordu; tıpkı Luke'la kaplıcaya giderken giydiğim mayoda olduğu gibi. Teddy seçmeme yardım eden kişiydi.

"Teddy, bu çok güzel. Bayıldım."

"Giyeceğini biliyordum. Kırmızı senin rengin ama onu yeterince giymiyorsun." Mayom dışında sahip olduğum başka bir kırmızı şey aklıma bile gelmiyordu. Belki Gus'ın eski Budweiser tişörtlerinden biri? Kesinlikle bunun gibi bir şey değil. "Ve ketenin beynini yanlış şekilde çizdiğini biliyorum, bu yüzden üstü jarse örgüyle astarlı. Yine de hafif, bu yüzden sıcak falan olmazsın."

"Cidden bayıldım. Teşekkür ederim." Teddy'ye sarıldım. "Giymek için sabırsızlanıyorum."

"Henüz değil." Teddy söyledi. "Sen onu giymeden önce tamamlamamız gereken bir doğum günü, romantik komedi ve hazırlanma mizansenimiz var. Bu final."

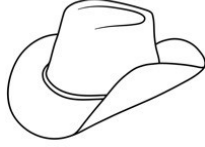
"Öyle mi?"

"Evet. İstedğim hediye aldığımdan emin olmalıyız."

"Neymiş o?"

"Luke Brooks'un seni gördüğü anda dizlerinin üzerine çökmesini izlemek."

LUKE

I The Devil's Boot'taki günümü şaşkınlık içinde geçirdim. Joe ve ben masaları kaldırırken birden fazla sandalye düşürdüm, içki envanterinin bir kısmını yanlış saydım ve neredeyse bir raf dolusu temiz bira bardağını düşürüyordum. Yapamadım

Dün gece olanlara inanamıyorum. Ve bu sabah.

Emmy Ryder için gidiciydim.

Dünden önce bunu inkâr edebilirdim ama artık edemiyorum. Bu sadece seksten daha fazlasıydı, ki bu kesinlikle olağanüstüydü; bu sabah onun içime sokulmasıyla uyandığımda hissettiğim şeydi ve bütün gün orada kalabilirdim.

Kadınlarla uyanmadım. Güneş doğmadan gitmişim ve gittiğime hiç pişman olmadım. Emmy ile değil. Her gün onun yanında uyanmak istedim.

Tişörtümün içinde nasıl görüldüğüne hiç girmeyeyim bile.

Wes kapısını çalmasaydı bütün günü onun yatağında geçirecektim.

Çok yakın bir karardı.

Ama Gus yerine Wes'in bizi yakalamasını tercih ederim. Kırkımı

görecektim kadar yaşamak istiyordum. "Bugün aklın nerede?" Joe'nun sesi

düşüncelerimi böldü. "Ne?" "Ne?" diye sordum. Barın altındaki cam

eşyaları yerleştiriyordum ve Joe

Açmadan önce masaları son bir kez siliyor.

"Bütün gün dikkatin dağınmıştı. Aklında ne var?" "Hiçbir

şey. Sadece dün gece pek uyuyamadım."

Joe bana sırtıttı. "Demek kız, öyle mi? Aklından geçen bu mu?" İçimi

çektim. "Evet. Bir kız."

"Seni daha önce bir kız için bu kadar heyecanlanırken görmemiştim. Özel biri olmalı."

"Öyle," dedim hiç tereddüt etmeden. Emmy her şeyimdi.

"O da mı senin özel olduğunu düşünüyor?" Alaycı bir şekilde söyledi ama ben yine de tereddüt ettim. Bilmiyordum. Joe ben cevap vermeye fırsat bulamadan tekrar konuştu, "Ah. Demek seni bu kadar şaşırtan şey bu. Onun senin hakkında ne hissettiğini bilmiyorsun."

"Onun gibi bir şey." Joe kaşlarını kaldırarak devam etmemi bekledi. "Sanırım onu çok zorladım."

"Bana pek bir şey söylemiyorsun evlat."

Joe'ya dünyada aşık olmama izin verilmeyen tek kadına aşık olduğumu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

"Her şey gerçekten çok yeni. İkimiz için de. Ama sanırım ben ondan daha fazlasına hazırım ve onu aceleye getirmek istemiyorum."

Joe başını iki yana sallayarak, "Vay canına," dedi.

"Ne?"

"Ondan gerçekten hoşlanıyorsun." Joe'nun yüzünde mutluluk ve inançsızlık karışımı bir ifade vardı. *İnan bana, Joe. Ben de aynı şekilde hissediyorum.*

"Evet," diye kabul ettim. Emmy'den hoşlanmıştım. Hem de çok.

"Benim tavsiyemi mi istiyorsun?" Joe sordu. "Kabul ediyorum, pek bir değeri olmayabilir."

"Her şeyi kabul ederim." Normalde böyle şeyler hakkında konuşacağım kişinin -eğer başıma böyle bir şey gelseydi- Gus olacağını düşünürsek.

"Hazır olmayabilir ve bu sorun değil. Sadece göstermeye devam edin. Ona nasıl hissettiğinizi söylemek yerine, göstermeye devam edin. Eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşur ve tüm bu saçmalıklar."

Bunu yapabilirim. Ben yapardım. Zaten kelimelerle aram pek iyi değildi. "Bu aslında iyi bir tavsiye. Teşekkürler Joe."

"Sorun değil. Şimdi, kafanı kışından çıkar. Yirmi dakika içinde açıyoruz."

ŞEYTANIN ÇİZMESİ tam bir tımarhaneydi. Cuma günleri hep kalabalık olurdu ama bu bambaşka bir şeydi. Grup geç kalmıştı ama sonunda hazırıldılar ve beş dakika içinde çalmaya başlayacaklarını söylediler.

Eğer müşterilerim yakında Waylon Jennings almazlarsa, elimde bir isyan olacak.

Bu gece fazladan bir barmenim vardı, bunun için minnettarım. Bu da beni masaları dolaşmak ve barın ihtiyacı olan farklı şeylerle uğraşmak için serbest bıraktı. Koştururken, masalardan birinde kırmızı bir parıltı fark ettim.

Emmy'ydi.

Vay anasını.

Baharda beni çılgına çeviren mayoyla aynı renkte bir elbise giymişti. Elbise göğüslerini ve gövdesini sarıyor, belinden hafifçe dışarı taşıyordu. Saçlarının yarısı yüzünden uzakta toplanmıştı ama gerçek Emmy modasına uygun olarak yüzünün etrafına dökülüyordu.

Onu barımda gördüğüm ilk gece giydiği siyah botlardan farklı olarak bir çift kahverengi kovboy botu giymişti.

Giydiği elbise sanki onun için yapılmış gibiydi ama asıl dikkatimi çeken şey kan kırmızısı dudaklarıydı. Bunu onda daha önce hiç görmemiştim.

O kırmızı dudakları ya ağızımla ya da sikimle mahvetmek istiyordum. Seçici değildim. Pantolonum sıkıştı. Birlikte yatmadan önce vücudumun Emmy'ye verdiği tepkiyi kontrol etmekte zaten yeterince zorlanmıştım, ama şimdi yattığımızı göre - kahretsin - onu çok istiyordum.

Başımı salladım. Emmy birkaç kızla birlikte bir masadaydı. Onları kasabadan tanıyordum ama isimlerini söyleyemezdim. Teddy'yi görmedim ama bu muhtemelen benim barımda erkekleri dolandırıldığı anlamına geliyordu.

Gözlerimi Emmy'den ayırdım. Beni fark etmemişti ve bu gece arkadaşlarıyla iyi vakit geçirmesini istiyordum. Ne de olsa Teddy'nin doğum günüydü.

Bara geri döndüğümde Teddy'nin her zamankinden daha çok ilgi gösteren müdavimlerle flört ettiğinden emindim. Muhtemelen taktığı "Doğum Günü Kızı" saç bandı ve kuşağı yüzünden. Parasını ödemediği dört içkiyi alıp Emmy ve diğer kızların beklediği masaya götürdü.

Emmy ile bir kez olsun konuşmak istedim, bu yüzden barın arkasına geçtim ve hiç yapmadığım bir şeyi yapmaya başladım: lanet limonlu shotlar. Doğum günü için bara gelen bir grup kızın içeceği bir şey gibi görünüyordu, değil mi?

Her neyse, yapıyordum.

Shot'ları bitirdim, bir tepsiye koydum ve Emmy'nin masasına doğru ilerledim. İşte bu kadar. Tek yapacağım buydu. Ona ve arkadaşlarına içki getirecek, sonra da gecenin geri kalanında onu yalnız bırakacaktım.

Masadan birkaç adım uzaklaştığımda Emmy gözüme çarptı. Bana gülümsedi ve ben de neredeyse tepsiyi düşürüyordum.

"Hanımlar," dedim selamlama olarak. Kendimi aptal gibi hissediyordum. "Birinin doğum günü olduğunu duydum."

"Evet, *Bu* neden sen getirmek Biz ücretsiz içecekler,"
Teddy dedi ama gözlerim Emmy'nin üzerindeydi.

Gözlerim hep Emmy'nin üzerindeydi.

"Bunları geri götürebilirim," dedim Teddy'ye hızlı bir bakış atarak.

"Boş ver onu," dedi Emmy. "Onları biz alacağız."

Tepsiyi masalarının ortasına koydum ve her biri tepside bir kadeh aldı.

"Brooks," diye başladı Teddy, "bu lanet olası bir limon damlası mı?"
Bunun üzerine Emmy'nin gülümsemesi büyüdü.

"Evet," dedim utanarak.

"Bunca yıldır benden saklıyor muydun?! Bunları burada yapabildiğinizi bile bilmiyordum." Masanın diğer tarafındaki iki kadın kıkırdadı.

"Bu tek seferlik bir şey. Buna alışmayın."

"Teşekkür ederim," dedi Emmy. Teddy'ye baktı. "Sen de teşekkür et, doğum günü kızı."

"Teşekkür ederim Brooksy. Çok minnettarım."

Kızlar alkışladılar, kadehleri masaya vurdular ve geri fırlattılar.
Yutkunurken Emmy'nin boğazını izledim.

Allah kahretsin. Yaptığı her şey beni erekte ediyordu.

Hepsi bardaklarını tepsie geri koydu ve ben de aldım. "Mutlu yıllar Teddy," dedim ve uzaklaşırken Emmy'ye göz kırptım.

Kızarması bana olması gerekenden daha fazla zevk verdi.

Gece boyunca gözüm Emmy'nin üzerindeydi. Ürkütücü bir şekilde değil, sadece "Senden gerçekten hoşlanıyorum ve senin yaşayan en güzel kadın olduğunu düşünüyorum" şeklinde.

Ona getirdiğim shot'tan sonra çok fazla içmedi, sadece o ve kırmızı elbisesi bara gelene kadar karışık bir içki içti. Onun siparişini başkasının almasına izin verecek olsaydım, lanet olsun. Ona ulaşmaya çalışırken neredeyse Joe'yu deviriyordum.

Barın karşısında durdum. "Sana ne getireyim şekerim?"

"Benimle bir tek at."

Cevabı beni şaşırttı. Gözlerindeki ateşle bana bakıyordu ve ona hayır diyemedim. Barın altından iki shot bardağı çıkardım.

"Zehrini seç."

"Tekila, lütfen."

Arkamı döndüm ve arka bardan daha güzel bir şişe aldım, onunkini barın diğer tarafına kaydırmadan önce her birimiz için birer shot doldurdum. "Neye içiyoruz?" diye sordum.

"Yeni başlangıçlar."

Bunu anlamamaya çalıştım. Kadehlerimizi tokuşturduk ve gözlerimizi birbirimizden ayırmadan içkilerimizi yudumladık.

Sikeyim.

O anda onu bara götürmeye çalışmamam bir mucizeydi. Joe bunun için bana daha sonra teşekkür edebilirdi.

Emmy dudaklarının kenarındaki bir damla likörü silmek için ellerinden birini ağzına götürdü. Keşke ben de öyle yapsaydım.

Ona dokunmam gerekiyordu.

"Sana ne kadar borcum var?" diye sordu. "Ev için."

"Emin misin?" diye sordu.

Barın üzerine eğildim ve iki parmağımla yaklaşmasını işaret ettim. Yaptı ve sonunda onunla konuşabileceğim ve kimsenin duymayacağı bir pozisyondaydım.

"Daha sonra o lanet elbiseyi üzerinden yırtmama izin vererek bana teşekkür edebilirsin." Grubun çalmasına ve müşterilerin şarkıya eşlik etmesine rağmen Emmy'nin keskin nefesini duyabiliyordum.

Ondan uzaklaşarak barın diğer tarafındaki dik pozisyonuma döndüm.

"Anlaştık," diye nefes aldı ve dönüp arkadaşlarına doğru ilerlemeye başladı. Sanki sersemlemiş ve nereye gittiğine dikkat etmiyormuş gibi birkaç kişiye çarptı.

Üzerimde müthiş bir etkisi vardı ve benim de onun üzerinde bir etkim olduğunu görmek hoşuma gidiyordu. Ama sonra tanımadığım bir adama çarptı, ki bu nadir görülen bir şeydi ve adam onu sabitlemek için elini beline koydu. Geçen sefer Kenny Wyatt'tı, şimdi de bu herif.

Kafamda, ben onun yerine elini çekmeden önce elini çekmesi için ona iki saniye verdim. O da çekti.

Güzel.

Kıskançlığımı kontrol altında tutmaya çalışarak omuzlarımı aşağı yukarı yuvarladım ama ona gülümseme şekli beni kırmızıya boyadı, hem de Emmy'nin elbisesi gibi iyi bir kırmızıya değil. Emmy'nin ona çarptığı için özür dileyip masasına dönmesini izledim.

Onu izledi.

Buna göz kulak olmam gerekecekti.

Sonraki bir saat tam bir kasırgaydı. Bu gece burası gerçekten çılgındı. Grup doksanların country müziğine odaklanmıştı ve bir barı Alan Jackson kadar coşturabilecek başka bir şey yoktu.

Buradaki herkes cidden sarhoştur ve cidden kabadayıydı. Görünüşe göre hepsi Teddy'nin doğum gününü kutlamaya gelmiş.

"Good Time "ın yarısına geldiğimde, Emmy'ye elini uzatan adamın birkaç arkadaşıyla birlikte onun masasına doğru geldiğini fark ettim. Kot üzerine kot giymişti.

Ne göt herif ama.

Sadece konuşuyorlar, Luke. Sakin ol.

Teddy ve diğer kızlar çok açık bir şekilde flört ediyorlardı. Bunun diğer ucunda ben de vardım ve burada neye benzediğini bilecek kadar uzun süre çalışmışım. Double Denim Emmy ile konuşuyordu ama o sürekli Teddy'ye bakıyor ve başka tarafa eğiliyordu.

İlgilenmedi. *Güzel.*

Barın onun masasına en yakın olan ucuna doğru yürüdüm, kendime bardakları silmek için orada olmam gerektiğini söyledim, bu saçmalıktı ama umurumda değildi. Tam o sırada Double Denim hamlesini yaptı. Ellerinden birini Emmy'nin diğer bacağının üzerinde çapraz duran dizine koydu. Kadın omuz silkti ama adam elini geri çekti.

Kesinlikle olmaz.

Üç saniye içinde masalarına ulaştım. "Çek şu lanet elini onun üzerinden." Double Denim'in gözleri bana dikildi. Şaşırılmış görünüyordu ama hareket etmedi. "Şimdi." Sesim tanınmaz haldeydi.

"Hey, sakin ol, dostum. Sadece konuşuyorduk."

"Seninle konuşmak istiyor gibi görünmüyor, *dostum.*" Double Denim bana pek de dostça olmayan bir şekilde bakan Emmy'ye baktı.

Umurumda değildi.

"Biz iyiyiz, değil mi tatlım?"

İşte bu kadar. Aptal kot gömleğinin yakasından tutabilmek için ona doğru bir adım attım ve onu kendimle yüz yüze getirdim. Benden birkaç santim kısaydı, bu yüzden onu parmak uçlarında yukarı çektim.

"Arkadaşlarını al ve barımdan defol git." "Ciddi olamazsın, dostum."

"Çok ciddiylim." Onu geri ittim ve bardan çıkan Joe yere düşmeden onu yakaladı. Sanırım onu sandığımdan daha sert itmiştim. Bana doğru hamle yapmaya başladı ama Joe onu tutmuştu.

"Olay çıkarmayalım çocuklar. Şimdi gidin ve son içkileriniz bizden olsun," dedi Joe.

Double Denim Joe'yu omuzlarından silkti. "Hadi gidelim. Burası çok aptal bir yer ve bir kaltak buna değmez."

O uzaklaşmaya başlamadan önce onu omzundan yakaladım ve savurdum. Sertçe. Yumruğum yüzüne sert bir şekilde çarptı ve Double Denim birkaç saniyeliğine yere *yığıldı*.

Tekrar ayağa kalktı ve bana doğru geldi. Yumruğunu elimle yakaladım - zayıf bir yumruk atmıştı- ve kolunu arkasından bükttüm. Yüzü Emmy'ye dönüktü ama ona dokunabilecek kadar yakın olmadığından emin oldum.

"Özür dile," diye tükürdüm.

"Bu ne lan, ahbap. Neyin var senin?!"

"Özür dile," dedim tekrar. Double Denim arkasını dönüp bana bakmaya çalıştı ama ben kolunu sıkıca kavrayıp bükttüm. Tekrar Emmy'ye baktı, çenesi sabitlenmiş ve dudakları büzülmüştü

"Özür dilerim," diye mırıldandı Double Denim.

"Şimdi defol git barımdan." Onu, altlarına sıçmış gibi görünen arkadaşlarının arasına ittim.

"Üzgünüm dostum. Buradan çıkacağız." Double Denim'in arkadaşlarından biriydi. Lanet olsun. Arkadaşlarının ne kadar korkmuş görüldüğünü düşününce adamı yumrukladığım için neredeyse kendimi kötü hissedecektim ama kimse Emmy'yle böyle konuşup paçayı kurtaramazdı.

Dördü kapıdan geçmeyi başardı ve kapı arkalarından kapandığında tüm bar bir tezahüratla inledi. Sanırım bar sahibi birine yumruk attığında, insanlar o kişinin bunu hak ettiğini düşündüler.

Kollarını kavuşturmuş olan Emmy'ye dönüp baktım, o da bana pek dostça olmayan bir şekilde bakıyordu. Ona bağırma şansı vermek yerine

Yumruktan önce ne yapıyorlarsa ona geri dönmüş olan herkesin önünde onu sandalyesinden kaldırdım ve bir patates çuvalı gibi omzuma attım, elbisesini aşağıda tutmak için ekstra özen gösterdim, böylece kimse serbest bir gösteri yapmadı. Şimdi alkışlayan Teddy'ydi.

Doğum günü kızının yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Onu tanıdığım kadarıyla, muhtemelen tüm bunları bir şekilde o ayarlamıştı.

Emmy Ryder benimdi ve bunu ona hemen şimdi kanıtlayacaktım.

"Brooks! Beni hemen yere indir, seni neandertal. Dalga mı geçiyorsun benimle?" "Yapamam şekerim," diye cevap verdim onunla birlikte bara doğru yürürken.

Omzumun üzerinden. Yumruklarını sırtıma vurdu. Çok

şirindi. "Sen lanet olası bir delisin, bunu biliyor musun?" "Sadece senin için."

"Aman Tanrım, indir beni!" İtiraz etmeye devam etti ama onu duymazdan geldim. Ofisime girene ve kapı arkamızdan kapanıp kilitlenene kadar onu yere bırakmadım. Emmy'yi yavaşça yere indirdim ve ayakları yere değer değmez beni itti.

"Senin derdin ne be? Benimle konuşan insanlara öylece vuramazsın."

"Sana elini sürdü, şekerim. Kimse sana elini süremez."

"Burası gerçek dünya Brooks, lanet bir aşk romanı değil. Beni bardaki bir sürüngenden kurtarmana ihtiyacım yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim." Emmy bana dik dik baktı. Gözleri yanıyordu, tam da sevdiğim gibi.

"Belli ki kendi başının çaresine bakabilirsin."

"O zaman neden bir tür kovboy intikamcısı gibi *ödeme yapan müşterilerinizden* birine saldırdınız?"

Emmy'yi belinden kavradım ve ofisimin kapısına doğru ittim. Dudaklarıma ulaştığımda ağzımı elimle değiştirerek ağzımı boğazının sütununa doğru hareket ettirdim. Alnımı onunkine dayayarak hızlı bir öpücük verdim.

"Çünkü şekerim. Sana başka birinin dokunduğunu görmek beni delirtti," diye nefes aldım.

Emmy'nin göğsü kabarıyordu. Gözlerindeki öfke başka bir şeye dönüşmüştü. "Bunu yapamazsın," diye kekeledi.

Boğazında olmayan elimi elbisesinin etek ucuna götürdüm, sonra altından geçirip kalçasının yumuşak tenine dokundum. "Neden olmasın?"

"Ç-Çünkü. İnsanlara vurmak kötüdür."

Kıkırdadım ve elimi elbisesinin üstünden külotuna doğru götürdüm ya da en azından olması gereken yere.

Sikeyim.

"Neyin kötü olduğunu bilmek ister misin? Bu çıplak amcığı mükemmel bir sürtük gibi barıma getirmen."

Emmy inledi. *Lanet olsun.* Beni delirtti.

Parmaklarımla onunla alay ettim. "Benim için damlıyorsun, şekerim. Ne zamandır böylesin? Muhtaç ve çaresiz?" Orkestranın sesi ofisimin dışında olup biten her şeyi bastırıyordu. Artık sadece biz vardık.

"Seni barın arkasında gördüğümden beri."

"Öyle mi? Bu yüzden mi benimle atış yapmaya geldin? Senin muhtaç amcığına dikkatimi çekmeye çalışmak için mi?"

"Susamıştım."

Bunun üzerine ofisimin kapısının yanındaki masada duran viski şişesini kaptım ve tıpasını dişlerimle çekip çıkardım.

"Susadın mı? Hâlâ susuyor musun şekerim?" Başıyla onayladı. "Ağzını aç," diye emrettim.

Hemen açtı ve zaten sert olan sikim, ona verdiğim her şeyi almaya hazır açık ağzını görünce sarsıldı.

Şişeyi masamın üzerine koymadan önce viskiden bir yudum aldım ama yutmadım. Emmy'ye doğru eğildim, elim hala boğazındaydı ve onu ofisimin kapısına sabitlemişim, viskiyi ağzına tükürdüm.

Yutkundü.

Boğazının kavrayışımın altında çalıştığını hissettim. *Hay sikeyim.* O her şeydi.

Elimi elbisesinin altına soktum ve parmağımın ucunu kıvrımlarının arasına kaydırduğımda gözleri geri döndü. Kalçalarını oynatmaya başladı ama parmaklarımı hızla geri çektim. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bu da ne?" diye haykırdı.

"Bana kızgın olan sendin şekerim. Pişman olacağın bir şey yapmanı istemiyorum," dedim gülümseyerek. Onunla alay etmeyi seviyordum. Onu parmaklarımdan emdim, viskinin yakıcılığına karışan tadı boğazını bırakıp geri çekilmeme neden oldu. Sikim kotumun içinde acı verici bir şekilde sertleşmişti.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Emmy'nin nefesi kesildi. "Hayır."

"Lütfen?"

Tanrım, benim için yalvarmasını duymak hoşuma gidiyordu. Benim onu istediğim kadar onun da beni istediğini hatırlatıyordu.

"Sen de içmişsin," dedim, sarhoş olmadığını bildiğim halde - muhtemelen çakırkeyif bile değildi.

"İki shot ve yarım votka soda içtim, alınmayın ama limon damlası shotlarınız zayıf."

Ona sııttım. "Bar yeteneklerimi aşağılamanın fikrimi değiştireceğini mi sanıyorsun?"

"Neyle ilgilendiğine bağlı," dedi nazlı bir şekilde.

"Sadece sen."

Emmy aramızdaki mesafeyi kapatarak göğüslerini göğsüme bastırdı. "Eğer bana dokunmayacaksan, bırak ben sana dokunayım."

Sikeyim. Emmy elini göğsümden aşağıya, kot pantolonumdaki sert çıkıntının üzerine doğru sürükledi.

Zıpladım. Kıkırdadı.

"Bunu benim halletmeme gerçekten izin vermelisin," dedi tatlı bir sesle. Kahretsin. Bu nasıl oldu? *Mayday, mayday.* Durumun kontrolünü kaybetmişim.

"Ben iyiyim." Artık kelimeleri kekeleyerek söyleyen bendim. Emmy elini kot pantolonuma sürterek biraz baskı uyguladı. Beni masama doğru itmeye başladı. Bacaklarımın arkası masanın kenarına değene kadar ona izin verdim. Ayak parmaklarının üzerine çıktı ve dizlerinin üzerine çökmeden önce bana hızlı bir öpücük verdi. Kırmızı elbisesinin altını görebiliyordum. Kemerimi çözmeye başladı.

"Yapabilir miyim?"

Gerçekten hayır diyeceğimi mi düşünüyordu? Dizlerinin üzerindeki güzel kadına bakarken tüm kelimeler geçici olarak beynimi terk etmişti.

Tek yapabildiğim başımı sallamaktı.

"Bana evet de Luke," dedi. Bu gece işler gerçekten de tersine dönmüştü, değil mi?

"Evet, şekerim. Bakalım sikim ağzındayken nasıl görünüyorsun."

Emmy kemerimi ve pantolonumu saniyeler içinde çözmeyi başardı. Eğildi ve dilini külotumun kumaşı üzerinde gezdirdikten sonra aşağı çekti. Sikim serbest kaldı. Piç kurusu boğazından aşağı atlamaya çalıştı ama beni henüz ağzına almadı.

Bunun yerine, bir eliyle sikimi kavradı ve eğilerek başındaki ön spermi yavaşça yaladı. Dili temas ettiğinde ağzımdan çıkan iniltiye engel olamadım. Birkaç kez daha yaladı ve

eliyle sikimin tabanını pompaladı. Yüce Tanrım. O daha fazla ilerleyemeden boşalacaktım.

Sakin ol, Luke. Başka bir şey düşün, sikini ağzına almak üzere olan kızdan başka bir şey. Kafamda seksi olmayan şeylerin bir listesini yaptım. *Havaalanında kaçırılan bağlantı, bozuk buzdolabı, doğum yapan inekler.*

Tamam. Tamam. Tamam. Bunu yapabilirdim. Bundan emindim... ta ki Emmy sikimi ağzına alıp beni olabildiğince geriye çekene kadar.

"*Fuuuck* , Emmy. Çok güzelsin." Kendimi hiçbir zaman ses çıkaran biri olarak görmemiştim ama Emmy'yle birlikte bu düşüncem suya düşmüştü. Boğazının arkasında bir dirençle karşılaştım ve o da sinirli bir sese benzeyen bir ses çıkardı.

Boyunu ayarladı ve dilinin hareket ettiğini hissettim. Ağzının derinliklerine kaydım ve o da elini ve ağzını üzerimde hareket ettirmeye başladı.

"Sikimde boğulmayı seviyorsun, değil mi?" Dedim. Sesim boğuk ve boğazım sıkıydı. Emmy kalın kirpiklerinin arasından bana baktı ve elinden geldiğince başını salladı.

Onun dizlerinin üzerinde, kırmızı dudakları sikime sarılmış görüntüsünün mezar taşıma yansıtılmasını istedim.

Nazik olmaya çalışarak elimi saçlarında dolaştırdım ama sikimi boğazının derinliklerine ittiğimde inledi. Uzunluğumu kullanmayan elini elbisesinin altına kaydırmıştı. Kendine dokunuyordu.

"Sikimi emmek seni azdırıyor mu bebeğim? Bu ağzını sikhemi ister misin?" Emmy elini aletimden çekip kıcıma koydu ve beni daha derine çekti.

Dayanamadım. İki elimi saçlarında birleştirdim ve ağzına soktum. *Tanrım*, mükemmeldi. İkimiz de inliyorduk. Kahretsin, çok iyi hissettiriyordu ama ağzına boşalmak istemiyordum. Bu gece olmaz.

"İçine boşalmam lazım şekerim. Seni tekrar doldurmama izin ver." Emmy'yi benim olarak işaretlemeye kafayı takmıştım. Devam etti ama ben uzanıp onu kendime doğru kaldırdım ve dudaklarını sertçe kendime çektim. Öpüşmemiz sertti, sanki her birimiz diğerinin ne kadarını kaldırabileceğini görüyorduk.

Önce Emmy geri çekildi. "Daha bitirmemiştim," diye nefes aldı.

Onu önüme aldım, böylece benimle masamın arasına sıkışmıştı, sırtı önüme yaslanmıştı.

"Şu anda ağzına boşalmaktan daha çok istediğim tek şey o mükemmel amını doldurmak." Önce bana sorun olmadığını söylemesi gerekiyordu.

kendini kaptırdı. "Seni bu masanın üzerinde becermemi ister misin şekerim? Yapabilir miyim?" "Evet, Luke. Lütfen."

Şükürler olsun. Emmy'yi masamın üzerine eğilmesi için aşağı ittim ve bütün gece benimle alay eden elbiseyi kaldırdım. "Bu elbise bütün gece bana işkence etti."

"Sadece senin için giydim."

"Güzel. Eğer başka bir erkek için giyseydin, onu öldürmek zorunda kalırdım." Güldü ama şaka yapmıyordum. Ellerimi kışına sürttüm, başparmaklarım amını benim için açtı. Islaktı ve parlıyordu. Hepsi benim içindi. Sikimi onun ıslak sıcaklığına doğru itmeye başladım.

Yıldızları gördüm.

Kalçalarını kavradım ve yavaşça içeri girdim, bu pozisyonun onun için yoğun olacağını biliyordum. Büyük olduğumu biliyordum. Tamamen içine oturduğumda durakladım. Kahretsin, boşalacaktım. *Hayır.* O boşalmadan olmaz.

Bozuk buzdolabı. Bozuk buzdolabı. Bozuk buzdolabı.

Emmy kışını bana doğru itti. "Kıpırdama," diye mırıldandım. "Bana sadece bir dakika ver." Gözlerimi sıkarak kapattım.

"Orada iyi misin?" Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. Buna bayılmışım. Onun böyle mutlu olmasına bayılıyordum.

"Evet," diye nefes aldım. "Ben iyiyim." Tehlike geçmişti.

"O zaman lütfen aklımı kaçırmadan önce hareket etmeye başla."

Bana iki kez sormasına gerek yoktu. Hafifçe geri çekildim ve sonra tekrar içine girdim. Sertçe.

Bunu tekrar tekrar yaptım.

Emmy haykırdı. "Evet Luke, aynen böyle. Becer beni, lütfen." Her zaman çok nazikçe isterdi. O adamın elini onun üzerine koyduğunu düşündüm. Bir sonraki hamlem daha sertti. Masamın yerde hareket ettiğini hissedebiliyordum ama umurumda bile değildi. Önemli olan tek şey ben, Emmy ve birbirimize bağlı olduğumuz yeri.

Dik durması için onu kendime doğru çektim. Parmaklarımı klitorisine götürdüm ve onu becerirken okşamaya başladım. Amcığı sikimin etrafında bir mengene gibi gerilmeye başladı. Kalçasında olan elimi tuttu ve göğüslerinin üzerinden boğazına doğru hareket ettirdi.

Sikeyim.

Boğazını hafifçe kavradım ve yanlara doğru hafif bir baskı uyguladım. Emmy'nin başı omzuma yaslandı.

"Evet, evet, evet," diye nefes aldı. "Böyle çok derinsin Luke."

"Sen benim için yaratılmışsın," dedim ona. Daha da sert bir şekilde içine girdim. "Bana benim olduğunu söyle, Emmy." Bunu duymaya ihtiyacım vardı.

"Ben senim."

"Bu doğru, şekerim. Sana bu şekilde sahip olabilecek tek kişi benim."

"Ben gidiyorum-" Asla bitiremedi çünkü ikimiz de aynı anda yanmıştık. Kendimi onun içine bıraktım, itişlerim kısa ve sık olmaya başladı.

İkimiz de ağır ağır nefes alıyorduk ve Emmy'nin elbisesinin askılarından biri omzundan düşmüştü. Kendimi yavaşça onun içinden çıkardım ve ikimizin de kalçalarından aşağı damlamasını izledim.

"Burada kal," dedim ona. Yarı sertleşmiş sikimi kotumun içine soktum ve Emmy'nin yanına dönmeden önce birkaç kağıt mendil aldım. Bizi kalçalarından nazıkçe sildim ve elbisesini tekrar kışının üzerine indirdim.

Arkasını döndü ve ben de onu kollarımın arasına aldım. Onu orada tuttum, saçlarına ve şakağına öpücükler kondurdum. İç çekti. Sesi memnun gibiydi. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi.

Ellerimi kollarında aşağı yukarı gezdirdim ve parmaklarımızı birbirine geçirmeden önce avuç içini öpebilmem için ellerinden birini ağzıma götürdüm. Onu masamın yanındaki kanepeye götürdüm, oturdum ve yanımda getirdim. Onu kucağıma oturttum, başını çenemin altına sıkıştırdım ve kollarında ve sırtında daireler çizmeye devam ettim, ona tekrar sarıldığım için çok mutluydum.

"Luke?" dedi sessizce.

"Evet, şekerim?"

"Senden hoşlanıyorum."

"Bunun az önce yaptığımız dopaminin beynine vurmasından kaynaklanmadığına emin misin?" İtirafı hakkında çok derin düşünmemeye çalışarak şakayla karışık sordum.

Başını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "Hayır. Senden hoşlandığımı bilmeni istiyorum. Aileme söylemeye tam olarak ne zaman hazır olacağımı bilmiyorum ama onlara *söyleyeceğim*. Sadece biraz zamana ihtiyacım var, tamam mı?"

Bu kadın beni parmağında oynatıyordu ve bunun farkında bile değildi. Elimi yüzünü avuçlamak için kaldırdım.

"İstediğin kadar zamanın var. Bu sabah seni zorlamak istememiştim," dedim ve bunda ciddiye dim. Emmy beklediğime değmişti. Farkında bile olmadan otuz iki yıldır onu bekliyordum ve tüm bu süre boyunca tam karşımdaydı.

"Y a p m a d ı n . Benim işlem sürem ortalama bir insanınkinden daha uzun." Başını tekrar çenemin altına sıkıştırdı.

Emmy Ryder benden hoşlanıyor olabilir di ama ona aşık olduğumu o zaman anladım.

EMMY

T Ertesi gün babamla birlikte şehirde yapmamız gereken bazı işler vardı. Büyük Ev'in arka kapısından içeri girdiğimde mutfakta beni bekliyordu.

Görünüşe göre, saman balya makinelerinden biri hâlâ çalışıyordu. Zaten balyalama işinin gerisinde kalmıştık ve bu yüzden Gus'ın alnındaki damarın patlamasına otuz saniye kalmıştı. Ama Amos öyle değildi. Adam hâlâ her zamanki gibi sağlamdı.

Beni kucaklayarak karşıladı. Babamın kucaklamalarını severdim. Onları yarım yamalak yapmazdı. Bize her sarıldığında, sanki son kez sarılıyormuş gibi sarılırdı.

"Hey, Spud. Hazır mısın?"

"Günaydın. Evet, hadi gidelim." Kamyonetine doğru yürüdük. Babam bir Ford adamıydı. Şahsen, haftada kırk saatlik çalışma süresini yaratan adamla kendi sorunlarım vardı, ama bu ne burada ne de orada.

Bu sabah hava serindi, sonbaharın yaklaştığına dair kesin bir işaretti bu. Willie Nelson kamyonun hoparlörlerinden hafifçe çalışıyordu. Ön camdan dışarı baktım. Her yer yemyeşil ağaçlar ve maviye boyanmış bir gökyüzüydü. Bir ya da iki ay içinde ağaçlardaki yapraklar değişecek, bu yeşil ve mavi manzarayı ateşe çevirecekti.

"İşler nasıl gidiyor? Yerleştin mi?" diye sordu babam. "Evet, alıştım."

"Ne kadar oldu? Bir aydan biraz fazla mı?" Bu basit soruyla, şehre neden tek başımıza gittiğimizi artık biliyordum. Evet, babam benimle vakit geçirmek istiyordu ama aynı zamanda planlarımın ne olduğunu da bilmek istiyordu.

"Yaklaşık o kadar, evet."

"Bundan sonra ne soracağımı bildiğini varsayıyorum, Spud."

İçimi çektim. "Bilmiyorum baba."

"Bu senin için alışılmadık bir durum." Öyleydi. Her zaman bir sonraki adımın ne olacağını düşünürdüm. "Neler oluyor?" Dürüst olmak gerekirse sormasının bu kadar uzun sürmesine şaşırmıştım ama dürüst olmak gerekirse ona gerçekten fırsat vermemiştim. "Biliyor musun, eve geldiğimde sen buradaydın, seni gördüğüm için çok mutluydum ve senin de evde olduğun için mutlu olduğunu biliyordum ama seni gördüğüm anda küçük kızımın üzgün olduğunu anladım."

Babam direksiyonda olmayan eliyle çenesini ovuşturdu. Onun gözleri yoldaydı, benimkiler de ondaydı. Hatırladığımdan çok daha gri olan saçlarına baktım ve kırıksıklıkları daha derine yerleşmişti. Endişe onlara kazınmıştı.

Kafamda canlandırıdığım kadar genç olmayan babama baktığımda, Rebel Blue'da zamanın ben yokken bile akmaya devam ettiğini fark etmek beni bir yük treni gibi çarptı.

Onun için hangisinin daha kötü olduğunu merak ediyordum; ben burada değilken benim için endişelenmek mi, yoksa tam önünde ama ulaşamayacağı bir yerdeyken benim için endişelenmek mi?

Elbette bir şeyler yaşadığımı biliyordu. O benim babamdı. Ebeveyn olarak tanıdığım tek kişi oydu. Eve gelip onu içeri almak, en iyi yaptığı şeyi, babalığı yapmasına izin vermek yerine

-Kendimi kulübeme kapatmış ve ailemin yanında suratımı asmıştım.

"Kalbim kırıldı ama bunu kendi başına atlatmana izin verdim çünkü işleri böyle halletmeyi sevdiğini biliyorum. Son birkaç haftadır o kadar üzgün görünmüyordun, ben de o dağınık kafanda bazı şeyleri çözebildiğini düşündüm. Çözebildin mi?"

"Pek sayılmaz," diye dürüstçe cevap verdim. Aslında Luke Brooks'la uğraştığım için kafam daha da karışıkta ama babamın bunu bilmesine kesinlikle gerek yoktu. "Denver'a dönmek istediğimi sanmıyorum ama burada uzun vadede ne yapacağımı da bilmiyorum. Gus gibi işleri yürütemem ve Wes gibi bir projem de yok."

Babam bir elini direksiyonun üzerine koymuş, diğer eliyle de kısa sakalını sıvazlamaya devam ediyordu. "Yani yarış yok mu?" diye sordu.

"Yarışmak yok. Bölüm yarışlarına katılacağım" dedim, ne zaman karar verdiğimden emin değildim. Görünüşe göre şimdi. "Ve sonra işim bitecek. Zaten pistteki en yaşlı yarışçılardan biriyim."

Babam sessiz kaldı. Bunun onu şaşırttığını sanmıyorum. Sinir bozucuydu ama babam ve kardeşlerim beni iyi tanırlardı. Eminim eve geldiğim anda yarışlarla işimin bittiğini anlamışlardır. Şimdiye kadar bana bunu kabul ettirmeye çalışan tek kişi Gus'tu ama onun bile beni zorlamaya devam edecek gücü yoktu.

"Hâlâ bu hayatın etrafında olmak istiyor musun?" diye sordu sonunda. "Bu hayat" derken çiftliği kastediyordu. "Yoksa kendini başka bir şey yaparken mi görüyorsun?"

Güzel bir soruydu ve cevabımı düşünmeme bile gerek kalmadı. "Çiftliğin etrafında olmak istiyorum." Babamın zümrüt gözlerinde ışığın titreştiğini gördüm.

Son birkaç haftadır bunu düşünüyordum ve kendimi Meadowlark ya da Rebel Blue'dan başka bir yerde göremiyordum. Buradan kurtulmak için bu kadar çok çalışan biri için, ait olduğum yerin burası olduğunu hissetmek garipti.

"Bir binicilik eğitmeni işime yarayabilir," dedi babam. Sesi biraz gergindi. Duygusal bir ses.

"Baba, iyi misin?"

"Evet, Spud. İyiden de öte. Nereye gidersen git senin için mutlu olurum ama burada olmak istemene sevindim." Babam beni Meadowlark'ta tutmaya hiç çalışmamıştı. Ona planlarımdan bahsettiğimde, onlarla birlikte gitti ve elinden geldiğince beni destekledi.

Benim gidişimi izlemenin onun için ne kadar zor olduğunu merak ettim.

"Kış sezonu boyunca binicilik eğitmeni olmaya ne dersiniz? At eğitimi konusunda da biraz yardıma ihtiyacım var. O zaman ne durumda olduğumuza bakarız."

"Luke ders verir."

"Luke, ha?" Babam kaşlarından birini bana doğru kaldırdı. *Kahretsin.* Luke'a hiç ilk ismiyle hitap etmemiştim. Bunu fark etmiş olmalı. "Öyle ve iyi iş çıkarıyor. Ama bu çocuk kendini çok zorluyor. Bütün bunları nasıl yapıyor bilmiyorum."

"Ben de öyle," dedim dürüstçe. Cumartesi günleri ders veriyor, çoğu gün çiftlikte çalışıyor ve kelimenin tam anlamıyla kendi işinin sahibiydi. Gerçekte kafamdakinden ne kadar farklı olduğunu bir gün anlayabilecek miydim, bilmiyordum.

"Ayrıca, Ronald ve karısı Yuma'ya gitmek istiyor. Altın yıllarını sıcak bir havada geçirmek istiyorlar. Yani gençleri ve yetişkinleri sen alabilirsin. Luke isterse çocuklar onda kalabilir ama içimden bir ses sizin almanıza izin vereceğini söylüyor."

Kalbim hızlandı. "Bunu sana söyleten ne?" Soğukkanlı olmaya çalıştım. Babamın cevap vermesi birkaç saniye sürdü ve cevap verdiğinde ne düşüneceğimi tam olarak bilemedim.

"Rebel Blue'da benim bilmediğim hiçbir şey olmuyor, Spud."

Babam ve ben on beş dakika sonra Meadowlark şehir merkezine geldik. Rebel Blue'da her şeyi gören göz olmakla ilgili yorumundan sonra, "Mama's Don't Let Your Babies Grow Up to Be Cowboys" çalmaya başladı ve Waylon ve Willie söz konusu olduğunda Amos ve benim birlikte şarkı söylemememiz imkansızdı.

Ondan sonra babam bir aux kablosu çıkardı. İçimizdeki en güzel, en modern kamyonete sahip olması bana asla komik gelmeyecekti. Bana uzattı ve ben de hemen Highwaymen çalma listemi buldum. Yolun geri kalanında hep birlikte şarkı söyledik.

"Büyük Nehir" sona ererken traktör deposuna yanaştık. Eve döndüğümünden beri Meadowlark'ın merkezine sadece birkaç kez gitmişim, hepsi de Teddy'yi butikte görmek içindi ve orası da traktör deposuna beş dakikalık yürüme mesafesindeydi.

Dükkânın içinde babam tezgâha gitti. Parçasını alacaktı ama aynı zamanda dükkân sahibi Don Wyatt ile en az yirmi dakika boyunca atışacaktı, ben de göz atmaya başladım.

Bir şey kelimenin tam anlamıyla traktör malzemeleri dükkânı dendiğinde, insanlar o dükkânda sadece traktör malzemeleri satıldığını düşünürdü. Bu insanlar yanılır.

Traktör malzemeleri neredeyse her şeyi satıyordu ve hem Teddy hem de ben buradan yığınla Wrangler alıyorduk çünkü başka her yerden daha ucuzdu.

Etrafı incelerken bir kas tişörtü gördüm ve aklıma Luke geldi. Bu, onun makasla kesip en iyisini umduğu tişörtlerinin aksine, o şekilde yapılmıştı.

Hızlıca bir fotoğrafını çektim ve ona gönderdim.

EMMY: Bunları stoklaması için Don'a ne kadar ödemek zorunda kaldınız?

Telefonumu arka cebime attım ve etrafı kurcalamaya devam ettim. Yol boyunca beni eğlendirmek için şu dinozor kapma şeylerinden birini aldım. Birkaç dakika sonra telefonum Luke'tan gelen bir cevapla çaldı.

LUKE: Kasıtlı olarak böyle yapılanlar benim için değil.

Neden? Meme ucu kayması için yeterli şans yok mu? Luke: Meme uçlarımla ne alıp veremediğin var?

TELEFONUMA GÜLÜMSEDİM. Kaslı tişörtlerden en çok nefret eden kişi olduğumu düşünürsek, bana ısınmaya başlamaları şaşırtıcıydı. Yine de aklımın bir köşesinde, beni büyüten şeyin kaslı tişört değil, onu giyen adam olduğunu biliyordum.

Ve kolları. Tanrım, şu kollar.

"Emmy, hey." Bir adamın adımı söylediğini duydum. Kenny'yi görene kadar etrafıma bakındım. Tabii ki buradaydı. Babasının lanet olası traktör dükkanının sahibi olduğunu unutmuşum.

"Selam," dedim. "Seni burada görmek ne güzel."

Bana gülümsedi. Bu iyiydi. Belki de mesajlarına cevap vermediğim için üzülmemiştir.

"İyi misin? Geçen ay seni barda gördüğümünden beri senden haber alamadım." Zavallı Kenny. Koştüğünü bile bilmediği bir adama karşı yarışı kaybetmişti.

"Evet, iyiyim. Sadece meşgulüm!"

"Eminim. Şehirde bu kadar uzun süre kalacağınızı bilmiyordum," dedi. Sesi umutluydu, bu da kendimi bir pislik gibi hissetmeme neden oldu. "Evet, evde olmanın tadını çıkarıyorum."

"Bu iyi bir şey." Bir an durakladı ve elini saçlarının arasında gezdirdi, bu onu tanıdığımdan beri sahip olduğu gergin bir alışkanlıktı. "Peki, bir ara yemeğe çıkmak ister misin?"

Tanrım, çok iyiydi ama onunla yemeğe çıkmayı kabul edemezdim.

Kenny iyi bir adamdı ama sadece arkadaşım olmak istemiyordu ve ben sadece Luke'u istiyordum. "Üzgünüm, gelemem. Biriyle görüşüyorum," dedim, az önce söylediklerime inanamayarak.

başkasına söyledim.

"Kahretsin, özür dilerim. Bilmiyordum."

"Özür dilemeyin. Teklifin için teşekkür ederim." Kenny'ye toplayabildiğim en dostça gülümsemeyi verdim.

"Spud," diye seslendi babam dükkânın diğer ucundan. "Gitmeye hazır mısın?"

Benim kurtarıcım.

"Evet!" Ben de cevap verdim. Dinozorumu yerine koydum ve babamı tezgâhın yanında buldum. "Görüşürüz," diye bağırdım Kenny'ye. O sadece başını salladı.

Dükkanın ön camından, babamın ihtiyacı olan parçanın Don'un adamları tarafından kamyonetinin arkasına yüklendiğini görebiliyordum.

"Hey, Emmy. Evine hoş geldin." Don başıyla beni onayladı. "Kenny seni buralarda gördüğünü söyledi."

"Teşekkürler, Don. Seni gördüğüme sevindim," dedim kibarca, Don'un beni Kenny konusunda zorlamayacağını umarak. Buna fırsat bulamadan babam araya girdi.

"Teşekkürler, Don. Kendine iyi bak." Arkasını dönüp beni takip etmemi işaret etmeden önce tezgâha hafifçe vurdu. Dükkândan çıktıktan sonra, "Eve gitmeden önce bir kahve içmek ister misin?" diye sordu.

Başımı salladım.

Caddenin karşısındaki The Bean'e yürüdük. İçerisi tıpkı hatırladığım gibiydi. Çok rahattı. Hiçbir şey birbirine uymuyordu. Masalar, sandalyeler, kanepeler, hepsi uyumsuzdu. Şık bir Teddy tarzında değil, kaotik bir bit pazarı tarzında. Bunun DEHB'mi daha iyi mi yoksa daha kötü mü yaptığını bilmiyordum.

Teddy ve ben burada ödev yapardık ama ben hiçbir şey bitiremezdim. Artık nedenini biliyordum.

Babam tezgâha doğru yürüdü ve iki filtre kahve sipariş etti; onunki sade, benimki bol kremalı, şekersiz. Bildiğim kadarıyla hayatımda kahve siparişimi bilen tek erkek oydu.

Biraz oturmak için pencere kenarında bir masa seçtik. "Anlaşmanı kabul ediyorum baba," dedim, hiç söz almadan.

"Öğretecek misin?"

"Evet, yapacağım. O istemediği sürece Luke'un derslerini istemiyorum ama Ronald'ınkileri alacağım."

"Benim için sorun yok. İlk sezon için başlangıç ücretini hak edeceksin ve oradan itibaren yeniden değerlendireceğiz."

"Tamamdır."

Babam elini masanın üzerine uzattı, böylece el sıkışabilecektik. Bir süre orada oturduk, pencereden dışarı baktık ve sadece var olduk. Çok güzeldi.

Bir süre sonra bana baktı ve "Annene çok benziyorsun, Emmy" dedi. Babamın annemi sevdiğini ve onu her gün özlediğini biliyordum, ama sebepsiz yere onun hakkında konuşmazdı. Hep sormak zorunda kalırdım. "Biliyor musun, sana Clementine adını vermek isteyen oydu."

Başımı salladım. Bunu bana daha önce de söylemişti.

"Çocuklara huysuzlandıklarında ya da uyuyamadıklarında bu şarkıyı söylerdi. Her zaman işe yarardı. Bir oğlumuz daha olacak sanıyorduk ama sen doğduğunda, adını koymadan önce ağzımdan tek bir kelime bile çıkmadı. Bebekken nadiren ağlardın. Bunun sebebinin, annen orada olmasa da isminin onun bir parçası olması olduğunu düşünmek istiyorum."

Bilmediğimi.

"Yaşlandıkça, sende ondan daha çok şey görüyorum. O da senin gibi sessizdi. İşleri kendi kafasında çözmeyi tercih ederdi ve kartlarını göğsüne yakın tutardı."

"Bunlar kötü şeyler mi?" Sessizce sordum.

"Hayır. Onu son derece bağımsız ve kararlı yaptılar. Bu yönünü sevdim. Onunla tanıştığımda, onun gibi biriyle hiç tanışmamıştım. Senin de bu yönlerini seviyorum."

Babam hiç böyle konuşmazdı. "Neden onun hakkında daha fazla konuşmuyorsun?"

Cevap vermesi bir saniye sürdü. "O kafamın içindeyken, onu güvende tutabilirim."

Babamın gözleri hüznüydü. *Onu güvende tut.* Bunu söylediğini duymak kalbimi kırdı. Öldüğünde babam onun yanındaydı. Attan düşmüş ve kafasını bir kayaya çarpmıştı. Korkunç bir kazaydı.

Annem ve benim aramdaki paralellik gözümünden kaçmamıştı. Sanırım başıma gelenleri ona anlatmamamın bir nedeni de buydu. "Sana ondan daha fazla bahsetmediğim için özür dilerim," dedi babam.

"Sorun yok," dedim. Öyle de oldu. Annemi seviyordum ve keşke onu tanısaydım diyordum ama onu özlemiyordum, Gus ya da Wes gibi özlemiyordum. Hiç tanımadığınız birini özlemek zordu ama yine de onun fikrini özlüyordum.

Bazen kalbimde onun olması gereken yerde bir delik varmış gibi hissediyordum. "Neden şimdi onun hakkında konuşuyorsun?"

Gerçekten merak ederek sordum.

Bu konuşmayı başlatan şey.

"Burası onu ilk gördüğüm yer. O zamanlar bir kahve dükkanı değildi, sadece bir lokantaydı. Az önce sana baktığımda, bana o günü hatırlattı. Arabası kasabanın dışında bozulmuştu. Buraya gelmek için birkaç mil yürümüştü. O

Bir gece kalmayı planlıyordu ama hiç gitmedi." Babam bir nehir gibiydi, durgun ve güçlüydü. Annemin onun içinde nasıl sürüklendiğini görebiliyordum.

"Zor mu? Birini öldüğü halde sevmek?" Annem hakkında rahatça konuşurken babamla geçirdiğim bu zamandan faydalanmam gerektiğini hissettim.

"Hayır, Stella'yı sevmek, o burada olsa da olmasa da yapabileceğim en kolay şey." Amos Ryder'ın bu kadar romantik olduğunu kim bilebilirdi? Kalbim göğsümde ağırlaştı. Düşeceğinden korkuyordum.

"Hiç pişman oldu mu? Burada kaldığına?" Babama en büyük korkumu dile getirerek sordum: burada kaldığıma pişman olacağımı. Babam ne düşündüğümü çok iyi biliyormuş gibi düşünceli bir ifadeyle bana baktı.

"Biliyor musun, öyle olduğunu sanmıyorum. Memleketinden ayrıldığında bir şey arıyordu. Sanırım onu burada buldu."

"Ne arıyordu?"

"Hepimizin aradığı şeyler: sevgi, destek, amaç." "Ve bunu sende mi buldu?"

"Ve dağlarda. Ve Ağustos'ta. Ve Weston'da. Ve senin içinde." Gözlerimin yaşardığını hissettim. Bu lanet kafede kim soğan kesiyordu? Annem için hiç ağlamamıştım ama bugün onu kaybeden adam için ağladım. Halka açık bir yerde beni güzel ve buğulu gözlü yapmak babama kalmıştı.

Bana baktı ve "Umarım sen de bunu bulursun Clementine" derken yüzünde sevgi okunuyordu. Meadowlark'ta ya da ileride başka bir yerde."

Annemin memleketini terk etme kararını anlıyordum ama aynı zamanda bu küçük kasabada kalma kararını da birkaç ay öncesine göre daha iyi anlıyordum.

Gençken tek düşünebildiğim ayrılmaktı. Şimdiye kadar sahip olduğum her hedef bir şekilde Meadowlark'tan ayrılmakla ilgiliydi: üniversite, yarış, her şey.

Ama şimdi kalmak
istiyordum. Burada
kendimi güvende
hissediyordum.

Belki de buranın özel olduğunu, buralı olmaktan gurur duyduğumu ve buralı olduğum için dışarıdaki herhangi bir insandan farklı bir deneyim yaşadığımı fark etmek için bir süreliğine ayrılmam gerekiyordu.

Meadowlark'ın beni küçük hissettirdiğini düşünürdüm, ama gerçekte, her zaman bir sonraki şeyin peşinden koşarak kendimi böyle hissettirdiğimi düşünüyorum

benim listem. Başardıklarınızı hiç kutlamadığınızda kendinizi yeterince iyi hissetmek zordu.

Ama şimdi kendimle ve başarılarımla gurur duyuyordum. Ayrıca memnundum. Ve hayır, bunun Brooks'la hiçbir ilgisi yoktu. O sadece bir ikramiyeydi.

Meadowlark'ta bir şeyler vardı. "Biliyor musun baba, sanırım çoktan buldum."

EMMY

I Teddy'nin doğum gününün üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti ve bu doğum günü, kasabanın yarısının duvarın diğer tarafında olduğu bir barda kardeşimin en yakın arkadaşıyla seks yapmamla sona ermişti.

Neyse ki o gece The Devil's Boot'taki kalabalık daha sertti ve Her zamankinden daha gürültülüydü, bu yüzden Luke beni omzuna atıp ofisine götürdükten sonra bir süre ortadan kaybolduğumuzu kimse fark etmedi - Teddy hariç tabii ki.

Masamızda ona tekrar katıldığımda, butikten arkadaşları Madi ve Emily kelimeleri gevelemeye başlamışlardı, bu yüzden onlar için çok endişelenmedim. Öte yandan Teddy için endişeleniyordum. Onun doğum günü kutlamasını terk ettiğim için kendimi kötü hissediyordum, oradan zorla çıkarılmış *olsam* bile.

Ama Teddy hiç de kızgın değildi. Işıl ııldı.

Bana ilk sorduğu şey, "Rujun nereye gitti?" oldu. Ardından da, "Halka açık bir yerde saldırıya uğradığına inanamıyorum. Ben öyle bir şey yapmadım bile."

Luke birkaç dakika sonra ofisinden çıktı ve bara doğru yürürken elime dokundu. Barmen -sanırım adı Joe'ydu- ona sert bir ifade takındı.

Luke ise siyah saçlarını düzeltmeye çalışıyor ve gülümsemesini tutuyormuş gibi görünüyordu.

Tanrım, çok *güzeldi*.

O zaman da böyle düşünmüştüm, şimdi de karşıma çıktığında aynı şeyi düşündüm. Maple'ı gezdirmek için ahıra doğru yürüyordum.

sür.

Geçtiğimiz hafta eyerde çok daha rahat olmaya başlamıştım. Geçen gün Maple'ı dörtnala koşturabildim ve o da buna bayıldı.

Ata her bindiğimde, midem hala küçük bir takla atıyordu. Geçirdiğim kazanın beni tamamen terk edip etmeyeceğini bilmiyordum ama birkaç ay önce bir daha asla ata binemeyeceğimi düşünüyordum.

Bu ondan çok daha iyiydi.

Binicilik benim için her şeydi ve şimdi bunu tekrar yapabildiğime göre, sonsuza dek kaybettiğimi düşündüğümde ne kadar acı verdiğini itiraf edebilirdim.

Daha önce hiç böyle bir acı hissetmemiştim ve bir daha asla hissetmek istemedim.

Brooks'a göre sürüşümdeki gelişmeyi düşünmemek zordu. Eve döndüğümünden beri onunla geçirdiğim zamanlar en sevdiğim zamanlardı, özellikle de geçen hafta boyunca. Birkaç geceyi onun evinde geçirdim, çünkü biri sorarsa bunu kolayca Teddy'yle birlikte olduğuma yorabilirdim ve ailemin kamyonetinin neden etrafta olduğunu merak etmesi konusunda endişelenmemize gerek yoktu.

Evi, The Devil's Boot'un arkasındaki çukurda iki yatak odalı küçük bir bungalowdu. Bana son birkaç yılını burayı onarmakla geçirdiğini söylemişti ve bunun için ne kadar çaba sarf ettiğini anlayabiliyordum. Luke Brooks'un birden fazla yastığı, güzel yatak takımları ve bir karyola çerçevesi olan bir adam olduğunu düşünmemiştim. Ona bunu söyledim, o da bana çitayı yükseltmem gerektiğini söyledi.

Sürprizlerle doluydu.

Tıpkı birkaç gün önce bana sürpriz yaptığı mutfak dansı gibi.

İkimiz de uzun bir gün geçirmiştik, bu yüzden oraya gittiğimde hiçbir şey beklemiyordum. Sadece onunla birlikte olmak istedim.

Ama ben içeri girdiğimde bize çoktan yemek hazırlamıştı ve Luke Brooks mutfak her yerini biliyordu.

Temizlik yaparken, oturma odasındaki küçük hoparlörden yavaş bir Randy Travis şarkısı çalmaya başladı. Bulaşıkları kurulamak için kullandığı havluyu omzunun üzerinden attı ve elimi tutarak beni kendine çekti. Bir elini belime koydu ve diğer eliyle parmaklarımızı iç içe geçirdi.

Mutfakta birlikte sallanıyorduk ve o anın içinde sonsuza kadar kalabilirdim.

Gecenin ilerleyen saatlerinde onun kanepesinde en sevdiğim filmi izlerken uyuyakaldık,

Sweet Home Alabama.

Bu gibi küçük anlarda onu net bir şekilde görebiliyordum. Evet,

kesinlikle bir tişört parçalayıcısıydı ama kibirli ve sorumsuz değildi,

ya da dikkatsiz. Düşünceli ve koruyucuydu.

Tüm hayatını başkalarından ilgi dilenerek geçirmiş biri için, bana gezegendeki tek insanmışım gibi hissettirmeyi gerçekten biliyordu.

Eve döndüğüm den beri tanıdığım Luke aşık olabileceğim türden bir adamdı. Aşık olabileceğim tek erkeğin o olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Ve bu çok korkutucuydu.

Bir tırmığı ağılın içinde sürüklemesini izledim, bu da ağılı çoktan temizlediği anlamına geliyordu. Gri tişörtü üzerine yapışmaya başlamıştı ve teni yaz sonu güneşinde parlıyordu. Bir an durup tişörtünün altından tuttu ve yüzünü silmek için kumaşı yukarı kaldırdı.

Lanet olsun.

Ağılın çitine doğru yürüdüm ve kollarımı çitin üstünden sarkıttım.

"Günaydın," dedim varlığımı duyurarak. Luke gözlerini gözlerime dikti ve bana doğru yürümeye başladı.

Şakağıma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra "Günaydın," diye karşılık verdi.

"Dün gece seni özledim," dedim dürüstçe. Bana sırtıttı ve ben de omzunu ittim. "Kapa çeneni."

"Özür dilerim. Her zamankinden daha erken kalkmam gerekti ve bu hafta yeterince uykusuz kaldığımı düşündüm." Yüzündeki sırıtiş şakacı bir hal aldı.

Bu doğruydu.

Onunla birlikte olmak biraz garipti. Sanki doyamıyordum. Seksi severdim ama Luke'a kadar cinsel dürtülerim hiç bu kadar yüksek olmamıştı. Kimseyle yatmadan uzun süreler geçirmeye alışmıştım. Hiç umursamadım.

Açıkçası, seks harikaydı, ama sanırım bunu benim için gerçekten yapan şey, Luke'un beni istediğini hissettirmesi ve bunu bir sır olarak saklamamasıydı. Bana arzulandığımı ve hatta boğucu olduğumu hissettirdi ki bu kendimi tanımlamak için asla kullanacağım bir kelime değildi. Bu kelimeyi Teddy'yi tanımlamak için kullanırdım ama kendimi değil.

Bu hissi sevdim.

"Neden bu kadar erken kalkmak zorundaydın?"

"Göreceksin. Bir gezintiye var mısın?" Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Evet, ama önce ahırları halletmem gerekiyor ve bugün programımda yatılı ahırlar var."

"Hepsi tamam."

"Sabahın bu saatinde bu fiziksel olarak imkânsız." Luke parmaklıkların üzerine eğildi ve beni usulca öptü.

"Her şey tamam," dedi. Bunun gerçekleşmesi için buraya ne zaman gelmesi gerektiğini bilmek bile istemiyordum. Uyumaya bile gitti mi? "Öğleden sonra pansiyon ahırlarını takip etmemiz gerekecek ama bu sabah yapılabilecek her şey yapıldı."

"Ciddi misin?"

"Ciddiyim. Ee" -sözlerinin arasında beni tekrar öptü- "gezintiye hazır mısın?"

Hevesle başımı salladım ve ahıra doğru yürümeye başladım. Luke ağıldan çıkana kadar çitin diğer tarafında beni izledi. Birlikte ana ahır kapısına doğru yürüdük.

Kapıya vardığımızda, hem Friday'in hem de Maple'ın çapraz bağlarda olduğunu gördüm; tımar edilmiş, eyerlenmiş ve gitmeye hazırdılar.

"Vay be, gerçekten çok meşgulumüşsün."

"Sadece birkaç dakikadır buradalar. Aşağı ineceğin zamanı mükemmel ayarladığımı sanıyordum ama alarmını ne kadar sık ertelediğini hesaba katmamışım."

Onu bir kez daha şakacı bir şekilde ittim. "Kapa çeneni."

"Bir çiftlikte büyüüp de nasıl olur da alarmla uyanamazsınız?"

"Geç saatlere kadar oturuyorum. Sessizliği seviyorum."

"Sakin gecelerimi hatırlıyorum, ama şimdi bu kadın beni kuru kuru arıyor ve sonrasında horluyor."

"Ben horlamam!"

"Biliyorsun." Burnuma fiske vurdu. "Ama çok tatlı. Tanıdığım herkesten daha sert uyuyorsun."

Keşke bunu inkar edebilseydim, ama doğrudu. Zor uyuyan biriydim. Gerçekten uyumam biraz zaman alırdı ama sonunda uyuduğumda yerimden kıpırdıyamazdım. Kıyamet kopabilirdi ve zombilerden kaçma şansım bile olmazdı çünkü beni uykumda yakalarlardı.

"Her neyse," diye mırıldandım. Maple'a doğru yürüdüm ve omzuma sokuldu. Kollarımı boynuna doladım. Maple çok sevecen bir attı ve onu çok seviyordum. Sadece bir süreliğine benim olmuştu.

ama bana bir ömür gibi geldi. O ve Moonshine arasında, Rebel Blue'daki en iyi atlara sahip olduğuma ikna olmuştum.

Brooks ve ben atlarımızı ahırdan çıkarıp bindik. "İyi hissediyor musun?" diye sordu.

"Evet, istiyorum." Ve yaptım. Nefes alışım düzenliydi ve başım dzleşmişti. "Nereye gidiyoruz?"

"Küçük arena." Küçük arena yatılı ahırların yakınındaydı. Bir ağıldan daha büyüktü ama eski Büyük Ev'in yanında bulunan tam boy arenadan daha küçüktü. Küçük arenayı çocukken çok kullanmıştım ama döndüğümden beri oraya girmemiştim çünkü çiftlik görevlilerinin bakım programındaydı.

Brooks ve ben atlarımızı ileri doğru ittik ve çiftlikte yolumuza devam etmeye başladık. Buranın devasa olması iyi bir şeydi, çünkü Brooks'la birlikte at sürerken ne yaptığım ile ilgili herhangi bir soruya ihtiyacım yoktu.

Birkaç dakika sonra Luke, Friday'i tırısı kaldırdı ve ben de Maple ile onu takip ettim.

Rebel Blue Ranch'te at sürmek dünyanın en güzel duygularından biriydi. Dağ manzarası yeşiller, kahverengiler ve sarılardan oluşuyordu. Mavi gökyüzünün fonunda, çok başka bir dünya hissi yaratıyordu. Bunu tarif etmenin başka bir yolu yoktu.

Luke ve ben küçük arenadan yaklaşık bin metre uzaktayken, Cuma'yı drtнала koşmaya itti.

Düşünmeden takip ettim.

Maple hızlanırken,zengilerde hafifçe durdum ve havanın vücudumun etrafında hareket ettiğini hissettim.

Uzun zamandır ilk kez, ata binmek dünyadaki en doğal şeymiş gibi geliyordu. Maple'ın toynaklarının yere vurduğu sabit ritmi, benimkilerin altında çalışan kaslarını ve arkamda uçuşan kendi saçlarını hissettim.

Çok geçmeden Friday ve Luke yavaşlamaya başladılar ve ben de onları takip etmek zorunda kaldım. Arenanın evresinin dışında durduk. Birkaç haftance Wes beni buraya getirdiğinde çiftliğin bu kısmına ters taraftan yaklaşmıştık, bu yüzden eski Büyük Evn ve merkezden ziyade uzaktaydı.

Büyük arenanın aksine, burası kapalı değildi, sadece çitle çevriliydi. Çitin iinde  şekil görebiliyordum. Varillere benziyorlardı.üçgen şeklindeydiler.

Maple'dan indim ve onu çit direklerinden birine bağladım. Brooks, Friday ile hemen arkamdaydı.

Brooks'a baktım. "Neler oluyor?"

"Bu kurallara uygun bir fiçı parkuru, Emmy. Üç varil, üçgen desen, doğru aralıklarla." Pratik yapmam için bir yer mi hazırlamıştı? "Bölüm yarışlarının Meadowlark'a gelmesine iki haftadan az bir süre kaldı ve eğer çıkmak istiyorsan, büyük bir patlamayla çıkacaksın."

"Bunu sen mi yaptın? Benim için mi?" Sanki bunu yapmak onun için dünyadaki en bariz şeymiş gibi bana baktı. Göğsümde tuhaf bir his vardı. Daha önce hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı. Buna inanamıyordum. "Bunu ne zaman yaptın?"

"Dün gece."

"Ve bu sabah erkenden buraya geldiniz?"

Başını salladı ve bir eliyle ensesini ovuşturdu. Yüzü kızarmış gibi görünüyordu.

Nefes almakta zorlanıyordum ama paniklediğim için değil. Çünkü bu adam kelimenin tam anlamıyla nefesimi kesmişti.

"Pratik yapmalısın," dedi basitçe.

Derme çatma parkuruna baktım ve Maple'la birlikte varillerin etrafında yonca yaprağı şeklinde hız yaptığımızı hayal ettim. Bunu aylardır yapmamıştım.

Parkura bakarken gerilmeye başladım. Gerçekten gerilmeye. Bölüm yarışlarına katılmaya karar verirken ne düşündüğümü bilmiyordum. Hazır olamayacaktım. Hayatta olmazdı.

"Emmy, şekerim, konuş benimle," dedi Luke, belli ki davranışlarımdaki değişimi fark etmişti. Artık ondan hiçbir şey saklayamıyordum. Bunun beni hayal kırıklığına uğratacağını düşünmüştüm, ama dürüst olmak gerekirse, tüm bu durum hakkında kendi kafamın içinde saklanamadığım için neredeyse rahatlamış hissediyordum.

"Korkuyorum," diye fısıldadım.

"Dürüst olmak gerekirse, sen olmasaydın daha çok endişelenirdim. Her binicinin korktuğu şeyi yaşadın ama yine de ata bindin" dedi.

Ellerimin titremeye başladığını hissettim ve Luke bunu hemen fark etti.

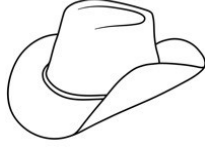
"Hey." Bana doğru adım attı. "Bunu yapabilirsin, Emmy. Ağırdan alacağız ama bunu yapabileceğini biliyorum."

"Nereden biliyorsun?"

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Sen Clementine Ryder'sın." Buna güldüm ve gözümünden tek bir damla yaş süzüldü. Daha önce yakaladı

düşebilirdi, yanağımdan sildim. "Şekerim, kendi şartlarınla gitmeyi hak ediyorsun. Toz oldun diye işin bitti anlamına gelmez."

LUKE

E mmy ve ben geçen hafta boyunca bir rutine girmiştik. Neredeyse her geceyi birlikte geçiriyorduk, genellikle benim evimde ve sabahları Rebel Blue'daki varil yarışı parkuruna gidiyorduk. O bir ya da iki saat boyunca koşardı. O gün çiftlikte ne yapılması gerektiğine bağlı olarak bazen tüm zaman boyunca onunla kalırdım, bazen de kalmazdım.

Emmy'nin sürüşünü izlemek büyüleyiciydi. Maple'dayken mutlak kontrol ondaydı. Çok odaklanmış ve istikrarlıydı. Onu sarsabilecek hiçbir şey yoktu.

Bu güvenlik duygusunu ondan aldıysa kazanın ne kadar kötü olduğunu düşünmemeye çalıştım.

Oldukça kötü.

Eve dönmeye karar vermeden önce Denver'da bir ay boyunca nasıl yalnız kaldığını düşünmekten nefret ediyordum.

Bu balonu yaratmıştık. İçinde sadece ikimiz birbirimizi tanımaya çalışıyorduk. Birlikte geçirdiğimiz onca zaman için minnettar olsam da, bir yanım suçluluk duymaya başlamıştı.

Gus'a söylemeden bunu daha ne kadar yapabileceğimi bilmiyordum. Eğer bu sırrı sakladığımı öğrenirse, muhtemelen bunun kız kardeşiyle oynadığım için olduğunu düşünecekti. Öyle görünüyordu, özellikle de kadınlarla olan geçmişim pek parlak değilken.

Küçük bir parçam da Emmy'nin benim gibi hissetmediği için bizi sır olarak saklamak istediğinden endişeleniyordu.

Ama ben böyle düşünemezdim.

Ahırdaki bazı işleri hallettikten sonra arenaya döndüğümde, Emmy ve Maple seanslarını bitirmişlerdi. Emmy toprak zeminde oturuyordu, Maple da onun yanına uzanmış ve kocaman kafasını Emmy'nin kucağına koymuştu.

Atlar aslında sadece büyük köpeklerdi.

"Nasıl gitti?" Yaklaşırken sordum.

"Tamam. Hâlâ yirmi saniyenin altında değil ama kendimi iyi hissediyorum."

"Güzel," dedim. Başının üstünü öpebilmek için yanına çömeldim. "Bara gitmem gerekiyor ama gitmeden önce seni görmek istedim."

"Seninle geri döneceğim." Emmy yavaşça ayağa kalktı, Maple'ı ürkütecek şekilde itip kakmamaya dikkat etti. Birimize çarpma riski olmadan ayağa kalkabilmesi için ona yeterince yer açmak amacıyla Maple'dan uzaklaştık.

Emmy'yi kollarıma çektim ve bir süre orada tuttum, ahıra geri döndüğümüzde bunu yapma şansım olmayabileceğini biliyordum çünkü orada biri olabilirdi ve ona dokunmadan ayrılma düşüncesi beni düğümledi.

Onu öpebilmek için geri çekildim, yumuşak ve yavaş, tam da onun sevdiği şekilde.

İşler kızıışmadan arka cebimdeki telefonum çaldı.

Sürekli sözümüz kesiliyordu.

Muhtemelen Joe'ydu.

Emmy geri çekilmeden önce dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu, bunun muhtemelen barla ilgili bir şey olduğunu biliyordu. Maple'a doğru yürümeye çalıştı ama bir kolumu omuzlarına dolayarak onu kendime çektim. Henüz onu bırakmaya hazır değildim.

Telefonuma bakmadan cevap verdim. "Alo?"

"Luke, tatlım." Bu bir kadın sesiydi, titrek ve üzgündü. Vücudum kaskatı kesildi ve Emmy de bunu hissetmiş olmalıydı çünkü yüzünde endişeyle bana baktı.

"Anne?" diye sordum. Emmy'nin gözleri büyüdü. Annemle konuşmuyordum. Bir süre denemiştım ama çok fazla hayal kırıklığından sonra vazgeçmişim.

"Evet, tatlım. Benim." Annem diğer uçta konuşmaya devam etti ve sanki dünya yavaşladı. Uzun zamandır ondan haber almamışım. Sesini zar zor tanıyabiliyordum. Sesi hep böyle kırılğan mıydı?

Telefonu kapattıktan sonra Emmy beni sıktı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu. Ona bir dakika cevap vermedim, cevabımın benim için ne anlama geldiğinden emin değildim. "Luke?" Ellerinden birini yüzüme doğru götürdü. "Her şey yolunda mı?"

Ona bakmadım, sadece Rebel Blue'nun uzaklığına baktım.

"Annemin kocası-" Ben başladım. "Birkaç gün önce kamyon rotasından eve dönmesi gerekiyordu ama bir daha geri dönmedi."

EMMY

Luke'un annesinden gelen telefonda sonra, Maple ve Friday'i yerleştirmek için olabildiğince hızlı bir şekilde ahırlara geri döndük.

Onları yerleştirdikten sonra Luke uzaklaşırken beni sonra arayacağını söyledi ama o eve, ona hiçbir değeri yokmuş gibi hissettiren o eve tek başına gitmesine izin veremezdim.

İşte bu şekilde Luke'un kamyonetinde, bank koltuğunun ortasında, başım omzunda ve parmaklarımız iç içe geçmiş bir şekilde buldum kendimi.

Gergindi. Onu hiç böyle görmemiştim. Hiç görmemiştim. Bu kadar sakin olan birinin bu kadar gergin olmasını izlemek sinir bozucuydu.

Luke'la binicilik derslerine başladığımızda ailesi hakkında konuşmuştuk, ki bu çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu. Üvey babasının ya da kardeşlerinin umurunda olmadığını biliyordum ama annesini hâlâ önemsiyordu.

Lydia Hale, Rebel Blue'dan yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta bir karavanda yaşıyordu. Yaklaştıkça Luke elimi daha sıkı tutuyordu. Eski evine girerken neyle karşılaşacağını bildiğini sanmıyordum.

En son ne zaman orada olduğunu bile bilmiyordum. On altı yaşındayken orada uyumayı tamamen bıraktı ve on sekizinci doğum gününde tüm eşyalarını dışarı taşıdı.

Luke kamyonetini evin önünde durdurdu ve başımı omzundan kaldırdım. Çim süsü merkeziydi. Motoru durdurdu ama kamyonundan inmek için herhangi bir hareket yapmadı.

"Emmy, oraya benimle gelmek zorunda değilsin."

Yüzümü ona doğru çevirdim ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. "Eve geldiğimden beri hep yanımdaydın. Bunu tek başına yapmak zorunda kalmanı istemiyorum."

"Ben senin gibi büyüyemedim Emmy," dedi iç çekerek. "Ne olmuş yani?"

"Yani, orada nasıl olacağını ya da *onun* nasıl *olacağını* bilmiyorum. Seni rahatsız edecek bir duruma sokmak istemiyorum." Bana baktığında, büyük kahverengi gözlerinde acı vardı. Bu kalbimi kırdı.

"Ben prenses değilim Luke. Başa ıkabilirim. Senin için buradayım."

Luke i çekti. "Burada kalman için sana söyleyebileceğim hiçbir şey yok, değil mi?" Başımı salladım ve Luke alnımdan öptü. "Tamam o zaman. Hadi gidelim."

Kamyondan indik ve el ele n kapıya doğru yürüdük.

Luke kapıyı çaldığında annesinin cevap vermesi sadece birkaç saniye sürdü. Lydia'yı lise yıllarımdan beri görmemiştim ve çoğunlukla aynı görünüyordu ama kırışıklıkları daha fazlaydı. Ufak tefekti, sarı saçları çoğunlukla griye dönmüştü ve mavi gözleri vardı. Saçları kısa kesilmişti, omuzlarının hemen üzerindeydi. Parmaklarının arasında yanan bir sigara vardı ve gözleri ağlamaktan şişmişti.

Luke ona hiç benzemiyordu. Tıpkı Jimmy'ye benziyordu, bu da muhtemelen çocukken bu evde hayatta kalmasını daha da zorlaştırmıştı.

"Luke, bebeğim, burada olduğun için çok mutluyum." Lydia evden çıktı ve ona tek koluyla garip bir şekilde sarıldı.

"Selam anne." Annem ona sarılırken elimi bırakmadı.

Geri çekildi ve bakışlarını bana dikti. "Clementine Ryder? Sen misin?" Beni bir aşağı bir yukarı szd, gözleri Luke'un benim elimdeki elinde durdu.

"Evet, hanımefendi," dedim.

Lydia dudaklarını büzdü. Oğluyla birlikte burada olmama kızmış mıydı? "Daha fazla misafir beklemiyordum ama içeri gel."

Evet, burada olmamdan kesinlikle rahatsız olmuştu. Luke elimi sıktı, ben de eve girerken ona karşılık verdim.

n oda bira şişeleri ve kola kutularıyla doluydu. Köşedeki televizyonda *The Newlywed Game*'in eski bölümleri oynuyordu ve duman kokuyordu.

Lydia kanepenin yanındaki sallanan sandalyeye yerleşti. Onun yanında boş bir sandalye daha vardı. John'a ait olduğunu düşündüm. Luke beni soluk bordo kanepeye götürdü ve birlikte oturduk. Elim hâlâ bırakmamıştı.

"Anne, bana ne olduğunu anlat. JJ ve Bill nerede?"

Luke'un kardeşleri.

Lydia titrek bir nefes verdi, birinin her an yeniden ağlamaya başlayabileceğini söyleyen türden bir nefes. Luke'un bana John hakkında anlattıklarına bakılırsa, zlenecek pek bir şey olduğunu düşünmüyordum ama onun kaybı konusunda duyarsız olmamaya çalışıyordum.

"Günlerdir ondan haber alamıyorum." John bir kamyon şoförüydü, bu yüzden uzun süreler boyunca ortalıkta olmaması normaldi. Lydia endişelendiğine göre bunun bir anlamı olmalıydı. "Kamyon şirketi kamyonunun yerini tespit edemedi. En son Nevada eyalet sınırı yakınlarında bulabilmişler." Lydia sigarasından bir nefes çekti. Elleri titriyordu. "Çocuklar dışarıda ama ben burada yalnız kalmaya dayanamıyorum. John olmadan burası çok sessiz."

"Beni aradığına sevindim," dedi Luke. "Numaramın sende olduğunu bile bilmiyordum."

"John'un eşyalarının arasında buldum. Masasındaki bir notun üzerindeydi." Muhtemelen Luke onu en son aradığında ve annesine ulaşmaya çalıştığında.

"Özür dilerim anne. John'un senin için çok önemli olduğunu biliyorum. Eminim iyidir." Luke'un sesi herhangi bir duyguyu yansıtmıyordu. Muhtemelen üvey babasına karşı duyduğu küçümsemeyi örtbas etmeye çalışıyordu.

"Bayan Hale," diye araya girdim. "Biz buradayken sizin için yapabileceğimiz bir şey var mı? Yemek ya da başka bir şey?"

Lydia sigarasından bir nefes daha çekti ve beni incelerken dumanını bana doğru üflledi.

"Ryders'dan başka bir şeye ihtiyacım yok," dedi sertçe. Bu ne anlama geliyordu? "Sizinkiler zaten oğlumu benden aldılar, şimdi de pençelerinizi ona geçirdiğinizi görüyorum."

Luke elimi tekrar sıktı.

"Anne, burada kalamayacağımı biliyorsun," dedi Luke şiddetle. "Bana senin veremediğini verdikleri için Ryders'tan nefret etme ve kızımın bu şekilde konuşursan burada kalmayacağım."

Benim kızım.

Bu bana çok önemli bir şey hissettirdi. Daha önce de insanların kız arkadaşısı olmuştum ama bu kelimeye hiç önem vermemiştim. Luke onun olduğumu söylediğinde, bunun bir anlamı vardı.

"Ve seni görmeyeli yıllar olduğunu düşünürsek, bu büyük bir utanç olur." diye devam etti.

Lydia gözlerini benden ayırmadan bir dakika boyunca onun sözlerini düşündü. Bu kadın gerçekten de ailemin ya da benim hayranım değildi.

"Peki," dedi sonunda.

Ondan sonra Luke biraz rahatladı. O ve annesi konuşurken ben de orada oturdum. Ona bardan, evinden ve evi nasıl onardığından bahsetti. Onlar konuştukça Lydia daha da neşelendi. Sanırım oğluyla gurur duyuyordu ve bana olan kızgınlığı kendi suçluluk duygusunun bir yansıması olabilirdi.

Luke koltuktan kalktı ve annesine bir soda getirmek için mutfağa gitti. Onunla yalnız kalmak istemediğim için ben de peşinden gittim. Yaşlı bir kadının suratına yumruk atmak bugün yapılacaklar listemde yoktu.

Mutfağın eski vinyl zeminine adımıımızı atar atmaz, "Bunun için üzgünüm," dedi.

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Ona yemek yedirmeyi falan denemememiz gerektiğine emin misin?" Babam üzgün olduğumuzda bizi beslerdi. Ya da mutlu olduğumuzda. Bu onun bizimle ilgilenme yöntemlerinden biriydi ve ben de bunu öğrenmiştim.

"Muhtemelen burada yapacak bir şey yoktur." Luke buzdolabından bir kola aldı ve mutfağı karıştırmaya başlamadan önce tezgâhın üzerine koydu. Lavabonun altında bir kutu çöp poşeti buldu ve çıkardı. "Ama biraz temizlik yapacağım."

"Sana yardım edeceğim," dedim. Oturma odasına geri döndük, Luke Lydia'ya kolasını verdi ve odadaki şişeleri, kutuları ve çöpleri toplamaya başladı. Üç çöp torbası doldurduk ve Luke onları çıkarken almamız için kapının yanına koydu.

Biz temizlik yaparken Lydia başka bir odaya kayboldu ama bir süre sonra yeniden ortaya çıktı.

Elinde bir yığın fotoğraf vardı ve onları Luke'a uzattı. "Bunları senin numaranı bulduğumda buldum. Bunları almak isteyebileceğini düşündüm." Luke fotoğrafları ondan aldı ve tekrar kanepeye oturduk.

İlk fotoğrafta kovboy şapkası takmış ve elinde şu sopalı atlardan biri vardı. Çok sevimliydi.

"Burada kaç yaşındaydın?" Fotoğrafı elinden alarak ona sordum.

"Bilmiyorum. Muhtemelen beş ya da altı," dedi.

Lydia sandalyesinde başını sallayarak bunun doğru olduğunu belirtti. Bana biraz ısınmıştı. Muhtemelen evini temizlediğim için.

"Her zaman bir kovboy olmak isterdi," dedi.

Fotoğrafları incelemeye devam ettik. Balık tutarken ve dışarıda oynarken çekilmiş fotoğrafları, kovboy şapkası taktığı mükemmel bir fotoğrafı ve birkaç Cadılar Bayramı fotoğrafı vardı. Jimmy'nin onu bebekken kucağına aldığı bir fotoğraf bile vardı, ama gerçekten bakmam için çok hızlı geçti.

Mama sandalyesinde pasta yiyen bir çocuğun fotoğrafına ulaştık. Anladığım kadarıyla bir doğum günü pastası.

"Bu fotoğrafa bayıldım. Doğum gününü çok seviyordun," dedi Lydia. "Her gün olması gerektiğini düşündüm."

Luke sessiz kaldı ve omuzlarının biraz çöktüğünü fark ettim. Fotoğrafi Lydia'ya geri uzattı. "Bu ben değilim anne. Bu JJ."

Sanki bir işaretmiş gibi ön kapı açıldı ve uzun boylu ama Luke kadar uzun olmayan sarışın bir adam içeri girdi. Üzerinde kirli bir tamirci üniforması vardı. Bu

JJ. Onunla hiç tanışmamış olsam da kim olduğunu biliyordum. Gus'la aynı yaşıydı ve kasabadaki araba dükkanlarından birinde çalışıyordu. İki tane vardı.

-Arabanızı götürmek istediğiniz ve JJ'in çalıştığı yer. Ayrıca yasal olmayan bir yan işi de vardı.

Ağzından çıkan ilk kelimeler "Burada ne halt ediyorsun?" oldu.

"JJ," dedi Lydia, "Luke beni kontrol etmeye geldi."

Luke elimi tuttu ve birlikte koltuktan kalktık. Kapıya doğru yürümeye başladığımızda önümde durdu.

"Ben gideli sadece birkaç saat oldu ve sen bu piçin evine geri dönmesine izin mi verdin?"

Luke iç çekerek, "Seni görmek de güzel, JJ," dedi.

JJ, "Kapa çeneni ve babamın evinden defol," diye bağırdı. Pislik.

"Bak dostum, sadece annemi kontrol etmeye geldim. Beni aradı ve yalnız kalmak istemedi. Madem buradasın, ben gideyim," diye açıkladı Luke. "Baban için üzgünüm. Umarım yakında ortaya çıkar."

Luke beni kapıya doğru çekmeye başladı ama JJ onun yolunu kesti.

JJ, Luke gibi yapılı değildi ve Luke'un onu bir yumrukla susturabileceğinden emindim ama bunu yapacağını sanmıyordum. En azından annesinin önünde.

Çok komikti. Teddy'nin doğum gününde Luke'a birine yumruk attığı için çok kızmıştım. Şimdi ise kardeşini yere sermesini istiyordum.

JJ'in gözleri benim üzerimdeydi. "Emmy Ryder," dedi soğukkanlılıkla. Tanrım, neden Luke'un ailesinin her üyesi benden nefret ediyor gibiydi? "Bu ezikle burada ne işin var?"

"Sakin onunla konuşma," dedi Luke. Sesinde artık zehir vardı. Bunu ondan daha önce hiç duymamıştım. Yüzeyin altında ailesine karşı ne kadar küçümseme sakladığını merak ediyordum.

"Gus Ryder sağ kolunun küçük kız kardeşini becermesi konusunda ne düşünüyor?"

Luke bir çizgi film karakteri olsaydı, şu anda burun deliklerinden duman çıkıyor olurdu. JJ'in bana ne söylediği umurunda değildi - o bir aptaldı - ama Luke umursuyordu.

"Sana onunla konuşmamamı söylemiştim." Luke bir eliyle JJ'yi yolundan itti. Sertçe. JJ tökezledi ve Luke'a geri dönerse işlerin kızışacağını biliyordum. "Emmy, gidelim." Beni evden çıkarmaya başladı ama ben JJ'e döndüm.

"Biliyor musun, böyle bir pislik olmayı gerçekten bırakmalısın," dedim. "Yanlış kişiye bulaşırsan, karavanında ottan daha fazlasını sattığın şerifin kulağına gidebilir."

JJ bana baktı, sadece bir saniyeliğine sersemlemişti, sonra şöyle dedi: "İkinizi de bir daha bu evde görmek istemiyorum. Siktirin gidin."

Luke ve ben ön kapıdan çıktık ve JJ kapıyı çarparak kapatmadan önce Lydia'ya baktım. Gözlerinde yaşlar vardı.

Luke beni yürüyüş yolundan aşağı çekti ve mümkün olduğunca çabuk kamyonetine götürdü. Oraya vardığımızda beni sürücü tarafındaki kapıya doğru bastırdı ve sertçe öptü. Bu öpücükte farklı bir şeyler vardı. Bir anlamı vardı.

Sadece ne olduğunu bilmiyordum.

Geri çekildiğinde alnını benimkine yasladı. "Bu ne içindi?" Nefes aldım.

"Daha önce hiç kimse benim için ayağa kalkmamıştı," dedi.

Sözleri yüreğimi parçaladı. Luke Brooks ve onun kocaman kalbi, o evdeki insanlardan çok daha fazlasını hak ediyordu. Nazik, çalışkan ve samimiydi. Kollarımı ona doladım ve kendime çektim. Yüzünü omzuma gömdü ve bir süre öyle kaldık.

Kamyona bindiğimizde ben bankın ortasındaki yerimi aldım, Luke da kolunu omzuma attı. Kasabanın arka yollarında olduğumuz için camları açtık ve yaz sonu havasının kamyonundan içeri girmesine izin verdik.

"Orada olanlar hakkında konuşmak ister misin?" diye sordum.

Luke iç çekti. "JJ için üzgünüm," dedi.

"Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Sen onlardan daha iyisini hak ediyorsun Luke. Sen Lydia ve Jimmy'nin hatasından daha fazlasısın." Başımı kaldırıp ona baktım ama o gözlerini yoldan ayırmadı.

Evinin önündeki çakıllı yola girene kadar uzun bir süre sessiz kaldı. Motoru durdurduğunda, başını direksiyonun üzerine koydu.

ve bir i daha çekti. Elimi sırtında gezdirdim.

"Berbattı," dedi sonunda. "John'un öylece gitmesini umarsam kötü m olur?"

"Hayır," diye cevap verdim.

Luke başını direksiyondan kaldırdı ve bana baktı. Otuz iki yaşındaki Luke'a bakıyormuşum gibi hissetmiyordum. Sanki Brooks'a, bir aile için her şeyi yapabilecek on beş yaşındaki çocuğa bakıyormuşum gibi hissettim.

O anda onu çok net gördüm. Elimi kaldırdım ve onu usulca öpmeden önce siyah saçlarının bir kısmını yüzünden çektim.

Geri ekildiğimde, "Benimle geldiğin için teşekkür ederim, Emmy," dedi. "Seninle her yere gelirim," diye karşılık verdim.

Ciddiydim.

EMMY

Y Biliyor musunuz, "tir tir titriyorlardı" ifadesini şimdiye kadar hiç anlamamıştım, çünkü gerçekten de tir tir titriyordum.

Normalde yarışlardan önce heyecanlanmazdım ama o eskidendi. Şimdi ise karnımın ayak bileklerime kadar inmesine iki saniye kalmış gibi hissediyordum.

Sanki gözümü kırpmışım da ligler gelmiş.

Maple ile her hafta birkaç gün, onu fazla yormamaya dikkat ederek yürüme, tırıs kalkma ve dörtnala koşma alıştırmaları yapıyordum. Luke bazen benimle geliyor, bazen de gelmiyordu. Artık alıştırma yaparken heyecanlanmıyordum. Sonunda güvende olduğuma inanmıştım.

Antrenman yaparken, varil yarışlarını neden sevdiğimi hatırlamak kolaydı. Biniciliğin değerlendirilmediği tek rodeo sporuydu - her şey zamanla ilgiliydi - ama yine de başarılı bir varil yarışı çıkarmak için çok iyi bir binici olmanız gerekiyordu. İyi bir binici olmanın bu sporun ayrılmaz bir parçası olması ve değerlendirmeye bile gerek olmaması hoşuma gidiyordu. Beni varil yarışlarına çeken şeylerden biri de buydu.

Burada bir arenada, rakipler ve tanıdığım insanlarla çevrili olmak antrenman yapmaktan farklıydı. Sevdiğim insanlar buradaydı. Babam, kardeşlerim, Luke, Teddy, Hank, hatta Cam ve nişanlısı bile Riley burada olabilsin diye gelmişti. Sanki güvenlik ağım altımdan çekilmiş gibiydi. Buna daha iyi hazırlanmak için yapabileceğim bir şey olup olmadığını bilmiyordum.

Normal yarış öncesi rutinimi yaptım ama titremem durmadı. Tam bir panik atak tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu düşünmüyordum ama bu kesinlikle en azından

Panik-lite.

Teddy numaramı gömleğime iğnelemek zorunda kaldı çünkü ellerim çok fena titriyordu.

"Emmy. N'aber? Seni yarıştan önce hiç böyle görmemiştim." Artık ona yalan söylemek için bir neden yoktu. Ona çok uzun zamandır yalan söylüyordum ve artık bunu yapamazdım. İstemiyordum.

"Haziran ayında attan düştüğümünden beri bu benim ilk yarışım. Bu yüzden eve geldim. Bu yüzden bu kadar hüzünlüydim ve içime kapalıydım ve bu yüzden şu anda titrememi kontrol altına alamıyorum." Kelimeleri tam olarak düşünmeden dudaklarımdan döküldü.

Teddy yavaşça göz kırptı. Ona her şeyi anlatmadığım için beni azarlayacağını sanmışım. Söylemeliydim. O benim en iyi arkadaşımdı. Ona anlatmalıydım. Herkese söylemeliydim.

Onun yerine, "Bunu tek başına taşıdığın için üzgünüm" dedi.

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim, çünkü gerçekten tek başıma taşı mıyordum.

Luke bana yardım etmişti.

"Teddy. Benim için bir şey yapmanı istiyorum." "Ne istersen, bebeğim."

"Luke'u çağırabilir misin?"

TEDDY birkaç dakika sonra Luke'u da yanına alarak geri döndü. Her zamanki kot pantolonunu ve botlarını giymişti ama tişört yerine siyah bir kovboy şapkasıyla birlikte bir kovboy düğmesi tercih etmişti.

Benim kovboyum.

Binicilerin alanına girdi ve endişesi yüzünden okunuyordu. Onu gördüğümde titremem durmadı ama o kadar yoğun değildi. Gözleri benimkileri buldu ve bana doğru bir adım attı, Teddy de arkasından onu takip ediyordu.

Yanıma geldiğinde hemen yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Neyin var şekerim? Yine panik atak mı geçiriyorsun?"

Başımı salladım. Değildim. "Sadece sana ihtiyacım vardı."

"Ben buradayım." Beni kollarıyla sardı ve ben de onun içinde eridim. Saçlarını okşadı ve ellerini sırtımda ve kollarımda gezdirdi. Bir süre orada kaldık ve sanki ellerinin üzerimden her geçişinde titremem azaldı, ta ki durana kadar.

O da hissetmiş olmalı çünkü geri çekildi ve ellerini omuzlarıma koydu.

"O güzel kafanın içinde neler oluyor?" Yumuşak bir sesi vardı. Sanırım bunu sadece bana karşı kullanıyordu.

"Sence bunu yapabilir miyim?" diye sordum.

"Evet," diye cevap verdi hemen. "Ama bunu yapabileceğini bilmem gerçekten önemli değil. Önemli olan senin de bunu biliyor olman."

Tabii ki ilham almak için bu anı seçecekti. Yine de kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Beni daha iyi hissettirdi.

"Vay canına, Ben gerçekten bakıyor ileri için senin TED konuş."I alaycı bir şekilde söyledi.

Luke burnuma fiske vurdu. "Ukala. Ama alaycılığın kontrol altındaysa, sanırım kendini biraz daha iyi hissediyorsundur?"

"Evet, öyleyim." Kendimi tekrar onun kollarına bıraktım. Sonsuza kadar burada kalabilirdim. Sonsuza kadar onunla kalmak istiyordum. "Teşekkür ederim."

Etkinlik koordinatörü bize on dakika uyarısı vermek için yarışmacı alanına geldi.

"Şekerim"-Luke alnımdan öptü-"Seninle gurur duyuyorum."

"Daha yarışmadım bile," dedim göğsüne yaslanarak.

Bana bakabilmek için geri çekildi. "Seninle gurur duymam için yarışmana gerek yok. Şu anda her şeyi iptal edip buradan çıkıp gidebilirsin ve ben yine de seninle gurur duyarım."

"Yapar mıydın?"

"Evet." Tekrar alnımdan öptü. Alnımdan öptüğünde kendimi uçuyormuş gibi hissederdim. Onlarla ilgili bir şey çok samimi hissettiriyordu. Tekrar geri çekildi ve parmağını çenemin altına sokarak beni ona bakmaya zorladı.

"Peki, buradan çıkıyor muyuz?"

Bunu istemiştim.

Sürmek istedim. Ve

kazanmak

istiyordum. "Hayır."

"İşte benim kızım." Luke büyük kahverengi gözlerinin etrafındaki kırışıklıkları görebileceğim kadar büyük gülümsedi. Beni öpmeden önce gördüğüm son şey onlardı.

Hani aksiyon filmlerinde kahraman ve kadın savaştan hemen önce öpüşür ve birdenbire uzaylılarla ya da mutasyona uğramış canavarla ya da her neyse onunla savaşmaya hazır olurlar ya?

Bunu Şimdi anladım.

LUKE

Koordinatör fıçı yarışçıları nı çağ ırdı ve Emmy'yi kollarımdan bırakmak için içimdeki her Şeyi ortaya koymam gerekti. Onunla bunun gibi daha pek çok an ya ş a m a k istiyordum.

Yanımızdaki masadan kovboy Şapkasını aldı. "Teşekkür ederim," dedi. Sonra döndü ve yarışçı girişine doğru yürümeye başladı.

Ve lanet olsun, k ı ç ı o kotun içinde çok güzel görünüyordu.

Kırmızı gömleğini artık göremeyene kadar onu izledim. Gözlerimi onu son gördüğüm yerden ayırdığımda Teddy bana bakıyordu. Yüzündeki ifadeyi çıkaramadım ama kötü olduğunu düşünmüyordum. Umarım öyledir.

Dürüst olmak gerekirse, onun orada bizimle birlikte durduğunu, bizi kimsenin varlığından bile haberdar olmadığı bir şekilde birlikte gördüğünü unutmuştum.

"Ne?" diye sordum. Ona sordum.

Başını hafifçe salladı, sanki sersemlemiş gibiydi.

"Ona aş ıks ın," dedi. Bu bir soru değildi.

"Evet, öyleyim." Teddy'ye yalan söylemek için hiçbir nedenim yoktu. Beni sorgulamak için ofisime geldiği gün yüzüme yumruk atmad ıysa, Şimdi de atmayacağından oldukça emindim.

"O biliyor mu?"

"Henüz bilmiyor."

"Ona söylemelisin."

"Söyleyeceğim."

"O da seni seviyor, biliyorsun."

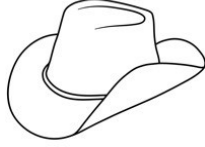
Bu düşünce beni dehşete düşürdü ama aynı zamanda kendimi yaşayan en şanslı adam gibi hissettirdi. Nasıl aş ık olunacağını gerçekten bilmiyordum ama Emmy ile birlikte olmak istediğimi biliyordum, hem de her şekilde. Mutfakta yavaş danslar, içkili geceler, dağlarda gezintiler, ateşli seks, öğleden sonra şekerlemeleri, camlar kapalı iki şeritli otoyollar istiyordum.

Hepsini istedim.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Seni sordu." Teddy omuz silkti. "Emmy asla bir Şey istemez. Sadece başını önüne eğiyor ve olaylarla bildiği tek şekilde, beyninde bir Şeyleri tekmeleyerek başa çıkıyor. Ama seni istedi."

LUKE

Teddy ve ben Emmy'nin tezahürat bölümünün yerleştiği tribünlere doğru yürüdük. Teddy beni almaya geldiğinde, herkese bira kapmak için sırada bekliyordum, ama şimdi buradaydım, geri dönmüştüm ve birasızdım.

Belki fark etmezler.

"Biralarımız nerede, dostum?" Wes sordu.

Lanet olsun.

"Sıra çok uzundu." Ki bu doğrudu. Sadece o kadar uzun durmadım.

"Yani?" Wes cevap verdi.

"Senden o kadar da hoşlanmıyorum," dedim. Wes bana ters ters baktı.

Camille ve Riley ben ayrıldığımda burada değillerdi ama şimdi buradaydılar ve Camille'in nişanlısı da buradaydı. O adamın adını bir türlü hatırlayamıyordum, bu yüzden kendimi asla söylemek zorunda kalacağım bir duruma sokmamaya çalıştım. Gus'ın benim için ayırdığı yere, onunla

Amos'un arasına oturdum.

Oturduğumda Amos omzumu sıktı.

"Geldiğin için teşekkürler Luke," dedi Amos. "Eminim Emmy burada o l d u ğ u n i ç i n mutludur."

Bunu neden söylediğini bilmiyordum. Bir şey mi biliyordu?

"U-uh, evet," diye kekeledim. "Belki."

Pürüzsüz.

Amos bana orantısız bir gülümseme verdi. Bu beni çok tedirgin etti.

Ben daha fazla yorum yapamadan hoparlörlerden anonsçunun sesi yükseldi ve varil yarışının başlamak üzere olduğunu duyurdu.

Emmy'nin köşesindeki herkes dikkat kesildi. Programa göre, o sonuncu olacaktı.

"Biliyorsun," diye başladı Amos, "Emmy Meadowlark'ta en son üniversiteye gitmeden önce yarışmıştı. O zamandan beri onu yüzlerce kez yarışırken gördüm ama onu memleketinde yarışırken görmenin ayrı bir tadı var."

Amos'un sesi boğulmuş gibiydi. Adam hislerden, duygulardan ya da buna benzer şeylerden korkmazdı. Çocuklarına onları sevdiğini söyler, herkese sarılır ve Riley'nin tırnaklarını boyamasına izin verirdi ama onun buğulandığını gördüğümü hiç sanmıyorum.

Birinci ve ikinci yarışçılar ortalama on altı saniye civarında gelip gittiler. Emmy'nin Rebel Blue'daki parkuru en hızlı tamamladığı süre on altı nokta beşti, yani burada oldukça eşit durumdaydı.

Sıradaki iki yarışçı bir varili devirdi, bu yüzden zamanlarına beş saniye ceza eklendi. Emmy'nin onları geçebileceğini biliyordum.

Varil yarışı hızlı ilerlediğinden Emmy'ye ulaşmak uzun sürmedi. Ondan önceki yarışçı başlangıç çizgisine geldi. Silah patladığında, o sağa gitti. Hızlıydı. Atı toprağı tekmeliyor ve kışını kaldırıyordu, ama dengesiz görünüyordu - hatta bir varile çarptı. Yine de on beş nokta yedi saniye ile şu ana kadarki en hızlı yarışmacı oldu. Çarptığı varil devrilmedi, bu yüzden süresinde bir ceza yoktu.

"Ve son olarak, ama kesinlikle en az değil," diye konuşmaya başladı spiker. Arenada Emmy'nin kırmızı tişörtünü gördüm. O ve Maple başlangıç çizgisine doğru ilerliyorlardı. Bacaklarım aşağı yukarı zıplamaya başladı. "Dört kez şampiyon olmuş ve rekorlar kırmış bir yarışçımız var, dokuz yıl sonra ilk kez kendi memleketinde yarışacak, Clementine Ryderrr." Spiker Ryder'ın son "r" sini uzattı ve Emmy için orada bulunan herkes ayağa kalkıp çılgına döndü. Tribünlerdeki insanların çoğu da ayağa kalktı.

Meadowlark sevgilileri için gelmişti.

Emmy başlangıç çizgisindeydi, kahverengi kovboy şapkası, kırmızı düğmeli kazağı ve Wranglers'ıyla çok güzel görünüyordu. Maple'ın boynunu okşuyordu. İkisi de sakın görünüyordu.

Güzel.

Birkaç saniye sonra silah sesi duyuldu ve Emmy kaçtı. Ve sola gitti.

Neden sola gitti ki? Hepimiz aynı şeyi düşünmüş olmalıyız, çünkü Gus'ın sorumu yüksek sesle söylediğini duydum.

Varil yarışında, gerekli olan yonca yaprağı desenini yapmanın en etkili yolu sağ varile, sonra sola ve sonra ortaya gitmekti. Ama Emmy sola gitti ve ilk varili daha önce hiç görmediğim kadar sıkı döndü. Arenadaki kirler her yere uçuşuyordu ama Emmy tamamen kontrol altındaydı.

Buradan bile odaklandığını görebiliyordum.

Hızını koruyarak sağ varile yöneldi, ancak ilk varilden biraz daha geniş bir şekilde yuvarlandı. Bu noktada, önündeki biniciyle başabaş durumdaydı.

İşte benim kızım.

Sadece bir varil kalmıştı ve Emmy ona doğru koşuyordu. Yavaşlamadı ve genişlemedi. Vay anasını. Kontrolü bu dünyanın dışındaydı. Varilin etrafından dolaştı ve mümkün olan en kısa sürede Maple'ı düzlükte daha sert itti.

Hepimiz "Hadi, hadi, hadi" diye bağırıyorduk ve Emmy *gidiyordu*.

O bitiş çizgisini geçerken nefesimi tuttum, Maple ancak o noktada yavaşlamaya başladı.

On dört nokta sekiz saniye. Kalbim göğsümde durdu ve saat durduğunda kalabalık patladı. Tezahüratların hepsi Emmy'ye yönelikti.

"Millet! Clementine Ryder hesaba katılması gereken bir güç olmaya devam ediyor, kolayca birinci sıraya yerleşti ve kendi rekoru olan on dört nokta dokuzu kırdı. Ne yarıştı ama!" dedi spiker hoparlörden.

Hepimiz alkışladık. Amos hepimize sarıldı, Gus sırtıma bir tokat attı ve Teddy bile ondan bir beşlik aldı.

Emmy ve Maple zafer turlarını atarak arenaya geri döndüler. Emmy ışıltı ışıltı. Gülümsemesi vahşi bir alev gibiydi ve sıcaklığını buradan hissedebiliyordum. Kalabalıkta hepimizi gördü ve şapkasını çıkardı.

Amos, Gus, Wes, Teddy ve ben diğer etkinliklere katılma zahmetine girmeden yerlerimizi terk etmeye başladık. Camille, nişanlısı ve Riley Hank'in yanında kaldı. Teddy hızlıca onları kontrol etti, stadyum merdivenlerinden inmesine yardım edebileceklerinden emin oldu ve tekerlekli sandalyesinin nerede olduğunu söyledi.

Hepimiz tek bir sebepten dolayı buradaydık ve bu sebep Emmy'ydi, bu yüzden ona gittik.

Teddy'nin sürüye liderlik etmesine izin verdim, ne kadar istesem de ona tebriklerimi sunarken en önde ve merkezde olmak istemedim.

Kahretsin, onunla çok gurur duyuyordum.

Giriş bölümüne geldiğimizde Emmy'yi kırmızı tişörtünün içinde gördüm. Beynim yetişmeden gözlerim ona doğru yol almıştı.

"Emmy!" Teddy seslendi ve Emmy başını çevirip bize doğru koşmaya başladı.

Bekle, hayır.

Bize doğru

değil.

Bana doğru.

EMMY

Başardım. Başardım *amına koyayım.*

Kazadan, panikten, endişeden ve beni eve getiren sarmaldan sonra başardım. Son yarışmada gurur duyabileceğim bir şekilde yarıştım ve gurur *duydum.*

Maple'ı bekleme padokuna götürdüm ve ailemin ve Luke'un beni bekleyeceğini umarak giriş alanına doğru yola çıkmadan önce onu kucaklayıp öptüm.

Etrafa bakındım ama onları göremedim.

"Emmy!" Teddy'nin sesini duydum ve ona doğru döndüm. İşte oradaydılar. Ailem, en iyi arkadaşım ve sonunda tamamen aşık olduğumu itiraf edebileceğim adam.

Ayaklarımın ne yaptığını anlamadan ona doğru koşmaya başladım.

Kendimi onun kollarına attım, ikimizin de şapkaları yere düştü.

Vücudum onunkiyle çarpıştığında Luke bir kıkırdama çıkardı ama yine de beni yakaladı. Bizi durdurmadan önce beni birkaç kez döndürdü.

"Orada bir harikaydın," dedi. Bana bakış şekli kalbimin boğazıma sıkıca yerleşmesine neden oldu. Ona cevap vermek yerine, beni kollarının arasına alırken onu öptüm ve kendimi tutmadım.

Ayaklarım hâlâ yerdeyken bir koluyla beni tuttu ve diğerini saçlarımın arasına soktu. Ailemin ve neredeyse tüm Meadowlark'ın beni izliyor olması umurumda değildi. Luke benim sırrım değildi.

O sadece benimdi.

Bir saniye boyunca öpüştük, ben geri çekilmeden önce tamamen bu ana dalmıştık. Ona gülümsedim. İri kahverengi gözleri yüzümü aradı. Şaşkın görünüyordu, sanki az önce olanlara inanamıyordu. Ben de tam olarak inanamıyordum, yarışa da öpüşmeye *de.*

"Emmy, ben-"

Luke cümlesini tamamlayamadı çünkü aynı anda Gus da "Bu *da* ne?" dedi.

Luke beni yere indirdi ama tamamen bırakmadı. Gergindi, sanki bir kurşunun önüne atlamaya hazır gibiydi.

Herkesin durduğu yere baktım. Teddy gülümsüyordu. Babamın yüzünde garip bir sırıtma vardı ve zavallı Wes'in kafası çok karışık görünüyordu.

Gus, Luke'u yakmak istiyormuş gibi görünüyordu.

"Ne oluyor lan?" diye tekrarladı.

"Bak dostum, açıklayabilirim-" dedi

Luke. "Gus-" diye başladım.

"Kapa çeneni, Emmy."

Geri çekildim ve Luke'un beni biraz daha sıkı tuttuğunu, sonra bırakıp önüme geçtiğini hissettim.

Luke kararlı bir şekilde, "Kızgın olduğunu biliyorum ama onunla bu şekilde konuşamazsın," dedi. "Eğer birine kızmak istiyorsan, bana kızabilirsin."

"Oh, öyleyim. Benimle dalga mı geçiyorsun Brooks? *Kız kardeşim* mi? Oyalanmak için bunu mu seçtin?"

"August, sakin ol," dedi babamız. Çakıllı sesi sertti. Bu sesi pek sık kullanmazdı ama kullandığında da normalde hepimizi yola getirirdi.

Bu sefer değil.

Gus, Luke ve bana doğru yürüdü. Wes onu durdurmaya çalıştı ama o omuz silkti. Luke hızlı davranarak beni arkasından itti ama Gus'ın ona attığı yumruktan kurtulacak kadar hızlı değildi.

Gus'ın yumruğu Luke'un yüzüne bir çatırtıyla çarptı ve Luke'un başı geriye düştü. Yere düşmedi ama beni devirmemeye dikkat ederek tökezledi.

Bu adam kardeşim tarafından dövüldükten sonra bile bana göz kulak oluyordu.

"Bu da ne, Gus!" Çığlık attım. Gus yumruk canını yakmış gibi elini sallıyordu.

Tekrar Luke'a doğru yürümeye başladı ama ben onun önüne geçtim. Wes bize doğru gelmişti ve Gus'ın omzuna tutunmuş, bu sefer daha sıkı tutuyordu.

"Sana inanamıyorum. Senin berbat biri olduğunu biliyordum ama aynı zamanda bir yalancı olduğunu bilmiyordum," diye tükürdü Gus.

Sözleri Luke'u yumruğundan daha çok etkilemiş gibiydi.

"Gus, sakin ol," diye araya girdi Wes. "Sadece bir tur atalım, tamam mı?"

"Kucaklamak mı? Az önce o pisliğin dilini kız kardeşimizin gırtlığına soktuğunu gördüğümüz halde kucaklamamı mı istiyorsun?" Gus'ın sesi zehirliydi. Luke beni sıkıca arkasında tutarak Gus'ın kininden korudu. Etrafımızda küçük bir grup insan toplanmıştı ve bunun Meadowlark dedikodu canavarını haftalarca besleyeceğini biliyordum.

"Gus, kendine gel." Arayan Teddy'ydi. Gus, Luke ve benim arama girerek, tıpkı söylediği gibi beni enkazdan korudu. "Kızın buraya gelip de az önce amcasının suratına yumruk atmış bir deli gibi davrandığını görmeden uzaklaş."

Riley'den bahsetmek Gus'ın işini bitirdi. Sakinleşmedi ama bir yumruk daha atacakmış gibi de görünmüyordu. Önce Teddy'ye, sonra Luke ve bana baktı.

"Yürü git oğlum," dedi babam.

"Hepinizin bunu kabul ettiğine inanamıyorum," dedi Gus acı acı, ama uzaklaşmak için döndü ve Wes de onu takip etti. Wes onunla ilgilenecekti.

Babam Luke ve bana doğru yürüdü ve elini Luke'un omzuna koydu. "İyi misin evlat?" diye sordu ona.

"Evet, ben iyiyim. Amos, özür dilerim-"

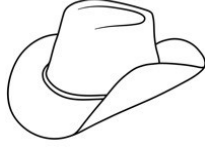
Babam elini kaldırarak Luke'a durmasını işaret etti. "Öyle bir şey yok." Bana döndü. "Clementine, neden Teddy ile eve gitmiyorsun, belki Gus'a sakinleşmesi için birkaç gün verirsin. Luke'la ben ilgilenirim."

"Ama-" Konuşmaya başladım ama babam bana bunun tartışılmaz olduğunu söyleyen bir bakış fırlattı. Teddy bana doğru yaklaştı ve elimi tutarak beni Luke'tan uzaklaştırdı, ki bu tam da yapmak istemediğim şeydi.

"Teddy, onu bırakamam."

"Evet, yapabilirsin. Bu sadece geçici bir durum. Kasabanın yarısı Gus'ın ortaya çıkıp ona tekrar vurmasını bekliyor ve baban onun icabına bakacak. Hadi gidelim buradan."

LUKE

I aynaya baktım. Gus bana çok kötü bir morluk vermişti ama onu suçlayamazdım. Dış kenarları sararmaya başlamıştı ama yine de oldukça kötü görünüyordu.

Bölüm yarışmalarının üzerinden birkaç gün geçmişti ve ben hâlâ Emmy'yi görmemiştim. I

Gus'a sakinleşmesi için biraz daha zaman vermek istedim ama Emmy'den vazgeçmeye hiç niyetim yoktu. Asla.

Onu görmemiş olsam da her gün konuşurduk. O benim kızımdı.

Gus'ın bir yumruk daha atmadan onunla konuşabileceğim bir noktaya gelmesine ihtiyacım vardı. Emmy bundan hoşlanmıyordu ama beni küçük kız kardeşiyle görmeye devam ederse Gus'ın benimle konuşmasının çok daha uzun süreceğini hissediyordum.

Teddy, Emmy'nin kulübesinde onunla kalıyordu, bu da beni daha iyi hissettiriyordu. Şimdilik Rebel Blue'dan fiilen men edilmişim. Emmy Gus'a, Gus da bana kızgındı.

Bok gibi hissediyordum.

Her şey olup bittikten sonra Emmy Teddy ile ayrıldığında, Amos büfelerden birine gitti ve gözüm için bir buz torbası aldı. Bana ne zaman başladığını ya da neyim olduğunu sormadı ki ben de bunu bekliyordum. Bunun yerine benimle birlikte kamyonetime kadar yürüdü ve "Bunu atlatacaktır" dedi.

"Yapacak mı bilmiyorum," diye yanıtladım.

"Ben biliyorum. Emmy eve kırık dökük geldi ve kendini toparlamasına kimin yardım ettiğini anlamak için roket bilimci olmaya gerek yok.

"Teşekkür ederim," diye devam etti, "küçük kızıma baktığınız için."

"Kendi başının çaresine bakabilir," dedim.

"Yapabileceğini biliyorum ama sen bunu tek başına yapmak zorunda kalmamasını sağladın."

Ryder'lardan bir onay beklemiyordum ama Amos, Emmy ve benim için gerçekten mutlu görünüyordu. Bu, onu deli gibi özlememe rağmen onsuz geçirdiğim birkaç günü atlatmam için yeterliydi. Emmy'yi neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdığımı, ancak hayatlarımızı birbirimize yarı bitişik yaşadığımızı düşünmek garipti. Şimdi ise,

Onsuz bir hayat düşünemiyordum. Kendimi ona çok kaptırmıştım.

Onu sevdim. Derinden.

Ve ben daha ona söyleyememiştim bile.

Banyo tezgahında telefonum çaldı. Arayan Emmy'ydi. Bana telefon ekranının bir resmini göndermişti. Brooks & Dunn dinliyordu.

Emmy: Günaydın. Seni özledim.

Luke: En azından sana eşlik edecek başka bir Brooks var. Luke:

Ben de seni özledim, şekerim.

O sırada kapı zilim çaldı, ki bu çok garipti, kimse evime gelmezdi. Çoğu insan burada olduğumu bile bilmiyordu. Biri bana ihtiyaç duyarsa, önce Şeytanın Çizmesi'ne ya da Asi Mavi'ye bakardı. Banyomdan çıktım, ön kapıya doğru ilerleyip kapıyı açmadan önce morarmış gözümü bir kez daha okşadım.

Gus'tı. Uyumamış gibi dağınık görünüyordu. Normalde düzgünce kesilmiş ve tenine yakın olan sakalı hiç görmediğim kadar uzundu.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu.

Kapının çerçevesine yaslandım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bilmiyorum," dedim. "Buraya diğer gözümü karartmaya mı geldin?"

Gus ayaklarına baktı. "Hayır. Buraya Emmy hakkında konuşmaya geldim."

Beklediğim bu değildi. İçeri girmesi için ona izin vererek kapı aralığından çıktım. Aramızdaki bu gariplikten nefret ediyordum.

"Bir fincan kahve ister misin?" diye sordum. Saat erkendi, yedi civarıydı, yoksa ona bira teklif ederdim. Bu konuşmayı atlatmak için bir taneye ihtiyacım olabilirdi.

"Evet, bu harika olur."

Mutfaka gittim, sabah uyandığımda koyduğum cezvenin demlenmesi durmuştu. İkimiz için de birer fincan doldurdum ve mutfak masasına oturduk.

Bu çok garipti. Neredeyse yirmi yıllık arkadaşlığımız boyunca Gus'la aramızda hiç garip bir an olmamıştı. Birkaç saatten uzun süren bir kavga bile olmamıştı. Birkaç dakika sessizlik içinde oturduk. İlk konuşan Gus oldu.

"Sana yumruk attığım için özür dilerim," dedi. Gus Ryder'dan özür dilemek nadir görülen bir şeydi. "Ama kız kardeşimi öpen birini gördüğümde ilk içgüdümün bu olduğunu biliyorsun."

"Bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığın için üzgünüm," dedim, öyleydin de ama kız kardeşini öptüğüm için özür dilemeyecektim. Ne olursa olsun, Emmy benimdi.

Yine sessiz kaldık.

"Özür dilerim. Bölüm yarışmasında sana söylediklerim için. Öyle demek istememiştim." Ona ne diyeceğimi bilemedim. Gus'ın sözleri, her ne kadar üzerimden atmaya çalışsam da çok acıtmıştı. Gus kahve fincanına baktı ve "Sen tanıdığım en iyi insanlardan birisin" dedi.

"Bir erkeği neresinden vuracağını biliyorsun," dedim.

"Gerçekten üzgünüm."

"Ben de öyle." İçimi çektim. Her şeyin bu kadar berbat olmasından nefret ediyordum ve Emmy'ye aşık olmamın benim hatam olduğunu biliyordum ama bundan asla pişmanlık duyamazdım. Onunla çizgiyi aştığım için asla pişman olmayacaktım. Çizgiyi birlikte aşmıştık ve bu başıma gelen en güzel şeydi.

"Ne zamandır devam ediyor?" Gus sordu.

"Emmy eve geldikten birkaç hafta sonra başladı," diye dürüstçe cevap verdim. Gus dudaklarını büzdü. Kızmak istediğini ama kendini tuttuğunu söyleyebilirdim.

Tanrıya şükür. Başka bir yumruk ya da sözlü saldırı daha yemek istemiyordum.

"Ve küçük kız kardeşimden hoşlandığını bana söylemen gerektiğini hiç düşünmedin mi?"

"Tabii ki yaptım ve Emmy hazır olur olmaz yapacaktım, ama dürüstçe farklı bir tepki vereceğini söyleyebilir misin?"

Gus yavaşça gözlerini kırıştırdı. "Bekle." İnanamayarak başını salladı. "Emmy hazır olur olmaz bana söyleyeceğini mi söyledin?" Başımı salladım. "Yani bunu sır olarak saklayan sen değil miydin?"

"Hayır, Emmy kimseye söylemeden önce beklemek istedi." "Bunu saklamak isteyen sen değil miydin?"

"Hayır. Aramızda neler olduğunu fark ettiğim anda sana söylemek istedim." Bu doğrudu. Sadece bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

"İkinizin arasında neler oluyor?"

Derin bir nefes aldım, bundan sonra söyleyeceklerimin bana bir yumruk daha kazandırmamasını umuyordum ama Gus'ın gerçeği duyması gerekiyordu.

"Ona aşığım. Yani, ona gerçekten aşığım." Gus'ın gözleri büyüdü. O benim en iyi arkadaşımdı. Konuşurduk. Hiç kimseyi olması gerektiğini düşündüğüm şekilde sevmediğimi, hatta nasıl seveceğimi bile bilmediğimi biliyordu ama bu Emmy'den önceydi.

O her şeydi.

"O da seni seviyor mu?" diye sordu bir saniye sonra. "Bilmiyorum. Henüz ona söylemedim," diye itiraf ettim.

"Ona söylemedin mi?"

"Aslında tam yapacaktım ama sonra pisliğin teki suratıma yumruk attı. Bu anı mahvetti, biliyor musun?"

Gus bana mahcup bir sırıtış attı ve ensesini ovuşturdu. "Dinle, kız kardeşimle birlikte olman çok garip, ama lig maçlarından beri suratı asık. Benimle konuşmayı reddediyor ve çiftlikteki tüm işlerini tek başına yapıyor. Kendini böyle soyutlamasından nefret ediyorum."

Bu Emmy'nin üzgün olduğu zaman yaptığı şeydi.

"Ve bana yalan söylediğin için kızgıyım, özellikle de gezegende sana yasak olması gereken tek kişi hakkında, ama bunu sana söylemem gerektiğini düşünmedim. Sana yalan söyleyip bu konuda sorunum olmadığını söylemeyeceğim, çünkü sorunum yok."

Ouch .

"Ama sanırım..." İç çekti. "Olabilirim. Bir gün." Ona baktım, devam etmesini bekliyordum. "Emmy bu sabah çiftliğin güney tarafında düve nöbetinde." Kafam karışmış olmalı, çünkü devam etti: "İhtiyacın olursa onu bulabilmen, onu sevdiğini söyleyebilmen için söylüyorum."

Ciddi miydi?

Bağışlanmış bir atın ağzına bakacak değildim. Bana iki kez söylemesine gerek yoktu. Mutfaktan çıktım ve ön kapının yanındaki kancadan anahtarlarımı aldım. Geri döndüm ve Gus'a elimi uzattım, kabul edeceğini umuyordum.

Geldi ve el sıkıştık.

Ön kapıdan koşarak çıkarken arkamdan seslendi: "Bil diye söylüyorum, eğer kız kardeşimin kalbini kırarsan, morarmış bir göz en son endişeleneceğin şey olur."

EMMY

I Rebel Blue'ya baktı ve yeşil ağaçların arasında sarı ve kırmızı lekeler gördü. Sonbahar yaklaşıyordu. Bu sabah çiftliğin güney tarafındaydım ve hiçbir düvelerin çitlerden geçmediğinden emin olmaya çalışıyordum. Bu yıl bunu her zamankinden daha fazla yapıyorlardı ve henüz çitlerdeki her deliği onaramamıştık.

İşte
buradaydım.
Yalnızdım.

Maple ve ben çit boyunca yürüdük. Sabahın sessizliği düşüncelerimde kaybolmamı kolaylaştırdı. Tıpkı Meadowlark'a geri döndüğümde olduğu gibi yine yarışıyorlardı.

Saat erkendi, ama pek iyi uyuyamıyordum, bu yüzden yataktan kalkmak pek de zor olmadı, ki bu da bir şey ifade ediyordu.

Boa yılanı kovboyuma sarıldığımda çok daha iyi uyurdum.

Gus'a hâlâ çok kızgındım. Son birkaç gündür benimle konuşmaya çalışıyordu ama bekçi köpeğim Teddy onu kulübeme almıyordu. Onunla konuşursam pişman olacağım bir şey söyleyeceğimi biliyordum.

Teddy birkaç gündür benimle kalıyordu, hem üzülmemeye izin veriyor hem de olan biten her şeyi -bölüm yarışmalarını kazandığım gerçeğini, bundan sonra ne yapacağımı ve tabii ki Luke'u- konuşmama fırsat veriyordu.

"Luke'un senin için yumruk attığına hâlâ inanamıyorum. Normalde yumruk atan o olur," demişti yarıştan sonraki sabah yatağında uzanırken. "Senin için kötü durumda, Emmy. Onu yarışta tribünde görmeliydin. Gözlerini senden alamıyordu. Nasıl

Öpüşme olayından önce adamın senin için çizmelerin üzerinde şapka olduğunu bilmeyen herkes beni aşar.

"Gus'ın tam bir pislik olması nedeniyle büyük anınızın gölgede kalmasına üzıldüm," diye devam etti.

"Gerçekten korkunç biriydi. Luke'a söylediği şeylere inanamıyorum," diye cevap verdim. Luke, Gus'ın sözleri karşısında yumruktan daha çok irkilmişti. Luke bir yumruğu kaldırabilirdi ama en iyi arkadaşının ondan nefret etmesini kaldıramazdı.

"O kadar kötüydü ki," dedi Teddy. "Yine de bunu çözeceklerini biliyorum. Çözmezlerse birbirlerini çok özlerler."

"Umarım haklısındır. Tüm bunlar olurken devreye girdiğin için teşekkür ederim.

Onu sakinleştiren ya da en azından uzaklaşmasını sağlayan sendin."

Teddy o gün Gus'a ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu.

"Sana onu halledeceğimi söylemiştim," dedi. "Wes'le konuştun mu? Her şey hakkında oldukça sakin görünüyordu."

"Evet, öyle. Korumacıdır ama Gus gibi değil. Wes insanların mutsuz olduğunu anlayabilir ve ben eve geldiğimde çok mutsuzdum. Sanırım iyi olduğumu görünce rahatladı," dedim. "Ayrıca, aile yemeğinden sonraki sabah kapıyı tanıdık bir erkek tişörtüyle açtığımda ve Brooks'un kamyoneti çiftlikte olmasına rağmen ahırda olmadığına bir şeyler olduğunu anladım."

Teddy buna yüksek sesle güldü. "Tanrım, siz ikiniz sır tutma konusunda gerçekten çok kötüsünüz."

"Biliyorum. Sanırım babam da biliyordu. Sanki herkes hata yapmamızı bekliyordu ki normale dönebilelim."

Babam tüm o yumruklama olayından sonra Luke'un iyi olduğunu söylemek için kulübeme gelmişti. Gitmeden önce bana Amos Ryder gibi sarıldı ve "Bunu sevdim. Sen ve Luke."

"Yani, ilk şoku atlattıktan sonra Luke'la ikinizin mantıklı olduğunu düşündüm. Ve sonra yarıştan önce seni sakinleştirmesini izlediğimde" - Teddy devam etmeden önce kendini yelpazeledi- "Kahretsin, bu ikisi çok ateşli" dedim.

"Kapa çeneni," diye güldüm.

"Bu doğru. Seni hiç böyle erirken görmemişim. Brooks'un yüzünün de umursamazlıktan başka bir şeye benzediğini hiç görmemişim. Bence ikiniz de birbirinizin yumuşak tarafını ortaya çıkarıyorsunuz."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bazı aşk hikayeleri sıcak ve hızlı yanar, ama siz ikiniz daha düşük ve yavaşsınız," dedi. "Bu güçlü ve istikrarlı bir aşk." Haklıydı. Luke her şeyden çok kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu. Teddy, "Gus yola gelecektir," diye sözlerini tamamladı.

Gerçekten öyle umuyordum.

Bu sabah Büyük Ev'de Gus'ı gördüm ve ona soğuk davrandım, bu da muhtemelen onu daha çok kızdırdı. Ama umurumda değildi. Kardeşimi o kadar çok seviyordum ki Luke'u birkaç gündür görmemiştim çünkü Gus'a en iyi arkadaşıyla küçük kız kardeşinin birlikte olduğu gerçeğini kabullenmesi için biraz zaman tanımak istiyordum.

Luke'suz geçen birkaç gün, onunla geçirmeyi planladığım bir ömürle kıyaslandığında hiçbir şeydi ama yine de ondan uzak kalmaktan nefret ediyordum.

Luke'un Gus'la konuşmak, en azından arayı düzeltmek istediğini biliyordum ama bu noktada onu görememekten gerçekten bıkmıştım.

Onu sevmiştim.

Ve ona söyleme şansım bile olmamıştı.

Luke çok beklenmedik biriydi, özellikle de hayatını yapılacaklar listesindeki şeyleri kontrol ederek geçirmiş bir kadın için. Hiçbir yerde "Luke Brooks'a aşık ol" yazmıyordu ama ben yine de oldum.

Ayrıca "Meadowlark'a geri dön" demiyordu ama ben onu da yaptım. İlk başta Meadowlark'a geri dönmedim, sadece Denver'dan kaçtım.

Şimdi, kalmayı planlıyordum.

Ve Luke'la kalmayı planlıyordum.

Gus bu konuda aşırı büyümüş bir çocuk gibi davranmayı bırakır bırakmaz.

Aklımda Luke varken bakışlarımı Asi Mavi'nin üzerinde gezdirdim. Onu o kadar çok özlemiştim ki, sanki adımı çağırdığını duyar gibiydim.

İçimi çektim.

Ama sonra tekrar duydum. Maple'ın kulakları kıpırdadı, demek ki o da bir şeyler duymuş olmalıydı. Demek ki hepsi kafamda değilmiş.

Dizginlerini çektim, böylece sesin nereden geldiğini bulmak için onu bir daire çizerek yönlendirebildim. Kuzeyde, Maple ve bana doğru dörtnala koşan bir at ve binicisini gördüm.

O biniciyi nerede görsem tanırım.

Luke.

Çiftliğin içinden geçiyor, Cuma gününü çiğli sabahta gidebildiği kadar hızlı sürüyordu. O yaklaşırken, Maple'dan hızla indim ve

dizginlerini yanımızdaki çit direğinin üzerinden geçirdi.

Luke Cuma gününden atladı, kelimenin tam anlamıyla, bizden yaklaşık on beş metre uzaktaydılar. Bir şekilde ayaklarının üzerine düştü. Friday, Maple'ın yanında durdu. Bağlanmamış olduğunu fark ettim. Luke çiftliğin en zorlu yollarında eysiz at sürmüştü.

Hepsi bana ulaşmak için.

Ona baktım. Göğsü kabarmıştı ve gözleri parlıyordu. Başında şapka yoktu, bu yüzden saçları ata binmekten dağılmıştı. Ele geçirilmiş bir adam gibi görünüyordu.

İyi bir şekilde. En iyi şekilde.

Sadece birkaç gün olmuştu ama onu aylardır görmemiş gibi hissediyordum. Ona dokunmadan bir saniye daha geçiremezdim.

İkimiz de aynı anda birbirimize doğru hareket ettik, bedenlerimiz çarpışana kadar birbirimize doğru koştuk.

Sanki kaybolmamdan korkuyormuş gibi bana sıkıca sarıldı. "Selam şekerim," dedi kulağıma.

"Merhaba," diye nefes aldım. "Burada ne yapıyorsun?" "Sana söylemem gereken bir şey var."

Benim de ona söyleyecek bir şeyim vardı ama önce onu bırakacaktım. Geri çekildi ve güçlü elleriyle yüzümü kavradı. Ben de bileklerini tuttum. İri kahverengi gözleri yüzümü aradı. Gergin görünüyordu.

"Seni seviyorum Clementine Ryder," dedi ciddiyetle. Nefesim boğazımda düğümlendi. "Sana o kadar aşığım ki."

O konuşurken gözlerimin arkasından yaşlar süzölmeye başladı.

"Sen ve birkaç ay önce barımda giydiğin lanet eteğin hayatımı tamamen alt üst etti ve başka türlü olmasını asla istemiyorum."

Gözümün kenarından bir damla yaş süzöldü. Luke onu yakaladı.

Tıpkı son birkaç aydır beni sayısız kez yakaladığı gibi. "Ağlama şekerim. Ağlamandan nefret ettiğimi biliyorsun."

"Bunlar mutluluk gözyaşları," dedim. Sonra beni öptü, yumuşak ve yavaş. Dudaklarının dudaklarımdaki hissi asla alışamayacağım şeylerden biriydi. O kadar *doğru* hissettiriyordu ki - sanki dudaklarım bu adamı öpmek için değil de ne içindi? Ağızlarımız birlikte hareket etti ve birbirimize kapıldık. Belimi kavrayışı içimin dışımın ısınmasına neden oldu.

"Benim için o sensin, Emmy," dedi ağzıma karşı. Artık sadece öpücüğüyle değil, sözleriyle de sarhoş olmuşum.

Luke'u öpmek kafamı allak bullak etti. İyi anlamda. "Sana söylemem gereken bir şey var," dedim öpücükler arasında.

"Sonra," diye homurdandı ve bir elini sırtımda gezdirerek beni öpmeye devam etti. Ellerimi göğsüne koydum ve geri çektim. Bana aç gözlerle baktı, sanki bensiz geçirdiği birkaç gün onu çıldırtmıştı.

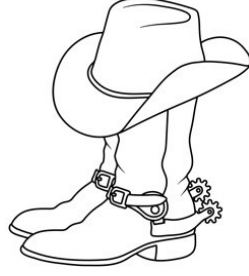
Böylece ikimiz olduk.

Ama bunu söylemem gerekiyordu. "Ben de seni seviyorum Luke Brooks. Sen de benim için osun."

Luke bana en sevdiğim gülümsemelerinden birini, gözlerinin etrafındaki kırılganlıkları ortaya çıkaran bir gülümseme verdi ve bir kez daha kollarına düştüm.

Evim güzel evim.

EPILOG

LUKE

I Hala yanımda uyuyan Emmy'ye baktım. Hiç bu kadar *derin* uyuyan biriyle karşılaşmamıştım. Bir bombanın onu uyandıracağını sanmıyordum. Bacakları benimkilere dolanmıştı, ağzı sonuna kadar açıktı ve

Saçları karmakarışıkta. Biraz horluyordu. Eski tişörtlerimden birinin içinde çok güzel görünüyordu.

Bu kadın hayatımın aşkıydı.

Yüzünün bir kısmını kapatan bir parça saçını oynattım ve dokunuşuma doğru eğildi. Şakağına yumuşak bir öpücük kondurdum ve o da kıpırdanmaya ve bana sarılmaya devam etti.

O da benim boa yılanı olduğumu sanıyordu. "Günaydın," dedi esneyerek.

"Günaydın şekerim. İyi uyudun mu?"

"Mmmhmm. Saat kaç?"

"Altıdan biraz sonra." Emmy bunun üzerine inledi. Sabahlar ona göre değildi. "Çiftliğe gitmelisin şekerim."

Rebel Blue'daki kapalı alan binicilik derslerinin ilk günüydü. Emmy tüm dersleri devralmıştı. Benimkileri de seve seve ona vermiştim. Gus hafta boyunca ahırda yardım etmemi istemeye devam ediyordu ama ders vermemek zamanımın çoğunu alıyordu. Bu da bara odaklanabileceğim anlamına geliyordu.

Gus'la aramızdaki şeyler mükemmel değildi ama o noktaya doğru ilerliyordu. Emmy'ye her dokunduğumda gözle görülür bir şekilde irkilmeyi bırakmıştı.

Bunu bir kazanç olarak kabul ediyorum.

"Kahve var mı?" Emmy sordu. Yüzünü göğsüme gömmüştü.

"Her zaman," dedim ve saçlarına bir öpücük daha kondurdum. Onunla uyanmaya bayılıyordum. Genellikle haftada en az birkaç geceyi benim evimde geçirirdi ve onlar benim en sevdiğim gecelerdi.

Emmy göğsümden boynuma doğru öpmeye başladı ve aletim hemen dikkatimi çekti. *Bu kadın.*

"Emmy." Sesimde bir uyarı vardı. Emmy sadece kıkırdadı ve nefesini tenimde hissettim. Söz konusu benim kızım olduğunda, kendime engel olamıyordum. Ellerimi giydiği tişörtün altına soktum ve o ağzını benimkine yaklaştıırken ellerimi vücudunda aşağı yukarı gezdirmeye başladım.

Bizi yuvarladım, böylece onun üstündeydim. "İlk gününde geç kalamazsın," dedim ağzına karşı. Bunu söylerken bile parmaklarım külotunu kenara çekip içine girmeye başlamıştı çünkü geç kalması umurumda değildi.

"Çabuk olsan iyi olur o zaman." Sesi soluk soluğaydı. Geri çekildim ve ona sert bir bakış attım.

"Bu bir meydan okuma mı?" İki parmağımı onun içine sokarken söyledim. Sırtını dikleştirdi ve bana küçük bir inilti verdi. "Cevap ver bana şekerim. Seni boşaltmam için bana meydan mı okuyorsun?"

"Evet," diye nefes aldı. "Lütfen." Parmaklarımı içine ve dışına pompaladım ve başparmağımı klitorisini daire içine almak ve bastırmak için kullandım. Ağzımı meme ucuna götürüp hafifçe ısırduğımda nefesi kesildi.

"Şimdiden ıslanmışsın. Bahse girerim benimle ilgili kirli rüyalar görüyordun," diye alay ettim boynuna doğru yalayarak ilerlemeden önce. Emmy kendini elime bırakarak sürtünmeye başladı.

Bu yakın olduğu anlamına geliyordu. Vücudunun içini ve dışını biliyordum. Klitorisini kızdırmaya devam ettim ve vücudunu elime karşı hareket ettirmeye devam ederken baskı uyguladım. Sürtünmeyle birlikte buna ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Vücudu gerilmeye başladı ve uçuruma doğru sürüklendiğini anladım. Ona bakabilmek için kendimi yukarı ittim. Onun boşalmasını izlemek Wyoming gün batımından daha güzeldi. Ağzı açıktı ve gözleri kafasının içine doğru kayıyordu. Normalde bana bakmasını sağlardım.

Ama bugün değil.

Bugün, sadece onun parçalanmasını izlemek istedim. Ve öyle de oldu.

Orgazmı boyunca onu okşadım ve sikim onun için ağrıyordu. Aşağı indiğinde, iç çamaşırını gelişigüzel bacaklarından aşağı çektim ve odanın diğer ucuna fırlattım. İçine girmeden önce kendimi onun girişine yerleştirdim. İkimiz de inledik ve onu tekrar öpebilmek için ön kollarıma doğru alçaldım, sonra da üstümde olacak şekilde yuvarlandık.

Başı geriye düştü ve üzerimde hareket ederken uzun saçlarının kalçalarımı sıyırdığını hissedebiliyordum.

Ne manzara ama.

"Sür beni, şekerim."

Emmy duştayken hızlı bir kahvaltı hazırladım-yumurta ve tost. Ben kepekli ekmek seven biriydim ama Emmy'nin favorisi ekşi mayaydı. Yemek yaparken telefonum çaldı. Annemden gelen bir mesajdı.

John biz ziyaret ettikten birkaç gün sonra eve geldi. Görünüşe göre rotasından çıkmış ve geri dönecek güvenli bir yer bulamamış. Eminim kamyonunun takip cihazının Reno'daki bir kumarhane şeridinin dışında tekrar devreye girmesinin, birkaç günlüğüne izini kaybettirmesiyle hiçbir ilgisi yoktur.

Annemle hâlâ bir ilişkimiz yoktu ama artık numaram onda olduğu için biraz daha fazla konuşuyorduk. Bu konuda nasıl hissedeceğimden emin değildim ama beni önemsediyini hissetmenin güzel olduğunu inkar edemezdim.

Emmy duştan sonra mutfağa girdiğinde kalbim hızla çarpmaya başladı. Yukarı.

Dar kot pantolonu ve uzun kollu beyaz tişörtünün içinde çok güzeldi. Gömlek. Dağınık saçlarını seviyordum ama bugün yaptığı gibi saçlarını yüzünden çekmesini de seviyordum.

"Burası çok güzel kokuyor," dedi tezgahın onun için aldığı ilaçlığı alırken. DEHB ilacını düzenli olarak almaya çalışıyordu ve ben de her gece kaldığında ilacını yanında götürmek zorunda kalmazsa unutmayacağını düşünmüştüm.

Dolaba gitti ve her birimiz için birer tane olmak üzere iki kupa çıkarıp doldurdu. Ben buzdolabının yanıdaydım, bu yüzden yarım buçukluğu çıkardım ve tezgahın üzerinden ona doğru ittim. Kahvemde krema sevmezdim ama Emmy için almaya başlamıştım.

Kahve fincanlarını masaya koydu ve ben de kahvaltımızı hazırladım. Birbirimizin karşısına oturduk. Emmy yemeye başladığında ben de

Aradığım küçük metal parçasını bulana kadar cebimi karıştırdım.

Masanın üzerine koydum ve ona doğru kaydırđım.

Isırığın ortasında durakladı ve kalbim göğsüme çarpmaya başladı. Bu bir hata mıydı?

"Düşündüğüm şey bu mu?" diye sordu çatalını yere bırakırken. Önce masanın üzerindeki anahtara, sonra da bana baktı. Kelimeleri çıkaramadan başımı salladım.

Bakışları tekrar anahtara kaydı ve bir süre orada kaldı. *Kahretsin*. Bu işi gerçekten berbat ettim, değil mi? Tabii ki evimin anahtarını istemiyordu. Bu delilikti.

Emmy bana bakıp gülümseyene kadar düşüncelerim dönmeye devam etti. O gülümseme kalbimin durmasına neden oldu.

Anahtarı tezgâhtan aldı ve sandalyesinden kalktı, sonra masanın etrafında dönerek kucağıma yerleşti.

"Yavaş başlayabiliriz," dedim çabucak. Bir dakika öncesine kadar konuşamayan bir adam olarak, şu anda kelimeleri kusuyordum. "Baskı falan yok. Dediğim gibi, yavaştan başlayabiliriz. Odamızda senin için bir çekmece açtım ve banyo-" Sözümü bitiremedim çünkü Emmy beni öptü.

"Kapa çeneni Luke," dedi geri çekildiğinde. Alınlarımız birbirine bastırılmıştı.

"Bu bir evet mi?" diye sordum. Sesim alçak bir fısıltı gibiydi. Bundan daha fazlasının onu korkutacağından korkuyordum ama Emmy başıyla onayladı. Ellerinden birini elime aldım ve avucuna bir öpücük kondurabilmek için dudaklarıma götürdüm.

"Seni seviyorum," dedi. Bana kaç kez söylediğinin bir önemi yoktu. Bu sözler hala içimi ısıtıyordu, tıpkı ilk seferinde olduğu gibi.

Emmy'nin Meadowlark'a geri dönmesi başıma gelen en güzel şeydi. Eve döndüğünde, bırakın ona aşık olmayı, onunla arkadaş olmayı bile beklemiyordum. Hayatımızın çoğunu birbirimizin çevresinde geçirmiştik, ama şimdi o ön plandaydı ve merkezdeydi.

Onu The Devil's Boot'ta gördüğüm ilk geceyi düşündüm. O zaman bilmiyordum ama kızım mücadele ediyordu. O zamanlar, şimdi her şeyden çok sevdiğim kadının kabuğuydu. Tek ihtiyacı olan biraz ateşti.

"Ben de seni seviyorum Clementine Ryder."

SON

Ona gününü göstermeyen şehirli bir kız. Adam ise onu her halükarda isteyen
bir kovboy.

SWIFT *AND* SADDLED

REBEL BLUE RANCH SERIES: BOOK 2

2023 Sonbaharında geliyor.

TEŞEKKÜRLER

Aldığım her kararı, hatta aptalca olanları bile destekleyen aileme, sizi seviyorum. Siz ikiniz aşk hikâyelerine bayılmamın, onları yazabilmem ve sonsuza dek mutlu sonlara inanmamın sebebisiniz. Bununla birlikte, lütfen bu kitabı asla okumayın. Size özet geçeceğim.

Stella'ya: Benim melek yavrum. Üniversite ödevleri, hüznü amatör şiirler, yüksek lisans tezi, Google Drive'ımın derinliklerinde gizlenen tüm bitmemiş kitaplar ve şimdi *Done and Dusted* boyunca benim yazı arkadaşım oldun. Seni her zaman seviyorum, dizüstü bilgisayarımı kanepeden ittiğinde bile.

Lexie kızıma: Bu kitap sensiz var olamazdı bile. Aklıma gelen her fikri dinlediğin ve her birini desteklediğin için teşekkür ederim. Bana olan inancın dağları yerinden oynatabilirdi ve benim için öyle de oldu. Meadowlark senin ve Mav için inşa edildi.

Sydney'e: Beni her konuda doğru yolda tutuyorsun ve bu kitap da bir istisna değil. Her adımda yanımda olduğun için teşekkür ederim. İçimdeki kaos cinini ancak bir arkadaşın yapabileceği şekilde evcilleştiriyorsun.

Kardeşlerime: Siz burada olmasaydınız annem bana kızardı, bu yüzden aşık olabileceğim ateşli bir arkadaşım olmadığı için teşekkürler. Yine de bence gayet iyisiniz.

Yedinci sınıftaki İngilizce öğretmenime ve Sunset Ortaokulu'ndaki yazı kulübüne: öykülerimi okuyan ilk insanlar olduğunuz için teşekkür ederim. Bu hikâyede ejderha yok, ama ejderha olan hikâyeler olmasaydı burada olmazdı.

Beta Okuyucularım Amanda ve Candace'e: Bu kitabı en saf haliyle gördünüz ve çığlık atarak kaçmadınız. *Done and Dusted*'i okumaya değer bir kitap haline getirmeme yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. İkinizin de benim için ne kadar önemli olduğunuzu anlatamam. Size inanılmaz derecede minnettarım. Teşekkür ederim!

Emma & Kayla: Sizin sayenizde kendimi hiç yalnız hissetmiyorum. Teşekkür ederim. Angie: Hayallerime verdiğiniz koşulsuz destek için teşekkür ederim.

Editörüm Tayler'a: Sen tam bir yıldzsın. Bu kitabı yazarken kelimenin tam anlamıyla benim takım arkadaşındın. Seninle çalışmak benim için bir zevk ve onur. Her şey için teşekkür ederim.

İnanılmaz yetenekli kapak sanatçım Austin'e: Bana hayallerimin kapağını yaptın. Memleketimdeki eski rodeo posterlerinden aldığım ilhamın en mükemmel kitap kapağına dönüşeceğini hiç düşünmemiştim. Bu serinin geri kalanında neler yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

ARC Okuyucularıma: İlk kitabıma şans verdiğiniz ve ilk okuyacak kadar heyecanlandığınız için teşekkür ederim. Enerjiniz, yayınlanmadan önceki son birkaç hafta boyunca güçlenmeme yardımcı oldu. Siz gerçekten en iyisisiniz!

Yayınlanmadan önce *Done and Dusted'ı* destekleyen herkese: Teşekkür ederim. Keşke her birinize tek tek sarılabilsedim. Desteğiniz ve nazik sözleriniz benim için her şey demektir. Bu kitap beni pek çok iyi insanla tanıştırdı ve çok minnettarım.

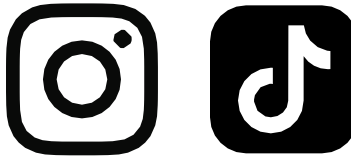
Şu anda bunu okuyan kişiye: *Done & Dusted'in* bir kopyasını aldığınız için teşekkür ederim. Umarım Emmy ve Luke'un hikayesi sizi biraz neşelendirmiş, gülümsetmiş ve hatta belki de güldürmüştür. Hayallerimin bir parçası olduğunuz için teşekkür ederim.

Ve son olarak, bana. Başardın. Umarım hikaye anlatmayı hiç bırakmazsın. Seninle gurur duyuyorum.

YAZAR HAKKINDA

Lyla, Vahşi Batı'da sadık yoldaşı, tatlı, yaşlı, kör bir pitbull ile yaşayan, yirmili yaşlarında, umutsuzca romantik bir kadın. En sevdiği şeyler olan güneş ışığı ve büyük mavi gökyüzü gibi hissettiren romantizm yazıyor. Yazmadığı zamanlarda, genellikle kovboylar veya memleket kahramanları hakkında okuyor, ancak mafya patronları, canavarlar ve milyarderlerle de uğraştığı biliniyor. Onu genellikle ısıtılmış battaniyesinin altında, en sevdiği yerel kitapçıda veya dağlarda bulabilirsiniz. Lyla'nın gelecek projelerinden haberdar olmak için onunla sosyal medyada @authorlylasage üzerinden bağlantı kurabilir, haber bültenine kaydolabilir veya www.lylasageauthor.com adresine gidebilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.